

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Index Rervm, Qvae Hoc Volvmine Continentvr.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

INDEX RERVM, QVAE HOC VOLVINE CONTINENTVR.

Prior numerus paginam indicat, posterior columnam; litera verò sub eis
res indicatas contineri.

A

Aaron.

A Aaron quomodo sacerdotium incepit. dicatur, cum ante illum sacerdotes aliqui fuerint. pag. 701. col. 2. lit. A

Aaronis sacerdotium non aequè Christi representat, ac representat sacerdotium Melchisedech.

705. 2. D. E

A B R A H A M meruit, saltem de congruo, ut ex eo Christus descendere. 2. 62. 1. C

Accidentia.

Accidentia assumi non possunt ad vnionem hypostaticam. 322. 2. E

Accidens separatum, quamuis per se sit, non subsistit, neque assumi potest. ibid.

Accidentia s. formas mediae humanitatis assumpti Verbum in sua hypostasi. 335. 2. A. Non tamen immediate secundum hypostasim. ibid. B

Accidentia habent propriam existentiam accidentalem. ibid. E

Accidentia assumpta sunt per substantiam tanquam per medium. 356. 1. A

Accidens neque est medium quod, neque medium quo, ad assumptionem naturae. 357. 1. C. D

Accidens non est dispositio ad vnionem. ibid.

Accidens separatum non est capax maioris intensiōis, quam inherens. 392. 1. A

Accidentia humanitatis Christi habent quandam infinitatem: Et, an omnia sint ita infinita, ac ipsius virtutis. 394. 1. B

Accidentia alius subiecti non possunt comprehendere, nisi ab eo, a quo subiectum comprehenditur. 431. 1. E

C E P H A L I heretici in Christo vnā naturam permittente constellam posuerunt: Et vnde sic dicti sint. 189. 2. B

A C T V S. A. Q. U. S. D. E. I. A. C. T. I. O. N. E. C. H. R. I. S. T. I. A. Q. U. S. C. H. R. I. S. T. I. A. G. E. N. S.

Actus Christi non componitur ex actu voluntatis humanae & diuinae: nec physice, nec moraliter. 40. 2. D. E. & 41. 1. A. B

Afferentes, ex tali compositione sumi valorem in actibus redarguantur. ibid.

Actus uterque, scilicet voluntatis diuinae & humanae, per se habet suam propriam libertatem. ibid. Quamuis daretur vnio moralis inter tales actus, impertinens esset ad valorem infinitum illorum. 41. 1. B. C

Actiones quomodo dicantur esse suppositorum. 42. 2. E. Et singularium. 59. 2. C

Actus humani Christi non habent immediatam vnionem ad Verbum. 43. 2. E

Actiones vel passiones Christi externae à voluntate illius imperatae non habent infinitum meritum, nisi per denominationem extrinsecam ab actibus voluntatis. 43. 2. E. & 44. 1. A Habebant tamen in se ac formaliter infinitum valorem in ratione satisfactionis. ibid.

Actum Christi dignitas infinitae sumenda est ex vnione personali quam habent cum Christo. 44. 2. D

Actus valorem physicum habet à principio agendi, morale vero ab ipsa persona operante immediate. 45. 1. E

Actio Christi, quamuis physice finita sit, est moraliter infinita. 47. 2. C

Actus valor ad satisfactionem & meritum, est quid distinctum à reali ipsius bonitate. 48. 1. B

Actus tendere potest ad obiectum infinitum per habitudinem realiter finitam. ibid. 2. A

Actiones Christi, & eius satisfactionem, ea ratione quae infinitatem habebant, esse sub dominio Dei negantes improbantur. 77. 2. B

Actus procedens à gratia, cur possit habere valorem meriti ad consequendam gratiam & gloriam, & non ad satisfaciendum Deo pro iniuria illi facta. 86. 1. A

Actus peccatoris, quantumvis bonus & supernaturalis, non est per se sufficiens ad expellendam culpam. 97. 2. C

Actus, ut est praecise à libero arbitrio, non potest esse vitima dispositio ad remissionem peccati. 98. 2. E

In actu nostro nihil est, quod non fiat à nobis. 99. 1. E

Per actus nos perfectius inherere Deo, quam per habitus, quomodo sit intelligendum. 101. 1. B

Actum eundem esse satisfactorium & meritum simul non repugnat. 109. 1. B

Actus hominis insti nullus est, qui de potentia absoluta esse non possit cum vitiali culpa habituali. 113. 2. E

Actus amoris non habet formalem oppositionem cum actu peccati venialis. 114. 1. A

In actibus diuinae voluntatis, quamuis eternis, quomodo sit aliquid prius & posterius. 125. 2. E. In re ipsa nullus est ordo prioris & posterioris, sed in virtute & secundum rationem. 126. 1. A. Vnde hic ordo sumendus. ibid. C

Actuum diuinae voluntatis duplex consideratio. 133. 1. E

Inter actus creatos & diuinos differentia, ob quam vnus & idem actus diuinus, potest terminari ad vnum vel plura obiecta, non vero creatus. 135. 2. B

Actionem aliquam vniue duo extremis tribus modis intelligi potest. 205. 2. B

Actio vitalis & immanens cur necessario petat esse à potentia cuius est actus. 411. 1. A. 514. 1. A

Actus liberi, & mysteria gratiae à nullo homine vel angelo naturaliter cognoscipossunt. 446. 1. E

Actus liberos existentes Christus cognouit per scientiam infusam. ibid. 2. B

Actus liberi praesentes, quomodo occultari vel reuelari possint. 446. 2. E. & 447. 1. A

Actio necessario supponit in causa vim agendi. 489. 1. B

Actus secundus essentialiter supponit primum. ibid.

Actio ut actio, dicitur transcendentalem habitudinem ad causam agentem. ibid. C

Actionis terminus necessario debet praehaberi aliquo modo in principio, tam principali, quam instrumentali. 498. 1. C

Actus supernaturales quoad substantiam dantur. 500. 1. B

Actus supernaturales, etiam secundum quod supernaturales, procedunt à nostris potentis. ibid.

Actus per quid formaliter constituatur in ratione vitalis, & liberi. 510. 1. A

Actio qua gratia fit medio instrumento distincta est ab actione qua est à Deo absque vlllo instrumento. 513. 1. E. & 2. A

Actio, qua per instrumentum à Deo miraculose fit, diuersa est ab ea, quam solus Deus facit, non tantum numero, sed etiam specie. ibid. 2. A. B

Actionem specificari à principio, in quo sensu sit verum. ibid. C

Actiones & passiones Christi omnes fuerunt nobis salutaris, & propter nostrum bonum aliquo modo facta. 518. 2. A

Non

Index Rerum.

Non est tamen verisimile, omnes illas per se ac proprie effe-
ctus concurrere ad productionem gratiae, quae in nobis fit. ibi-
dem.

Actio Christi vel passio, quae praeiit, non potest esse instrumen-
tum actionis supernaturalis. 517.2.B

Actus delectationis seu voluptatis sensibilis in Christo fuit. 546.
2.E

Actus Christi ut viatoris, quo modo fuerint liberi. 603.1.E

Actus omnes Christi Deus in particulari praedestinuit absolutam vo-
luntate. ibid. 2.A.B

Actus suos cum Christo videbat à Deo praedestinos, non ideo vi-
debat se teneri ad illos ex praecepto faciendos. ibid. D.E

Actus non praecepti, licet finis à Deo praedestini, non ideo sunt sub
obligatione. 604.1.A

Actus efficaces voluntatis in Christo fuerunt perfectissime. 608.
1.C

Actus inefficaces in Christo fuisse demonstratur. ibid.

Actus inefficaces in Christi voluntate fuerunt, ut natura est. ibi-
dem. 2.A

Quod quid sit varie explicatur. ibid. B

Actus contrarii non possunt esse simul in eodem, si vere contrarii
sint. 611.1.A

Actus efficaces voluntatis Christi semper fuerunt conformes vo-
luntati divinae. 611.2.E

Actus efficacem non conformem divinae voluntati, qualiter Chri-
stus habere potuerit. 612.1.C

Actus inefficaci voluntas Christi interdum voluit, quod absolute
& simpliciter Deus volebat: semper tamen huiusmodi actus e-
rat conformis divinae voluntati. ibid. 2.C

Inter actus voluntatis Christi quomodo nulla fuerit repugnantia.
ibid. D & E

Actus creatus liber nullus est immutabilis. 623.1.A

Actus idem numero extendi non potest ad plura obiecta per com-
positionem & unionem realium partium distinctarum. ibid.
2.A

Actus creatus non potest idem ex necessitate terminari ad Deum,
libere vero ad proximum. ibid. D

Actus Christi, prout erant ab illius humana voluntate, non cade-
bant sub merito eiusdem Christi. 633.2.E

Actus hi, quantum ad valorem infinitum, quem habebant ex co-
munionem ad Verbum, non cadebant proxime sub merito Chri-
sti. 634.1.A

In actu interiori solo reperiri potest malitia adorationi contraria,
& qualiter. 765.1.D.E. & 2.A.B

Vide Opera, Meritum, Voluntas.

Adam.

Ad peccatum cur pluribus communicetur quam gratia Christi.
55.1.D

Adamo peccante, quomodo fieri potuit, ut omnes homines in eo
peccarent. 81.1.A

Ad peccatum infinitum est ratio extensionis & multiplicati-
onis. 82.2.A

Ad mysterium incarnationis reuelatum est ante lapsum, sed non
ipsius causa. 120.1.B.152.C

Adam fuit primus pater, qui de Christo prophetavit. 120.1.D

Adam ante peccatum per fidem incarnationis gratiam obtinuit.
ibid. & E

Adam quomodo mysterium crucis agnouerit. 121.1.E

Adam non fuit praecius sui casus. ibid. C

Adam non cognovit in particulari omnia, quae Patres ex ipsis
verbis colligunt. ibid. 2.B

Ad electio ad gloriam, antecessit in Deo permissionem peccati ei-
us. 142.1.D. Imo & voluntatem dandi gratiam & iustitiam,
in qua creatus est. ibid.

Ad peccatum fuit occasio passibilitatis, & mortalitatis in carne
Christi. 146.2.C

Adam licet non peccasset, an Deus carnem assumeret. 160.1.C

Adam si non esset peccaturus, in iustitia originali crearetur, & ef-
ficeret generationes hominum. ibid. E

Adam non peccante, eius posteri non erant habituri carnem passi-
bilem. ibid. 2.E & 162.1.A

Ad posteri peccare potuissent in statu innocentiae. 166.2.A

Ad ipsam singularem naturam cui Verbum assumere non debue-
rit. 327.1.C

Adam cur non dicendus sit homo celestis ratione suae productionis.
329.2.B

Ad infusa fuerunt omnes virtutes ab instanti creationis. 376.
1.A

Inter Ad peccatum & Christi gratiam quanta sit differentia.
401.2.C & 643.2.B

Adam etiam in statu innocentiae fuit membrum Christi, atque
adeo Christi illius caput. 404.1.B.C

Ad intellectus inter humanos perfectissimus, excepto Christi. 409.
2.D

Adam in statu innocentiae multarum rerum scientiam habuit,
quas pro eo statu experiri non potuit. 471.2.A.B

Adamo infusa sunt species ad scientiam, & non ad experientiam,
472.1.B

Adam meruit sibi & suis posteris odium & inimicitiam. 621.1.
A.B

Ad in statu innocentiae ex meritis Christi praestitis data est gra-
tia & iustitia. 640.1.D.E

Adam filius adoptivus Dei in statu innocentiae. 716.1.A

Admiratio.

Admiratio vere & proprie fuit in Christo. 552.2.B

Admiratio aliquid in cognitione requirit, & aliquid in appetitu
ponit. ibid. 2.D

Admirationis varij sunt modi, quot, & qui. ibid. E

Admiratio in Deo locum non habet. 553.1.A

Admirationis qui modi fuerint in Christo. ibid. B.C

Admiratio quomodo in appetitu sensitivo locum habere possit. i-
bid. D.E

Adoptio, Adoptio divina, Adoptivi filij.

Adoptionis natura & condiciones. 712.1.A

Adoptionis nomen ab humana ad divinam per unionem conue-
nientiam translaturum. 712.1.E. 713.1.A

Adoptare alios in filios, qualiter Deo conveniat. 712.1.C

Adoptio Dei nihil aliud quam creatura rationalis iustificatio est.
713.1.A. & quo modo in eo adoptionis condiciones servantur.
744.2.E. & qualiter adoptionis terminum non transcendat.
ibid. & 745.1.A

Inter humanam & divinam adoptionem duae notanda differen-
tiae. 745.1.B

Adoptio humana per salam extrinsecam acceptionem fit, scilicet
divina per quam filius inherenter accipit iustitiam. 738.1.
A.B. & 743.2.D

Adoptionem humanam sola relatio rationis consequitur, divina
vero realis & vera. 713.1.D.E

Adoptionis accidentale est quod persona qua adoptatur processit
in suo esse reali ab adoptante. ibid. & 2.A

Ad adoptionem non requiritur, adoptantem posse habere filium
natural. m. quem adoptati imitentur. 713.2.D

Adoptare filios cur non possit Angelus. ibid. B. & 714.1.A

Ad adoptionem nec necessaria est convenientia in natura specifi-
ca, nec in personae aequalitas, nec ordo ad paternam successio-
nem in hereditate. 714.1.A

Adoptionis creatura irrationalis est incapax. 715.2.B

Adoptionem divinam sola illa creata persona participat, quae per
gratiam iustificata est. 716.2.C

Adoptio filiorum Dei, quo modo per Christum data. ibid. 2.A.B

Adoptio circa personam, non circa naturam versatur. 742.1.D

Nos, cum adoptamur, non ad gratiam, sed ad aeternam hereditate-
tem adoptari dicimur. ibid. 2.E

Adoptio

Index rerum.

Adoptio non est unio Verbi cum humanitate. 743. 2. B. & quomodo in hoc ab infusione accidentalis gratia differat. 744. 1. A. ibid. 2. D. E.
 Adoptio omnis diuina est gratia ex gratuita benevolentia proueniens, non est conuersio. 743. B. C.
 Adoptio non habet locum in homine respectu naturalis beatitudinis. 745. 1. C.

Vide Filius & filiatio.

Adoratio.

Adorationis nomen ad quid significandum impositum. 814. 2. E. & 815. 1. A.
 Adoratio qualiter ab honore differat. 756. 2. A. per totam.
 Adoratio est actus honorandi alterum, se illi ut superiori submit-
 tendo. 757. 1. A.
 Adorationis actus quomodo ad iustitiam pertineat. ibid. B.
 Adoratio ad Deum terminata actus est religionis, quae vero ad ho-
 mines, aliarum virtutum. ibid. & C.
 Adoratio est formaliter actus voluntatis, supponens actum intel-
 lectus, bonam scilicet existimationem alterius. 757. 1. C.
 De ratione adorationis non est quod res adorata percipere possit
 honorem, qui ei tribuitur. 800. 1. C. 820. 1. D.
 In adoratione duplex actus distinguendus, vnus internus à volun-
 tate elicitus, alter externus & imperatus, cui magis adoratio-
 nis nomen conuenit. 757. 2. A.
 Adorationis actus à voluntate elicitus obiectum quod est cultus, ob-
 iectum vero cui persona qua adoratur. 757. 2. C.
 Totus autem actus ad rationis obiectum est ipsa persona seu res
 adorabilis. ibid. 2. D.
 Adorationis actus, qualiter ab actu humilitatis differat. ibid. E.
 Adorationem Dei veram & propriissimam in actu mere interno
 & spirituali reperiri posse, ex Scriptura ostenditur. 759. 1. C.
 Ratione probatur. 761. 2. B.
 Adoratio ratio non in quouis adorationis actu directe attingitur.
 785. 2. B.
 Adorationis affectus qui est actus à voluntate elicitus versari po-
 test circa actus fidei, & spei, aliarumque virtutum, ut in mate-
 ria circa quam. 761. 2. D.
 Adoratio & oratio, licet per rationes formales differant, inter-
 dum possunt in eadem actione conuenire. 762. 1. E. 785. 2. C. D.
 Adorationis actus tam intellectus quam voluntatis, varij nume-
 rantur. 763. 1. A. B. C. D.
 Adoratio exterior semper supponit affectum adorandi, non vero
 interiorem adorationem. 763. 2. E. & 764. A. B.
 Adoratio exterior, qualiter interioris reuerentiae signum. 764. B. C.
 Adorationis materia circa quam esse potest omnis actus virtutis,
 tam internus, quam ex ternus, si in eo fuerit proprietas ad signi-
 ficandam animi submissionem. 764. B. A. Hanc autem proportio-
 nem non habent omnes actus virtutum respectu adorationis
 strictè sumpti, bene tamen cultus Dei in communi. 764. 2. E.
 & 765. 1. A. B.
 Adorari dicitur aliquid quid sit. 785. 1. C.
 Adorationis nomen in rigore tribui potest cultui hominibus ex-
 hibito. 772. 1. E.
 Adoratio vera alicuius, necessario referenda est ad ipsam propria
 intentione. 800. 1. B. Nec sufficit solus actus externus. 805. 1. E.
 Adoratio exterior solummodo homines reperitur. 766. 1. D. E.
 Adoratio alia interior, alia exterior, & quid utraque, 766. 1. A.
 per totam. Qualiter ex his vera adoratio in sua specie, & vna
 quam loque perfectior est alia. ibid. 2. C.
 Adoratio in latram, dulia, & hyperdulia dicitur. ibidem
 D.
 Adoratio vnioc dicitur de latra & dulia. 767. 2. C. Sepetamen
 nomen vnius ex his speciebus, analogice tribuitur alteri. 768.
 1. B.
 Adorandi ratio & res adorata eadem res esse potest. 776. 2. D.

Adoratio alia absoluta, quae soli rei intellectuali propter se datur,
 alia respectiva, quae adorantur res inferiores propter alterius
 rei dignitatem, & excellentiam cui coniunguntur. 768. 1. B.
 813. 1. D. E.
 Adoratio propria respectiva nominibus sacris debetur. 8. 2. 1. D.
 E.
 Adoratio eadem potest simul esse absoluta & respectiva, respectu
 diuersorum obiectorum materialium. 809. 1. A.
 Adoratio rerum sacrarum non proprie terminatur ad Deum ut
 obiectum quod per se primo adoratum. 815. 2. A. B.

Adoratio Deo debita.

Adoratio Deo debita singulari est, & nulli creatura communi-
 cabilis. 768. 1. A. B.
 Adoratio qua Deus adoratur, eiusdem speciei atque est in ratione
 latrae in omnibus actibus, quantumuis diuersae sint rationis.
 760. 1. C. D.
 Adorationis actus non sunt gratiarum actio pro beneficiis, & sa-
 tisfactio qua Deo pro peccatis offertur. ibid. 2. A.
 Adorationis actus exterior soli Deo debitus, qui nam. ibidem 1.
 D. E.

Adoratio Christi.

Adoratio latrae, quae tota Trinitas adoratur, adorandus est hic
 homo Christus in humana, ac diuina natura subsistens. 775.
 2. E.
 Adoratur Christus vna eademque adoratione qua Deus. 776.
 1. C.
 Qua simul etiam adoratur eius humanitas. 777. 1. D. E. licet non
 aequè principaliter ad illam pertineat, ac ad ipsam personam.
 778. 1. B.
 Adoratio haec quamuis in materiali obiecto differat ab adoratio-
 ne Verbi secundum se, essentialiter autem eadem est, cum illa.
 ibid. 1. C. D. Christus ut homo praecise, propter dignitatem qua
 habet eius humanitas ex vi unionis, non adoratur perfecta la-
 tria. ibid. E. & 2. A. B.
 Adorari potest Christus propter proximam sanctitatem creatam a-
 nima sua, adoratio est hyperdulia ibid. 2. E. & 779. 1. A.
 Adoratio qua debetur Christo qua redemptor, est eiusdem speciei
 cum ea qua humanitati ratione unionis tribuitur. 779. 1. C.
 Cum adoratur Christus hyperdulia illa coadoratur diuinitas ibi.
 2. A.
 Quomodo vna tantum adoratione Christus adoratur ibid. 1. D.
 Cur in Christo non intelligamus vnicam tantum excellentiam ex
 utraque natura resultantem, cui vnica, eademque adoratio ex
 parte naturae debeatur. ibid. 2. C.

Adoratio humanitatis Christi.

Adorari potest humanitas Christi, ut à Verbo praecisa per intelle-
 ctum. 780. 2. C. & E. 781. 1. D. 782. 1. A. Quinimo sic concepta
 studiosius deferunt honorem quam praetermittuntur. 781. 2. D.
 Adoratio haec inferior est summa latrae. 782. 1. A.
 Adoratio haec propter sola dona creata ex specie sua est dulia & in
 Christi humanitate propter maximam perfectionem hyper-
 dulia dicitur. 782. 1. D. Propter dignitatem vero unionis erit
 latra inferior, vel hyperdulia omnino diuersa. ibidem 2. A. &
 784. 2. E.
 Adoratio qua humanitas praecisa à Verbo colitur, dici potest re-
 dundare in honorem Verbi, quin sit perfecta latra. 785. 1. E.
 Adorari potest Christi humanitas à Verbo praecisa, non tamen o-
 rari. 785. 2. E. 786. 1. A.
 Adoratur Christi humanitas cum Verbo, aut coadoratur
 Verbo, propositio nec damnata, nec falsa. 787. 1. B. Haec
 vero, Verbum & humanitas sunt duo obiecta adora-
 bilia, est simpliciter falsa. ibid. 2. E.
 Adorationes duas esse, quarum vna ad Verbum, alia ad huma-
 nitatem ut praecisam, terminetur, non est absolute admitten-
 dum, sed cum addito, vnam completam, & aliam incomple-
 tam. 788. 1. A.

Haec pro-

Index rerum.

Hac propositio Humanitas adoratur propter Verbum, verissima. *ibid.* 1. E. & 2. A
 Aliqua sanctorum Patrum de hac testimonio exponuntur. 788.
 2. B. C. D. E. & 789. 1. A. B. C
 Adoranda esset humanitas hyperdulia, etiamsi relinqueretur à Verbo. 789. 1. D. E

Adoratio Sanctorum.

Adorandos esse Sanctos, qui heretici negauerint. 770. 2. E. & 771. 1. C. D
 Adorandi & colendi sancti angeli, & homines. 771. 1. C
 Adoratione interna & externa, dulcia tamen. 772. 2. B
 Adoratio hæc absoluta est & increata, & supernaturali eorum excellentia proxime fundatur. *ibid.* 1. E
 Adoratione respectiva possunt etiam adorari, & quomodo. 773. 1. C
 Adoratio hæc cum Sanctis exhibetur, cur in Deum referri dicitur. *ibid.* D
 Adoratio hæc Sanctis exhibita non est civilis, sed religiosa, cultuiq; diuino valde conueniens. 773. 2. A 774. 1. C
 Adorantur Sancti ex eadem virtute, quæ homines iusti viatores, perfectiori tamen modo. 774. 2. B
 Adoratio Dei & Sanctorum qualiter ab eorundem amore differat, exponuntur. 775. 1. E. & 2. A
 Adoratione eadem quæ sanctus adoratur propter sanctitatem animæ in hærentem, adoratur & corpus. 777. 2. E
 Adoratio imaginum, Vide Verbum Imago.

Ætas.

Ætates mundi sex: & quantum quæque illarum durauerit. 169. 2. E. & 170. 1. A

Ætas post Christum cur nouissima hora dicatur. 175. 2. B

Eternitas.

Eternitas sine existentia, nec mente concipi, nec fingi potest. 170. 1. E
 Eternitas Dei vna est sicut & existentia absoluta. 271. 1. A
 Eternitates tres relative in Deo dici non debent, sicut tres durationes: & cur. 274. 2. A B
 Alexander Magnus in templo Ierosolymitano hostias immolauit, non vera pietate, sed falsa vanitate. 13. 2. B. C

Amor.

Amor ex se est vnitius. 27. 1. E
 Amor est causa amoris. *ibid.* Atque etiam similitudo. *ibid.* 2. A
 Amor diuinus efficax non tam supponit, quam constituit obiectum dilectionis, per donum illud quod amando confert. 360. 2. C
 Amor sensibilis in Christo fuit: & in Beatis etiam reperiitur. 546. 2. B
 Amer Dei efficax includit formalem vel virtutalem voluntatem placendi Deo in omnibus, & faciendi quicquid ad reuocandam amicitiam diuinam fuerit necessarium. 601. 2. B
 Amor in Christo duplex, alter consequens scientiam beatam, alter infusam. 603. 1. C
 Amer Dei, quem Christi anima habuit, consequens scientiam infusam, fuit liber. *ibid.* D

Vide Charitas, Dilectio, Electio.

Angelus bonus & malus, Angelica natura.

Angelorum naturam Deus non reparauit sicut humanam: quia illa tota non corrumpitur & propter alias rationes. 31. 1. C
 Angeli sancti fuerunt electi ante permissionem alicuius peccati, & permissio peccati malorum, fuit effectus electionis bonorum. 142. 1. E
 Angeli peccauerunt, eo quod noluerunt se Christo submittere, & humiliter, tre, naturam humanam illis fuisse prelatam. *am.* 553. 2. B

Angelo si vniueretur humanitas, cur hoc siue ipsius mutatione non fieret, sicut in Verbo. 230. 2. E
 Angeli in corporibus apparentes, eis non fuerunt vniuersi hypostati. 308. 2. C
 Angelica natura cur à Verbo assumpta non fuerit. 309. 2. E
 Angelorum peccatum, an ex natura sua irreparabile. 310. 1. E
 Angelica natura est simpliciter assumptibilis, humana vero pluribus rationibus. *ibid.* 2. A. B
 Angelica natura non est abstracta à singularibus, sed indiuidua ac singularis. 314. 1. A
 Angelicam naturam à Verbo non esse assumptibilem, qui dixerunt: & cur. 319. 1. C. eam tamen assumi potuisse dicendum est. *ibid.* 1. E. & 2. A
 In angelis & in rebus spiritualibus, suppositum à natura distinguuntur. *ibid.* 2. A
 Angelorum caput Christus est, & in eos inest gratia. 400. 1. A & D
 Angeli obediunt Christo, & sunt ministri eius. 404. 2. B
 Angeli sancti parum post creationem suam acceperunt gloriam, in secundo, vel in tertio instanti. 418. 2. D
 Angelorum caput ab ipsa conceptione Christus, quem ipsi iusti sunt statim adorare. *ibid.*
 Angeli dicunt iudicij ignorant. 424. 1. A
 Angelus superior naturaliter non comprehenditur ab inferiori. 431. 1. B
 Angeli habent scientiam sibi connaturalem. 426. 2. D
 Angeli semper sunt in alio quo actu secundo. 410. 2. A
 In angelis non requiruntur habitus ad scientias. 463. 2. B
 Angelorum illuminatio fit per spiritalem locutionem, per quam superior inferiori docet. 474. 2. E
 Angeli euidenter cognouerunt, miracula Christi vera esse. 478. 1. C
 Angelus, si assumeret hypostatice naturam humanam & peccatam peccaret, non ideo propria eius voluntati culpa adscribitur, quod secus in Deo contingit: & cur. 539. 1. E
 Angelorum gratia & gloria causa meritoria Christi est. 656. 1. E
 Angeli dono Dei per gratiam & fidem Christi saluati sunt. *ibid.*
 Angeli & homines conueniunt in vno genere gratia, & sunt membra vnius corporis Ecclesie, cuius Christus est caput. 657. 2. D
 Angelorum gratia causa finalis, exemplaris & meritoria Christi est. *ibid.* E
 Angeli in via habuerunt fidem Christi Domini. *ibid.*
 Angeli de his mysteriis habent scientiam matutinam, de quibus habuerunt cognitum vespertinam. 658. 1. A
 Angelus cur ante aduentum Christianum celsus patuit, non autem hominibus. 659. 2. A. B
 Pro Angelis Christus proprie loquendo non est mortuus. 659. 2. A
 Neque pro eis satisfecit. *ibid.* B. Neque est eorum reus. *ibid.* C
 Angeli sancti sunt filii adoptiuus Dei. Angelos posse vere & proprie Deum adorare ex variis scriptura locis ostenditur. 759. 2. C. ad 761. 1. A

Anima. Anima Christi.

Anima Christi si separaretur à Verbo, posset conseruare omnes habitus infusos, quos habet illi vnita. 580. 1. A
 Animas iustas non posse satis pati in futura vita pro reatu peccati temporalis, si Deus vellet toto rigore iustitie vri, sed possunt perpetuo beatitudine priuare falsum est. 115. 1. B
 Anima Christi magis à Deo diligitur, quam omnes predestinati. 153. 2. D
 Anima fit per distinctam & separabilem actionem ab ea, qua fit eius subsistentia. 211. 1. B
 Anima Christi distincta actione creatur, & Verbo vniuitur. *ibid.* 2. A
 Anima Christi effectio est vera creatio eiusdem rationis essentialis, & specifica cum ea qua producitur qualibet alia anima. *ibid.* C. B
 Anima

Index Rerum.

Anima Christi prius natura exiit, quam assumpta fuerit à Verbo. 212. 2. B.
 Anima Christi quomodo pendeat à Verbo. ibidem.
 Anima rationalis prius natura exiit, quam subsistat. ibidem. C.
 Anima Christi prius natura subsistit, quam accidentaliter perficiatur. 245. 2. E.
 Anima Christi non meruit suam assumptionem seu unionem. 252. 1. E.
 Animam rationalem Christum non habuisse qui haeretici negauerunt. 327. 1. D. E.
 Animam rationalem eiusdem speciei cum ceteris Christus assumpsit. ibid. 2. D.
 Anima quo modo sit Verbo Dei propinquitur quam caro. 336. 2. E.
 Anima est ratio & sensus propter quem corpus est assumptum. 337. 1. A. B. & seq.
 Anima est medium congruissimum ad assumendum corpus. ibidem. 2. E.
 Anima rationalis ut confert gradum sentiendi vocatur anima, ut gradum rationalem spiritus & intellectus. 338. 2. A.
 Animas omnes à principio creatas esse, Origines est eorum, qui rearguuntur. 342. 2. A.
 Anima Christi non prius tempore creata fuit, quam corpori unita contra Originem. ibid. 2. D. E.
 Anima Christi non prius tempore fuit unita corpori, quam Verbo, v. l. e. conu. fo. 343. 1. A.
 Anima unita est Verbo prius natura quam corpori ordine executionis. 345. 2. C.
 Anima humana in corpore subsistit. 346. 2. E. Et qua ratione possit simul subsistere & informare corpus. 347. 1. C.
 Anima ordinis intentionis prius natura assumpta est, quam caro. 349. 1. E.
 Anima variis modis existimari potest fuisse medium ad assumendam carnem. 350. 1. A. Non tamen fuit vinculum uniens ipsam ad Verbum. ibidem. 1. C. Neque ita fuit medium, ut ad illam sit unio immediate terminata, ad corpus autem mediate. ibidem. D.
 Animam assumptam fuisse medio spiritu quomodo sit intelligendum. ibid. 2. D.
 Anima secundum se est ratio assumendi materiam, non ordo ipsius materiae ad animam. 351. 1. D.
 Animam assumptam esse medio corpore quomodo sit intelligendum. ibid. 2. D.
 Anima & caro inter se prius natura assumpta, at vero ut unita inter se, media humanitate assumpta fuerunt. 355. 2. B.
 Anima Christi per essentiam non est diuina: & indiget gratia ut talis fiat. 358. 2. C. D.
 Anima Christi habuit donum gratiae habitualis. 363. 1. C. Quod de fide certum esse probatur. ibid. 2. E. Et ab instanti sua creationis. 365. 2. A.
 Anima Christi Verbo unita ut viatrix indiget gratia excitante ad supernaturales actus: accommodata tamen statui in quo est constituta. 369. 1. B.
 Anima Verbo unita, etiam indiget speciali auxilio excitante & adiuuante ad seruanda praecepta, & vitandum omne malum. ibid. 2. A.
 Anima Christi nihil eorum nesciuit quae in aliqua temporis differentia existentiam habitura sunt. 413. 1. D.
 Anima Christi etiam eo tempore quo fuit coniuncta corpori mortali habuit scientiam beatam. 418. 1. C. Et à primo instante suae creationis. ibid. B. Et contrarium erroneum & haeresi proximum ostenditur. ibid. 2. E.
 Anima Christi cognoscit cogitationes, etiam eas quarum iudex futura non est. 425. 2. A.
 Anima Christi quo modo infinita indiuidua substantialia per modum simplicis intelligentiae videre possit. 426. 1. A.

Anima Christi diuinam essentiam comprehendere non potest. 433. 1. C.
 Animam Christi videre omnia quae Deo possibilia sunt, qui dixerunt. ibid. 2. Eam alij omnia in habitu scientiae quae sunt in Deo opinantur non vero in actu secundo. 434. 1. A.
 Anima Christi non videt actum in Verbo omnia quae absolute in potentia Dei continentur. 435. 1. E.
 Anima Christi neque in actu primo seu habitu, videt omnia possibilia in Deo. 439. 2. D.
 Anima Christi videt in Verbo aliqua ex possibilibus, quantumquam erunt. 440. 1. E.
 Anima Christi videt simul & in actu secundo omnia quae Deus videt scientia visionis. 441. 1. B.
 Anima Christi diuina est visio non ex meritis, sed quanta per meritum conuenienter comparari possit. ibid. 2. B.
 Anima Christi licet comprehendat obiecta creata, quae per scientiam visionis videntur, non tamen comprehendit scientiam visionis Dei, neque us potentiam. 442. 1. C.
 Anima Christi videt in Verbo infinita. 2. C. D. sed non infinita categororem. 443. 2. B.
 Anima Christi potuit semper à principio creationis sua esse in actu, v. l. scientia infusa. 456. 1. A.
 Anima Christi licet informaret corpus, erat tamen beata, & ideo in a dominabat corpori, ut in spiritualibus suis actibus ab illo non impeditur. ibid.
 Animam Christi semper fuisse in aliquo actu secundo scientiae infusae v. l. simile. ibid. 2. A. Non tamen semper in uno & eodem actu permansit. ibid. D. E.
 Anima Christi non poterat eleuari ad efficiendos simul plures actus scientiae infusae modo conaturali, secus de potentia Dei absolute. 457. 1. C.
 Anima Christi simul cognoscere potuit plura uno actu scientiae infusae. ibid. D.
 Anima Christi quomodo potuerit applicare hanc sententiam potius ad hunc actum quam ad illum. ibid. D. E.
 Anima Christi nunquam v. l. est scientia infusa discurrendo aut componendo. 456. 1. B.
 Anima per coniunctionem ad corpus gloriosum, non impeditur, quo minus perfecte noscat omnia quae nouit separata. 467. 2. D. E.
 Anima Christi in statu via potuit intrinsece omnes substantias separatas prout in seipsis sunt, eo naturali modo quo ab anima separata cognosci possunt. 468. 1. B. C.
 Anima Christi in corpore corruptibili potuit habere cognitionem intellectum naturalem sine conuersione ad phantasmas habitum. E.
 Anima Christi à principio suae conceptionis habuit perfectos & per accidens infusos habitus scientiarum, & virtutum intellectuum, cum specibus ad earum usum necessariis. 469. 1. D.
 Anima Christi quomodo rationales creaturas illuminet. 474. 2. E.
 Anima Christi habuit virtutem ad omnes mutationes miraculosas, excepta annihilatione. 475. 1. A.
 Anima Christi qua ratione actus suos supernaturales operetur. 483. 1. C.
 Anima Christi non potest efficere gratiam ut principale agens in alios. ibid. E.
 Anima Christi nec mortificata peccato, nec damnatione punita fuit. 556. 1. A. B. C.
 Anima Christi non fuit sanctificata per dispositionem qua seipsam ad gratiam preparauit. 633. 1. B.
 Anima Christi statim post mortem fuit impassibilis. 636. 1. E.
 Anima Christi in triduo mortis non fuit in statu viatrix. ibidem. 2. A. & B.
 Anima separata non est in statu satisfaciendi, sed satisfaciendi. ibidem. 2. C.
 Anima purgata non indiget noua applicatione meritorum Christi ad ingrediendum beatitudinem. 646. 2. D. E.
 In anima separata est vera & propria adoratio. 761. 1. A.

Cccc

Vide

Index Rerum.

Vide intellectus, voluntas, scientia.

Annus. Annus incarnationis.

Anni solares & lunares quomodo differant. 90. 1. D.
Annus solaris naturalis est, lunaris vero artificialis. ibid. E.
Anni solares Hebraei videntur. ibid.
Anni qui in Scriptura computantur, solares sunt. ibid.
Annum Graeci & Romani solarem faciunt, quem illi ab Aegyptiis,
hi ab Hebraeis acceperunt. ibid. 2. A.
Anni Regum Historia sacra omnes integri, & quid in hac difficul-
tate respondendum sit. 172. 1. A.
Annus inchoatus tanquam imperfectus in Scriptura omittitur.
ibid. BC.
Quo anno ab orbe condito Christus fuerit incarnatus. 169. 2. E.
Varia circa hoc sententiae. 170. 1. A. Fuit à creatione mundi, qua-
termi lesimo plus minusve. 173. 2. E.
Annus incarnationis iuxta computationem Graecorum fuit olym-
piade centesima nonagesima quarta. 174. 1. A.
Annus incarnationis fuit anno quadragesimo primo Augusti Ce-
saris iuxta computationem Romanorum. ibid. B.

Antichristus.

Antichristus demon futurus non est, nec Deus, etiam si posset, id fa-
ceret ad tam paruum finem. 226. 1. A.
Antichristus propter malitiam perfectionem omnium malorum ca-
pus dicitur. 407. 2. E.
Apollinaris error diuinitatem conuersam fuisse in humanitatem.
100. 1. A.

Appetitus. Appetitus Christi.

Appetitus duo in homine, quorum si inferior peccauerit, superiori
tribuitur, si potuit impedire. 539. 1. D.
Appetitus sensitivus vultus in Christo fuit. 543. 2. B. C. Eiusque veri
& proprii actus in Christo fuisse vultus. ibid. D. Non vero absque
consensu rationis, & voluntatis, quem nunquam praevincere
potuerunt. ibid. 2. E. & 544. 1. A.
Appetitus huius actus an fuerint in Christo profecti ex peccatis co-
sensu & motione voluntatis, an vero interdum fuerint praevincti
& permixti. 544. 1. D.
Appetitus sensitivus Christi & refugiebat & appetebat mortem.
545. 2. D.
Appetitus sensitivus Christi fuit aliquo modo conformis divinae vo-
luntati circa obiecta repugnantia ex motione portionis superio-
ris. 606. 1. A. B.

Vide concupiscentia, sensus, alitas, Fomes, Voluntas.

Assumptio. Assumere. Assumptibilis.

Assumptibilis duobus modis aliqua natura dicitur, & quibus 310.
1. A.
Quod assumitur, supponitur assumptionis. 311. 2. A. B.
Assumi non possunt partes metaphysicae, & cur. 321. 1. E.
Assumptibilis est materia prima sine forma, & natura integra &
completa. ibid. 2. A.
Assumptibilis est forma substantialis separata à materia. 322. 1. A.
Assumi non potest pars integralis sine aliis partibus. ibid. 1. D.
Assumi non potest forma accidentalis ad unionem hypostaticam
ibid. 2. E.
Assumpta potest dici utraque pars prius ordine executionis, quam
alio in suo genere simpliciter tamen assumptio corporis videtur
ante. edere. 349. 1. E. & 2. A.
Assumpta est prius substantia, quam adueniat ei aliquid accidentis.
336. 1. D. etiam si tale duratione praecesserit in materia. ibid.
2. E.
Assumere Deum naturam, quae in proprio supposito fuerit peccato
subiecta non est impossibile. 541. 2. A. Tunc tamen non esset ve-
rum, dicere Deum aliquando peccasse. ibid. B.

Ars.

Ars factibilium in Christo fuit. 419. 2. B.
Ars effectiva imaginum honesta est. 791. 2. C.

Attributa.

Attributa personalia Patri & Spiritui sancti non predicantur de
Christo. 559. 1. E.
Attributa divina dicuntur de Christo, sed non cum reduplicatio-
ne ut homo. ibid. 2. E. & 560. 1. A.
Attributa quaedam Christo conveniunt ratione utriusque naturae.
560. 2. B. C.
Attributa creaturae conveniunt Christo, quando non inclu-
dunt suppositum creatum, & ex nihilo productum. 573. 2. B.
Attributa diuinitatis siue in concreto, siue in abstractione non pos-
sunt de humanitate predicari. 577. 1. E.
Attributa Dei simpliciter predicantur de Christo, & de homine,
substantiali predicatione vera & propria. 559. 1. B.
Attributa diuinitatis, & ipsa diuinitas non possunt predicari de
Christo denominative. ibid. E.
Attributa diuinitatis quae ratione humanitati Christi interdum
communicari possunt. 557. 1. B.
Attributa humanitatis, & quae in concreto neque in abstractione
diuinitate predicari possunt. ibid. 1. E. & 558. 2. C.

Attritio.

Attritio nullum amorem requirit etiam imperfectum. 91. 2. E.
Attritio, quae de se non est sufficiens dispositio ad iustificationem,
in sacramento propter Christi meritum acceptatur ut sufficiens.
642. 2. D.

Audacia Christi.

Audacia appetitus quo modo in Christo fuerit. 547. 1. B.
Audacia perfectissime in Christo fuit. 607. 2. E.

Auxilium.

Auxilium omne gratiae excitantis & adiuvantis usque ad iustifi-
cationem datur nobis ex merito Christi. 641. 1. B.
Auxilia gratiae omnia quae hominibus iustificationi conferuntur,
sunt ex merito Christi. 644. 1. E.
Auxilia gratiae extraordinaria & vberiora, quae interdum homi-
ni iusto conferuntur, ex meritis Christi dantur. ibidem. &
2. A.

B.

Babylon.

Babylonica captivitas tres fuerunt. 171. 1. E.
Babylonica captivitas septuaginta anni, unde inchoatur. ibid.
2. A.
Quando finiantur. ibid. C.
Babylonis Reges captivitatis tempore quot fuerunt. 173. 2. A.
Beatus. Beatitudo.
Beatitudo dicitur dari ut merces & corona iustitiae. 69. 1. C.
Beati vident in Deo omnia quae formaliter sunt in ipsis. 428. 1.
A. B.
Beatus videns Deum potest videre in eo creaturas, quae in eo conti-
nentur eminenter: non effectivae solum, sed formaliter. 434. 1.
C.
Beatus in Deo, visa una creatura, non necessario videt omnes. ibid.
2. E.
Beatus in Deo videt creaturas non solum secundum illud esse quod
in Deo habent, sed secundum esse proprium. 435. 1. B.
Beatus videt in Verbo omnia, quae ad statum suum pertinent. 441.
1. C.
Beatitudinis perfectio est commensuranda uniuiusque meritis.
ibid. 2. A.
Beatus in patria amat Deum necessario, non tamen quoad omne
modum possibilem ipsi charitati. 604. 2. E.
In Beatis qui sunt omnino extra viam possunt esse actus ineffica-
ces procedentes à voluntate ut natura est. 609. 1. E. & 2. A.
Beatitudo non manet sine fruitione. 610. 2. E.

Beatus

Index Rerum.

Beatus non necessario de omnibus gaudet qua in Deo videt. 611.

Beati semper habent voluntatem conformem diuinae voluntati. 612. 1. A.

Beatorum anima, licet careant gloria corporis, sunt extra statum viae & meriti. 619. 1. A.

Vide felicitas, Visio.

Bonum.

Quomodo ad bonitatem pertineat se ipsum communicare. 21. 2. C.

Bonum se communicare in omni genere causarum dicitur. ibid. E. 22. 1. A.

Bonum qua ratione sui diffusum esse dicitur. 22. 1. A.

Bonum maxime amabile nobis etiam ratione concupiscentie est. 373. 1. D.

Bonitas moralis in actibus voluntatis quid. 815. 2. D.

Cesarum Galli ac Iuliani fratrum pietas erga sanctos, studiaque longe diuisa. 773. 2. E.

In calice carpius vini quam aqua fundatur. 37. 1. C.

Calvinus haereticus.

Calvini error, carnem Christi prius fuisse conceptam quam assumptam. 343. 1. D.

Calvinus Christo peccatum imposuit. 335. 2. E.

Calvinus haereticus damnatus quod libertatem arbitrii oppositam necessitati negauerit. 595. 1. A. B.

Calvinus negat, Christum sibi aliquid meruisse. 635. 2. C.

Caput. Caput Christi.

Caput Ecclesiae Christus. 398. 2. A. 403. 2. A.

Caput nostrum quomodo sit Christus quantum ad corpus. ibid. 398. 2. E.

Caput beatorum & viatorum omnium, sed non damnatorum Christus est. 399. 2. D.

Caput infidelium qua ratione Christus sit. 400. 1. A.

Caput damnatorum qua ratione Christus non sit. ibid.

Capitis influentia quo modo Christo sit propria. 402. 2. C.

Capita Ecclesiae quomodo alij nuncupari possint. ibid. E.

Capitis potestas in corpus mysticum quam multa contineat. 403. 1. A.

Capitis dignitas non est distincta a dignitate redemptoris & Sanctificatoris. 405. 2. E.

Caro.

Caro Scripturae more totum hominem significat. 3. 1. A.

Carnis nomen & sanguinis corruptionem indicat vsu Ecclesiae & Patrum. 161. 2. E.

Caro Christi quo modo per unionem hypostaticam fuerit sanctificata. 361. 2. B.

Carolus.

Carolus Magnus in Concilio Francofordienferrone Iconomachorum suppressit insaniam. 803. 1. C.

Carolo Magno libri contra imagines falso impositi sunt, & multo magis eorum profectio. ibid. C.

Causa.

Causa motiva quomodo ab impulsiva differat. 150. 2. E.

Ad quod genus causa reuocetur terminatio humanitatis à Verbo. 230. 2. C.

Causa etiam instrumentalis non potest in actum secundum prodire nisi prius in actu primo constituatur. 492. 1. C.

Causa non constituitur in actu primo ad agendum per solam denominationem extrinsecam. ibid. E. Duplex modus constitutionis causam in actu primo, & qui sunt: & differentia illorum. 493. 1. E.

Causa quomodo possit constitui in actu primo per virtutem sibi extrinsecam. 484. 1. A.

Causa inferior perficitur in ratione causa ex coniunctione & subordinatione ad superiorem, absque superaddita entitate

quando in ea supponitur aliqua virtus, qua possit esse causa. 496. 2. A. Secus, quando nulla supponitur, vel ex tali coniunctione illi non tribuitur in intrinsece. ibid. B.

Charitas, Charitas Christi.

Charitatis actus tantam bonitatem in se habet, quam ammalitiam actus peccati, loquendo de bonitate & malitia intrinseca actui. 85. 2. D. Secus de valore ad satisfaciendum. 861. 1. A.

Charitatem infusam esse animae Christi de fide est. 363. 2. E. & 364. 1. A.

Charitas est donum permanens per modum habitus. ibid.

Charitas Christi & alia virtutes eius morales habent in suo genere infinitatem. 394. 1. A.

Charitas actualis Christi alia viatoris alia comprehensoris, illa meruit, non haec. 622. 1. C. Illa fuit vera non haec. ibidem. D.

Differuntque specie, vel numero tantum. ibidem. E.

Charitas proximi actus in Christo, potius esse meritorius. ibidem. 2. B.

Vide Amor. Dilectio.

Christus Deus & Dominus.

Christus omnis gratia & meriti fons, secundum quod est Deus sanctitatis nostra pars precipua. 2. 1. E. De eo qui est nostra species individuum cur scientia instituitur. ibid. 2. B. Cur sanctus sanctorum dicatur, & nemo alius praeter ipsum. 8. 1. C. Per eius aduentum antiqua prophetia impleta, & noua cessarunt. ibidem. D. Cur desideratus cunctis gentibus, etiam si ab eis non esset cognitus, à Propheta dictus sit. 13. 2. B.

Christus quando venit in templum, impleuit illud gloria, iuxta Aggae prophetiam. 14. 1. C. In eius aduentu quot & quanta prodigia euerunt, ob qua caelum & terra mota, ab eodem dicuntur. ibid. D. E.

Christo nascente tres soles apparuerunt. ibid. 2. B.

Christum verum Messiam iam venisse, variis testimoniis & signis comprobatur. 15. 2. C. De Christo multa metaphorice dicta, ad litteram intelligentes Iudaei errarunt. 16. 1. C. Sicut etiam errant duplicem eius aduentum non distinguentes. ibid. D. E.

Christum verum hominem esse ostenditur. ibid. 2. D. E.

Christum verum Deum qui & quot haereticis negauerint. 17. 1. C. Christum verum Deum esse variis locis Scripturae probatur. ibid. E. & 2. A.

Christum innocentem pro nocentibus morti opus fuit summa misericordia & non iniustitia nostra. 34. 2. A.

Christum redemptorem corporum, non animarum infideles credentes red arguunt. 35. 1. A. B.

Christus non solum pro hominibus post ipsum futuris, sed etiam pro praecedentibus mortuus est. ibid. C.

Christus sufficienter tam pro originali peccato, quam pro vniuersis hominum peccatis satisfecit. 35. 2. D. Ea ratione nos redemisse & emisse dicitur. 36. 1. C.

Christus non solum pro peccatis quoad culpam, sed etiam pro poenis eisdem debitis sufficienter satisfecit. ibid. 1. E.

Christus liberauit nos à potestate demonis, & quare. ibidem. 2. A.

Christus ianuam regni caelestis antea clausam propterea aperuisse dicitur. ibid. B. & mortem superasse, non ut eam non subiremus, sed ut in ea non periremur. ibidem. D.

Christus nobis multo plus profuit, quam Adam nocuit. ibid. E.

Christus, absolute loquendo, ut Deus homo satisfecit. 38. 1. A.

Christus non solum Deo, sed etiam hominibus, & peccatoribus, se subdidit. ibid. 2. C. D.

Christus plura operatur secundum intensionem & perfectionem in hominibus, quam peccatum Adae, licet non secundum extensionem. 55. 1. D. Cur existente Christi redemptione tam copiosa & infinita tam pauci homines saluentur. ibid. 2. A.

Christus non communicat membro suo virtutem ad satisfaciendum modo sibi proprio, sed alio illi proportionato. 116. 2. A.

Christum exhibuisse sufficiens remedium ad deletionem omnium

CCCC 2 peccato

Index Rerum.

peccatorum, est intelligendum de hominibus & non de angelis.
124. 2. C. D.
Christus non minus principaliter venit propter Adam quam propter alios. 125. 1. C.
Christus pro pena damni quas penas sustinuerit. ibid. 1. A.
Christus quia ratione dicatur esse causa finalis nostra gratia & infinita. 138. 2. E.
Christus Deus, homo factus est, ut esset caput & finis diuinorum operum. 140. 2. A.
Christus unigenitus ut Deus, primogenitus ut homo. 141. 1. C.
Christus ut homo est finis propter quem, & in cuius honorem Deus omnia creauit. ibid. 2. A.
In Christi gloriam cedit quicquid hominibus collatum est gratia & gloria. 141. 1. A.
Christi immortalitas est exemplar nostra immortalitatis, sed nostra mortalitas est exemplum mortalitatis Christi. 147. 2. A.
Christus de facto incarnatus est propter redimendos homines, non tantum ab originali, sed etiam ab aliis actualibus. 161. 2. A.
Christus qualis fuit durante innocentia statu. 162. 1. A.
Christus venit principaliter ad tollendum peccatum tam originale quam actuale, sed principaliter ad tollendum originale. 165. 2. B. C.
Christus non venisset passibilis ad redimendos homines in statu naturae integre peccantes. 166. 2. D.
Christus singulos homines sua dilexit, ut pro eis singulis mori paratus fuerit. ibid. E.
Christus venit peccatores omnes saluos facere quoad sufficientiam non quoad efficaciam. 168. 1. D.
Christum hominem existit ante omnes creaturas cur necesse non fuerit. 168. 2. D. E.
Christus natus est vigesima quinta decembris anno quadagesimo secundo imperij Augusti Caesaris. 174. 1. C.
Inter Christi compositionem ex Verbo & natura humana, & nostram ex corpore & anima quid inter sit. 178. 1. C.
Christum non habuisse animam rationalem haecis semper fuit. 185. C. D.
Christus nulla modo instrumentum diuinitatis dici potest sed eius humanitas, & cur. 188. 1. A. B.
Circa verumque Christi naturam errores varij. ibid. 2. D.
In Christo post inuentionem duae permixtae sunt naturae integre & inconfuse. 189. 2. B. C.
In Christo una est tantum persona in duabus naturis subsistens. 193. 2. A.
Christus vere & proprie dicitur Deus & homo. 194. 1. B. est una hypostasis seu suppositum unum ibid. 2. A.
Christus est persona composita. 195. 2. D.
Haec compositio proxime intercedit in eius subsistentiam Verbi & humanitatem. 196. 1. C. & consequenter est compositus ex duabus naturis. ibid. D.
Christus plus includit quam Verbum. 198. 1. E.
Christus quo modo distinguitur a Verbo. ibid. 2. A.
In Christo, non esse alium & alium, esse tamen aliud & aliud, quomodo intelligendum. 200. 1. B.
Christum esse personam compositam rectius dicitur, quam Verbum compositum. ibid. 2. A. B.
Christus quo modo dicatur quid creatum. 101. 1. C.
Christo nihil deest ut sit perfectus homo, quam eius humanitas propria subsistentia careat. 216. 2. E.
Christi Dei & hominis maior est unitas, quam numeralis. 233. 1. C.
In Christo est unitas naturae humanae non persona creata. ibidem. 2. B.
Christus ut includit totum id quod est, non est minor Patre, secus ut constituitur per humanitatem. 236. 1. A.
Christo homini quia ratione gratia unionis sit connaturalis. 242. 1. A.
Christus exaltationem suam humanitatis non meruit, sed gloriam & honorem, quem post passionem affectus est. 252. 2. A. B.

Christus non est meriti capax nisi ut Deus homo. 254. 1. C.
Christus non potuit mereri praedestinationem incarnationis. ibid. B. C.
Christus de potentia absoluta mereri potuit suam incarnationem. 254. 2. E. Non tamen de facto meruit. 255. 2. C.
Christus non meruit ea, quae suam incarnationem antecesserunt nisi alia fuerint quae ad homines sanctificandos pertinerent. 256. 1. E. & 2. A.
Christum non meruisse continuationem incarnationis, neque ut partes quae per nutritionem ei accedebant, a Verbo sustentarentur, probabile est. 257. 1. A. Tamen contrarium ut probabilius asseritur. 256. 2. C.
Christus fundamentum omnis meriti, & bonae operationis. 262. 1. C.
Christus habens naturam diuinam & humanam, cur sit unus. 281. 1. E. & 2. A.
Christus constituitur sua humanitate homo, diuinitate vero Deus, relatione vero & subsistentia persona. 287. 1. A.
Christus ut subsistens est persona relatiua, ut vero est insitutum naturae humanae, est quid absolute. 296. 1. C.
Christus ratione humanitatis est in uero homo nobiscum, non ratione personae. ibidem D.
Christus est unus homo specie cum aliis hominibus. 305. 1. E.
Christus quantum habeat duas naturas substantias, simpliciter est una substantia. 306. 1. C.
Christus assumpsit corpus & animam inter se unita ad componendam humanitatem. 320. 2. C.
Christus ex tribus naturis, carne, anima, & diuinitate compositus dici potest. 330. 1. A.
Inter Christi & nostram originem diuersitas est, quia caro nostra prius concipitur quam animetur, non autem Christi. 340. 2. E. & 341. 1. A.
Christus ab initio suae conceptionis fuit gratus Deo, sanctus & innocens. 359. 1. B.
Christus ut homo formaliter ex vi suae gratiae unionis fuit absolute & simpliciter sanctus, & Deo gratus. ibid. 2. D.
Christus eo oleo spirituali fuit formaliter sanctificatus, quo fuit unctus, & a quo nomen Christi accepit. 360. 1. C.
Christus ut homo non indiguit gratia creata ut esset gratus Deo, & sanctus simpliciter. 362. 2. E.
Christus est subiectum convenientissimum gratiae habitualis, non vero proportionatum & illi conatur. 367. 2. C.
Christus in omni statu ab initio in se est impeccabilis. 370. 1. C.
Christo necessarium fuit & debitum speciale auxilium ad non peccandum, & negari ei non potuit. ibidem.
Christus licet non habuerit habitum fidei, habuit tamen habitum qui voluntas bene disponitur ad obediendum fidei. 371. 1. E. & 372. 1. A.
In Christo non fuit potentia peccandi, quamuis in eo fuit liberum arbitrium. 374. 2. A.
Christus a principio habuit omnem perfectionem unius debitorum, cuius carentia redemptioni necessaria non erat. 375. 2. E.
Christus in instanti conceptionis tam perfectus in sanctitate & scientia fuit ut nunc est. 376. 1. D. E.
In Christo fuit cognitio intuitiva supernaturalium mysteriorum fidei, & abstractiua. 375. 1. A.
Christus vere & proprie fuit propheta. 382. 1. A.
Christus finis omnium Prophetarum. ibid. 1. C.
Christus plenus gratiae fuit ut fons, Maria ut aqueductus, carni, ut riui. 397. 1. A.
Christus quo modo sit caput nostrum, quantum ad corpus. 398. 2. E.
Christus proprie est caput Ecclesiae, aliarum vero rerum dominus. 405. 1. C.
Christus membrum corporis Ecclesiae dici non potest. ibid. 1. A.
Christus si simpliciter loquendo ignorantiam non habuit, sed plenitudinem scientiae. 413. 1. E.
Christum de uis similem esse hominibus in natura passibili, sed non in culpa, vel defectibus qui ei pauci coniuncti. ibid. 2. A. B. Christi.

Index Rerum.

Christi sensus nunquam falli potuerunt. *ibid.* B.
 Christus quomodo opinionem nullam habuit. *ibid.* E.
 Christus de potentia absoluta falli, errare non potuit. 414.1.
 C.D.
 Christus habuit omnem scientiam, quae secundum potentiam or-
 dinariā a Deo communicatur alius intellectus creato. 440.2. A
 Christus non per sua merita, sed aliori titulo beatitudinem ha-
 buit. 441.2. B.
 Christus habuit perfectam prudentiam commensurata potestati
 excellentie, & supremo dominio quod habuit ut homo. 445.
 2. E.
 Christus scientia infusa, altiori lumine & modo cognovit singu-
 laria, quam possint ab angelo vel homine naturaliter cognos-
 ci. *ibid.* & 446.1. A.
 Christus potissimum de cogitationibus liberis iudicaturus est.
 446.2. C.
 Christus brachium Domini dicitur, quia per eum est miracu-
 la operatus. 480.2. D.
 Christo Deo aliter tribuuntur passionibus humanitatis, quam Chri-
 sto homini diuinitatis actiones. 481.2. B. C.
 Christus effons gratiae in genere causae meritoriae non efficientis
 physicae. 485.2. D.
 Christi per quamcumque actionem & passionem suam eo tem-
 pore quo illa existit, potuit vel gratiam vel alios effectus su-
 pernaturales efficere. 517.2. B.
 Christus cur animae defectus non assumpserit, sicut corporis. 524.
 1. D.
 Christus reliquit mundum, etiam si in Eucharistia manserit. 531.
 1. D.
 Christus vere nobis est absens & praesens. *ibidem.* E.
 Christus ubique est homo, quomodo hac propositio sit falsa,
 vel vera. 531.1. E.
 Christus vere fuit localiter motus. 532.2. D.
 Christus non potuit mentiri, quia est ipsa veritas. 537.2. E.
 Christus accepit statum innocentiae & gloriae perfectionem excepto
 corpore impossibile. 544.1. C.
 Christus seu hic homo est Deitas propositio hac admitti po-
 test. 558.1. E.
 De Christo partes eius integrales predicari non possunt. *ibidem.*
 2. C.
 Christus est humanitas & diuinitas simul sumptae qualis
 sit propositio. *ibid.* C.D.E.
 Christus non dicitur, homo deifer, sed Deus carnifer. 559. E. &
 2. A. seu potius dicendus, ferens humanitatem. *ibid.*
 Christus non potest dici homo deificatus. *ibid.* 2. B.
 De Christo contraria, ut corporeus & incorporeus, morta-
 lis & immortalis, dici possunt. 560.1. D.
 De Christo quaedam dicuntur, quae de Verbo dici non possunt, &
 qualia sint. 561.2. E.
 Christus, & Iesus tam per se & essentialiter est homo, ac Petrus.
 563.1. D.
 Christus quare ratione dici possit humana persona vel non. 564.1. B.
 Christus cur homo Dominicus dici non possit. 560.1. E.
 Christus factus est homo, vera est propositio ratione suppositi.
 569.1. D.
 Christus non incepit esse, in rigore vera est propositio. 575.
 1. B.
 Christus incepit esse Deus, falsa est propositio. *ibid.* C.D.
 Christus secundum quod homo, est creatura quo modo
 sit vera vel falsa propositio. 576.1. A.
 Christus simpliciter non est creatura. *ibid.* 2. A.
 Christus secundum quod homo, est Deus, magis est ne-
 ganda, quam affirmanda. 577.1. C.
 Christus in quantum homo est persona humana, propo-
 sitio est vera. 578.1. A.
 Christus est vnus, etiam si predicatum vnus masculine sumatur.
 579.2. A.
 Christus est vnus simpliciter, quamuis predicatum vnus neu-
 tro genere sumatur. *ibid.* 2. C.D.

Christus non potest dici alius & alius. 580.1. A.B.
 In Christo licet sit aliud, & aliud propositio tamen Christus est
 aliud & aliud, neganda est. *ibid.* 2. B.
 Christus est totus homo, & totus Deus, propositiones verae
 sunt. Totus Christus est homo, & Totus Christus est
 Deus, non item. *ibid.* E.
 Inter Christum & confirmatos in gratia, quae sit differentia in or-
 dine ad impeccabilitatem. 601.1. B.
 Christus voluit efficaciter quicquid Deus voluit ipsum velle &
 prout Deus voluit. 611.1. E.
 Christum habuisse actum contrarium voluntati diuina impossi-
 bile, supposita eius scientia. 612.2. A.
 Christus in ipsa morte obtinuit plenam & perfectum ad om-
 nia premia, quae secundum legem ordinariam mereri poterat.
 626.2. C.
 Christus magis vult & amat gloriam suam quam nostram. 631.
 1. C.
 Christus non est intelligendus in cognitione procedere ab imperfe-
 cto ad perfectum. 632.1. C.D.
 Christus non solum ut caput in membra coniuncta in fluxum ha-
 bet, sed etiam in separata. 642.2. B.
 Christus sanctificator angelorum, iustificator & glorificator recte
 dicitur, non autem redemptor. 660.2. B.
 De Christo multa cum hoc addito in quantum homo, predi-
 cantur, quae simpliciter de ipso dici non possunt. 686.2. D. E.
 Christus non prius natura est homo vel hic homo, quam filius Dei.
 724.1. C.
 Christus ut homo si esset persona extranea respectu aeternae heredi-
 tatis, posset ad illam adoptari quantumvis eius natura esset v-
 nita Verbo. 724.1. B. C.
 Christus ut homo est filius Dei, filiatione consequente gratiam v-
 nionis, quae non est tantum ad primam Trinitatis personam,
 sed ad omnes, ut sunt vnus Deus. 726.1. D. In modo tamen lo-
 quendi, non potest simpliciter dici filius suus, seu Verbi. Nec
 Spiritus Sancti, nec Trinitatis. 727.1. C.
 Christus toto fere indice continetur, quare quae hic non
 habentur, in propriis ipsorum locis quaerenda sunt.

Cognitio. Cognoscere.

Cognitio intuitiua & abstractiua, quomodo possit esse idem actus
 respectu diuersarum rerum. 457.2. E.
 Cognosci eadem res potest altiori & inferiori modo, sub diuersis
 luminibus. 445.1. B.
 Cognitio quidam actus Dei non potest esse nisi intuitiua. 452.
 1. A.
 Cognoscere Deum futura peccata in determinatione suae diuinae
 voluntatis, improbabile, & a diuina bonitate alienum est. 447.
 2. A.
 Cognoscit Deus non tantum futura sed quae nunquam erunt. *ibid.*
 B. C.
 Cognoscere creaturas per propriam cognoscentis essentiam, Dei
 proprium est. 455.1. C.
 Quando cognoscitur Deus per effectum, duo conceptus formantur,
 vnus Dei, alter effectus. *ibid.* 2. E. & 458.1. A.

Vide Scientia.

Communicatio. Communicatio idiomatum.

Communicationis modus, quibus omnibus praeter. 22.1. D.
 Communicatio in diuinis personis inuenitur. *ibid.*
 Communicatio maxima Dei creaturis fit per incarnationem. *ibi-*
dem. E.
 Communicatio hac Dei infinitam potentiam ostendit. *ibidem.*
 2. C.
 Communicatio hac Deo imperfectionem non attulit. *ibidem.*
 D.
 Communicatio se ita Verbum humane naturae, ut vere & substan-
 tialiter illi copuletur. *ibid.* E.
 Communicatio modus multiplex. 277.1. A. Incommunicabili-
 tas quid sit. 281.2. B. Modi eius. 277.1. A.

Communicatio idiomatum qualis futura esset, si tres persone diuine assumerent vnam naturam humanam. 298. 2. E.
 Communicatio idiomatum esset inter naturas assumptas si eas persona diuina assumeret. 300. 1. B.
 Communicatio idiomatum non est inter supposita eiusdem nature. 541. 2. B.
 Communicatio idiomatum proprie est eiusdem suppositi existentis in pluribus naturis ibid.
 Communicatio idiomatum est proprietatum seu attributorum inter Deum & hominem mutua practicatio. 555. 1. C.
 In communicatione idiomatum heretici & Scholastici quidam turpiter errarunt. ibid. D. Refelluntur. ibid. 2. B. & seq.
 Communicatio idiomatum vera & propria consecuta est ex mysterio incarnationis inter Deum & hominem. ibidem. B. In quo consistat. 556. 1. E.
 Communicatio hac indicat potius veram & realem vnionem in qua mysterium hoc positum est. 557. 1. C.
 Communicatio idiomatum non sumitur à proprietatibus diuinitatis. 567. 2. D.
 Per communicationem idiomatum dici non potest Verbum mutari ratione vnionis. ibid. & E. An vero ratione aliarum mutationum, quæ sunt in humanitate post vnionem. 553. 1. C.
 Per communicationem idiomatum Deum peccare posse absurdissime di iur, quod est contra Durandum. 538. 2. D.
 Vide attributa.
 Comprehensio. Comprehendere.
 Comprehensio duo significat, & quæ illa sint. 421. 2. C. & latius. 427. 2. A. Aliæ acceptiones referuntur, & consulantur. ibid. 2. E. & 428. 1. A. B.
 Ad comprehensionem strictam rationem non requiritur summa claritas, & summa intensiua perfectio in cognitione. 428. 2. A.
 Comprehensio intellectualis necessario requirit cognitionem claram euidentem & certam cum debita proportionem ad obiectum. 2. E. Tantam claritatem requirit quanta sufficiat ad cognoscendam veritatem obiecti prout in se est. 429. 1. A. Tantamque perfectionem intensiuam, quanta necesse sit ad exacte cognoscendas & penetrandas in obiecto cognitio omnes habitudines & connexiones, quas ex natura sua habet & habere potest. ibid. 1. D.
 Ad comprehensionem alicuius creature non requiritur, quod cognoscatur talis creatura secundum suam obedientialem potentiam. ibid. 2. B.
 Comprehensio est cognitio sufficiens ad cognoscendum quidquid formaliter & eminenter est in obiecto. 429. 2. C.
 Comprehensio non requirit, vt sit tanta perfectio in cognitione in esse entis, quanta in re cognita. 430. 1. C. Neque vt sit absolute & simpliciter perfectissima cognitio, quæ de tali obiecto esse potest. ibid.
 Ad comprehendendum Deum intensius nulla cognitio potest esse sufficiens nisi ea quæ est connaturalis & adæquata ipsi Deo in perfectione intensiua. 431. 1. A.
 Comprehenditur tunc aliquid, quando ita videtur, vt nihil eorum quæ in ipso sunt, videntem lateat. 435. 2. A.
 Comprehensio omnium, quæ in Deo sunt eminenter, etiam sine infinita intensiua & claritate impossibilis est. ibid. 2. E. & 436. 1. A.
 Comprehendi non possit Deus à Christo, etiam si ille per scientiam infusam omnes effectus possibiles cognosceret. 441. 2. E.
 Comprehendi non potest Deus per donum gratiæ. 431. 2. D.
 Compositio. Compositio Christi.
 Compositio nulla est in effectu humane & diuinæ voluntatis Christi. 40. 2. C. D.
 Compositio quæ duplex sit substantialis. 214. 1. A. & seq. Est quadrupe. ibid. & 2. A. B.
 Compositio non necessario requirit partes. 183. 2. C.

Quæ sit compositio in vniuersa ne hypostatice. ibid. Et ex quibus. 184. 1. A. Latius. 198. 1. E. & 2. A.
 Compositio hac non solum est vnus cum alio, sed etiam vnus ex multis. 197. 2. A.
 Compositio in re nulla potest esse vnus cum alio, quin sit etiam compositio vnus ex his. ibid. 2. C.
 Affertur in hac compositione Verbi & humanitatis non intrinsece includi humanam naturam, sed solum extrinsece, valde errant. 198. 1. A.
 Compositum resultant ex hac compositione est persona, non alia à persona Verbi, à quo distinguitur aliquo modo. ibidem. 2. & seq.
 Compositum resultant ex vnione humanitatis ad Verbum, licet temporale sit & factum, non tamen persona temporalis aut facta dici potest. 200. 1. A.
 In compositione hac totum compositum non est perfectius intensiue suo componente. 200. 1. C.
 Quid sit de ratione compositi vsi sic. ibid. D. E.
 Compositum ex Verbo & humanitate est quid creatum. 201. 1. C.
 Compositio ex partibus integralibus qualis. ibid. D. E.
 Concilium.
 Concilij Niceni II. locus difficilis declaratur super adorationem imaginum. 818. 1. C.
 Concilium Francofordiense legitimum esse descenditur. 735. 1. A. 2. A. Et auctoritatem habuisse à stabilientiam certam fidem. ibid. 2. C.
 Concilio Francofordiensi prout in tertio tomo Conciliorum habetur licet non possit infallibilis auctoritas tribui, esset tamen valde temeraria ab illo dissimulare, & apocryphum reputare. 741. 2. E.
 Concilium Francofordiense à variis calumniis acriter vindicatur à 736. 1. E. & aliis seq.
 Concilij Francofordiensi sensus de finitionis de filiatione Christi aperitur. 737. 1. E. 2. A. Eiusdem mens de Christi seruitute perpenditur à 679. 1. C.
 Concilium Francoford. definit vt itate m fidei de imaginum adoratione, & Nicæna Synodo consensit. 802. 1. B. Nec contra hoc posse sumi firmum argumentum ex historis ostenditur. 741. D. 4. & 803. 1. A. & seq.
 Concilij Elbertini canon exponitur, erga reliquiarum venerationem 828. 2. D.
 Concilij Senonensis testimonium adducitur circa adorationem imaginum. 818. 1. E.
 Concilij Moguntini difficultas locus de eodem argumento elucidatur. ibid. & 2. A.
 Concilij Tridentini locus expenditur sess. 6. c. 7. vbi inquit, Hæc dispositio in iustificatione ipsa consequitur, & probatur contra aliquos loqui de perfecta dispositione. 90. 1. D. E. & 2. A.
 Concilij Trident. canon 3. sess. 6. exponitur, qui sic habet Si quis dixerit, sine præuenienti Spiritus sancti inspiratione, atque adeo sine eius adiutorio hominem credere, sperare, & diligere, aut penitere posse sicut oportet, vt ei iustificationis gratia conferatur, anathema sit, vbi Concilium loquitur de dilectione perf. & quam prærequirit vt dispositionem ad iustificationem. 91. 1. A.
 Concilij Trident. sess. 5. cap. 1. expenditur, vbi definit Adam transgrediendo mandatum Dei, iustitiam & sanctitatem in qua constitutus fuerat amisisse, Ex quo habetur iustitiam & sanctitatem esse omnino idem. 92. 2. C.
 Concilij Trident. sess. 6. c. 7. locus exponitur, qui habet sanctificationem & iustificationem includere remissionem peccati.
 Ex quo colligitur, contritionem, quæ disp. n. t. ad iustificationem, disponere etiam ad remissionem peccati. 93. 2. A.
 Eiusdem Concilij sess. 14. cap. 4. ad eandem rem. alius locus adducitur, vbi, agens de contritione, dicit, fuisse omni temporum necessariam ad impetrandam veniam peccatorum, & preparare hominem ad eorundem remissionem. Docet ergo, contritionem.

Index Rerum.

contritionem non esse tantum dispositionem ad habitalem gratiam & iustitiam, sed etiam ad remissionem peccati. ibidem. 21. B.

Idem locus latius exponitur ad probandum, remissionem peccati esse opus gratie distinctum a contritione. 95. 1. B.

Concilij Tridentini sess. 6. ca. 8. locus diligenter exponitur, ubi docetur, remissionem peccati, & iustificationem non esse idem. 109. 2. A.

Concilij Tridentini sess. 6. cap. 8. expenditur locus, ubi docetur remissionem peccati esse donum omnino gratis datum à Deo & non ex operibus. 106. 1. B.

Concilij Tridentini locus exponitur, de modo adorationis imaginum. 817. 2. E. & 818. 1. A.

Concupiscentia.

Concupiscentia repugnantiā non sentire proprium fuit Christi, sed communicatam B. Virgini. 546. 1. A.

Concupiscentia sanctae seu honestae actus in Christo fuit. ibid. 2. D.

Constantinus Imperator.

Constantini Magni erga sanctorum reliquias pietas qualis. 829. 1. C.

Constantinus statim ac fidem accepit, Romanorum vexillum in Crucem Christi mutavit. 831. 1. E.

Contactus Christi.

Qualis sufficit ut reddat rem adorabilem. 803. 2. D.

Contactus Christi per se est sufficiens causa adorationis, sed non semper expedit ea uti. ibid.

Contritio.

Contritio est vitima dispositio ad gratiam & iustitiam. 87. 1. C. & latius. 90. 1. E.

Contritio posita in homine statim ab illo expellitur peccatum. 87. 1. C.

Contritionem ita expellere peccatum sicut lux expellit tenebras est quorundam opinio. 89. 1. C.

Contritio perfecta est vitima dispositio ad remissionem peccati. 89. 2. E. 101. 2. E.

Contritio non solum effectus non est remissio peccati. 98. 1. D.

Contritio nullo modo est satisfactio ad aequalitatem pro peccato. 107. 1. E.

Contritio, ut est dispositio ad primam gratiam, & remissionem peccati, procedit ab homine nondum grato, nec libero à peccato secundum ordinem naturae. 109. 2. C.

Contritio est satisfactio imperfecta pro peccato. 111. 1. C.

Contritio vel dilectio Dei est opus maxime proportionatum ad satisfaciendum ex iustitia & ad aequalitatem pro peccati venialibus. 113. 1. A.

Contritio quae ratione sit dispositio moralis ad gratiam. 249. 1. C. Iuxta contritionis mensuram infunditur gratia, & fit peccati remissio. ibid. 1. D. E.

Conueniens.

Conueniens late semperum idem est quod bonum. 211. 1. B.

Conueniens Deo idem est quod bonitati eius consentaneum. ibid. 1. C.

Quomodo non fuerit conueniens, Deum fieri leonem. ibid.

Conueniens nihil potest esse Deo propter ipsius commoditatem. ibid. 2. B.

Conueniens duobus modis sumitur, & quibus. ibid.

Corpus Christi, Corpus humanum.

Corpus.

Corpus Christi in triduo mansit sine anima, ei tamen hypostatice Verbum fuit unitum. 319. 2. E.

Corpori Christi in illo triduo unitum est Verbum ratione materis, non ratione formae. 321. 1. A.

Corpus Christi non fuit coniectum ex materia seu substantia coelesti. 321. 2. D.

Corpus Christi fuisse phantasticum qui haeretici dixerint. 328. 2. A.

Corpus verum Verbum diuinum assumpsisse, & humanum, ac eiusdem materiae cum nostro, probatur. ibid. 1. B. C.

Corpora esse mala ex natura sua Manicheorum error fuit. 329. 1. C.

Corpus integrum & omnibus suis partibus constans Verbum assumpsit. 330. 1. E. Cuius omnes partes secundum hypostasim immediate Verbum assumpsit. ibid. 2. B.

Corporis quaedam partes informantur anima rationali, & quaedam non. ibid.

Corpus Christi eodem tempore fuit formatum & animatum. 340. 2. A.

Corpus Christi non fuit prius tempore unitum Verbo, quam anima. ibid. 2. B. Nec prius Verbo quam anima. 343. 1. B. & seq.

Corpus Christi cur sine anima mansit unitum Verbo in triduo, & non in conceptione. ibid. 2. per totam.

Corpus secundo Christi assumpta est mediante anima. 349. 2. D. id est ratione animae & in ordine ad animam. 350. 2. B.

Corpus humanum sanctificari dicitur, quando redditur aptum ad opera sanctitatis. 362. 2. A.

Corpus Christi per externos actus habilius reddi potuit ad externos labores experientes. 376. 1. E.

Corpori Christi gloria fuit debita à principio conceptionis, sed dilata est propter salutem nostram. 419. 1. B.

Corpus duo loca replere potest, & duo corpora in uno loco esse possunt. 486. 1. C.

Corporis defectus quos Christus assumpsit. qui. 523. 1. E.

Corpus passibile, licet humanum, Christum assumpsisse haeretici quidam negauerunt. 527. 1. B. Alij, corpus graue. ibid. 1. C.

Corpus passibile Christum assumere expediret. fuit. ibid. 1. E.

Corpori Christi claritas communicata est in transfiguratione, quae est doctoris gloriose, sicut, dum ambularet super aquas, & gloriatur. 528. 1. A.

Corporis defectus, qui sunt veluti naturales proprietates corporis passibilis, Verbum assumpsit. ibid. 527. 2. D.

Corpus humanum perfectum & bene dispositum iuxta conditionem suam, Verbum assumpsit. 528. 1. D.

Corpus Christi habuit optimum temperamentum. ibid. & perfectam corporis pulchritudinem, quam in corpore humano & virili esse decebat. ibid. 1. E.

Corpus Christi futurum est veluti obiectum beatitudinis corporis nostri. ibid. 2. E.

Corpori humano non repugnat usque ad mortem absque aegritudine peruenire. 529. 2. D.

Corpus Christi naturae legibus non paruit, sententia haeretica, in quo sensu. 530. 1. B.

Corpus Christi esse ubique est haeresis nostris temporis. ibid. 2. C.

Corpus Christi fuit & est loco circumscriptum. 531. 2. A.

Corpus Christi solum est in calce & in Eucharistia. 532. 1. D.

Creatura. Creatio. Creare.

Creatura omnes per incarnationem quoddam beneficium acciperunt. 28. 1. B.

Creatio animae Christi, & unio eius ad Verbum, distinctae sunt actiones. 211. 1. E. & 2. A.

Creatura non potest concurrere ad mysterium incarnationis, tanquam causa principalis. 242. 2. A.

Creatura nulla potest sua virtute ordinem rerum immutare. ibid. 2. C.

Creatura potuit assumi ut instrumentum ad efficiendam incarnationem. 243. 2. A.

Creaturam illam praeter Virginem de facto ad hoc mysterium concurrisse per modum instrumenti dicere erroneum est. ibid. 1. B. & seq.

Creatura à Deo differt quod non sit suum esse, sicut ille. 270. 2. C.

Creatura

Index Rerum.

Creatura à Deo manant prout vnus est 271.2. A.
 Creatura irrationali Deo vniti hypostatice non repugnat, non
 est tamen congruum. 310.2. C. 320.2. C. Non tamen est semper
 indecens ibid. B.
 Inter creaturam & Deum quale medium reperiatur. 337.1. B.
 Creatio ex naturali sua efficacia habet vt terminetur ad rem sub-
 sistentem nisi praeueniatur. 346.2. B.
 Creaturam esse infinitam tam in essentia, quam in quantitate vel
 intensione repugnat. 392.1. C.
 Creatura in se esse capax gratiae vsque ad certum gradum vt
 de potentia absoluta maiorem non possit recipere falsum. 395.
 2. D.
 Creaturarum omnium caput Christus dici potest. 405.1. A.
 Creatura virtute naturali potest comprehendere naturam per-
 fectiorem & potestatem alterius, non autem capacitatem o-
 bedientialem. 429.2. A. Potest tamen id virtute supernatura-
 li. ibid. B.
 Creatura videtur in Deo, quia Deus cognitus est ratio cognoscē-
 di illas. 434.1. D. E.
 Creatura communicari potest modus vidēdi futura per supremam
 scientiam creatam, non per inferiorem. 448.1. C.
 Creatura se ipsum nullus omnino potest. 473.2. B.
 In creaturis potentia obedientialis actiua & passiua reperitur.
 486.1. C. Et late in seq.
 Creatura non dicitur vere eleuari ad esse cum creatur. 495.1. A.
 Ad creaturam deitatem subordinationem & subiectionem ad Deum
 spectat, vt in se habeat fundamentum per quod possit obedire
 Deo ad effectus supernaturales. 498.2. A.
 Creatura praecise considerata secundum eam entitatem quam ha-
 bet per suam creationem, est subiecta suo creatori absq; eo quod
 ab illa intelligatur dimana & aliqua virtus vel modus a quo
 habeat talem subiectionem. 502.2. C.
 Creatura agens per potentiam obedientialem, agit vt instrumentū
 & non vt causa principalis. 509.1. B.
 Creaturam esse posse instrumentum creationis, late disputatur.
 521.1. B. Et concluditur. 522.2. C.
 Creatura, quales nos sumus, qualiter à Christo differant. 573.
 1. B.
 Creatura esse potest obiectum ratio alicuius decreti liberi voluntatis
 diuinae. 647.1. C.
 Crux Christi vera, & picta.
 Cruci, aliisque passionis Christi insignibus, adoratio debita. 830.
 1. B. 832.1. A.
 In cruce laudem multa. 832. B. per totam.
 Cruci Christi debita adoratio qualis. 831.1. A.
 Crucis vsus, quem Catholica Ecclesia semper tenuit, honestus & re-
 ligiosus. ibid. D.
 Crucis erectio signum expulsa idololatriae. ibid. E.
 Inter Crucem & reliqua passionis Christi instrumenta quoad
 cultum differentia. ibid. 2. E.
 In cruce cultus Armenorum superstitio. 832.1. B.
 Signi Crucis vsus quadam fidei professio. ibid. E. Virtutem habet
 contra deum non in sola deuotione & merito operantis, sed
 in diuina ordinatione, propter Christi merita fundatam. ibid.
 C. & D.
 Signi crucis vsus valet etiam ad impetrandum aliquid à Deo. ibid.
 2. A.
 Crucis signum quam laudabiliter Christi fideles ad suas actiones
 praemittant. ibid.
 Cruci signum habet omnes utilitates, quas imagines, & de eius
 adoratione eo modo quo de adoratione imaginum, sacrorumq;
 nominum sentiendum est. ibid. B.
 Cultus, & veneratio, idem fere quod honor significans, & eodem
 se habent ad adorationem. 756.2. C.
 Vide latria. Dulia. Adoratio. Religio.
 D
 Demon.
 Demon non potuit naturali virtute incarnationem cognoscere.
 26.2. C.

Demon in peccatorem potestatem habet, quia ipsum punire & in
 infernum deducere potest. 36.1. E.
 Demon mundi imperio per idolatriam potiebatur, quod ei per
 Christum ablatum est. ibid. 2. A.
 Demon malorum hominum est caput. 405.2. B.
 Demonem immanetur quidam ex suggestionē, quidam propria
 sponte. 407.1. C.

Damnati.

Damnati nullum ex meritis Christi fructum recipiunt. 400.1. B.
 Damnatum viator in intensione & multitudine malitiae superari
 potest. 408.1. A.

Debitum. Debitum.

Debitum Deus esse potest non simpliciter, sed ex suppositione promissio-
 nis, vel altius pacti. 69.1. B.
 Debitum vt sic importat ordinem exigentia vel necessitatis. 70.
 1. E.
 Debitores in solidum eiusdem rei cui plures esse possint, non autem
 domini. 77.1. D.
 Debita soluens vno titulo iustitiae, etiam alio titulo debita soluere
 potest. 79.1. B. C.
 Debita iustitiae si multiplicentur, augetur res ipsa qua debetur, i-
 bidem. 1. C. D.
 Debito connaturalitatis adiungi potest debitum iustitiae. 257.
 2. E.

Defectus.

Defectus eos Christus tantum assumpsit, qui ad finem incarna-
 tionis utiles esse poterant. 526.2. B. Qui fuerint. 529.1. B.
 Defectus hi respectu naturae humanae eleuata ad vniōem sunt pri-
 uationes. 526.2. E. 527.1. A.
 Defectus naturales Christus necessitate quadam patiebatur, &
 quomodo. 530.1. B. C.
 Nihilominus voluntarij fuerunt Christo, etiam secundum volun-
 tatem humanam. ibid. D.
 Defectus animae qui sunt, & quomodo in Christo locum habere
 poterint. 534.2. B.

Dependentia.

Dependētia duplex modus. 209.2. E. & 210.1. A. differentia inte-
 hos duos modos. 210.2. A.
 Dependētia humanitatis à Verbo quid sit, & an distinguatur ab
 vniōe hypostatica. 224.1. A. B.

Deus. Deitas.

Deus plus homini concedit, quam ipse petat. 8.1. B.
 Deus se communicat modo perfectissimo ad intra. 22.1. D.
 Deus beatus se communicat modo minus perfecto, quam in vniōe
 hypostatica. ibid. E. & 2. A.
 Deus & humana natura proportionem habent, vt ex eis vnaper-
 sona constituantur. ibid. 2. C.
 In Deo non est potentia ordinis, sed quidquid in eo est, est natu-
 rale. 23.2. B. C.
 Deus in omnibus suis operibus est liber, etiam in opere redemptionis.
 31.1. B.
 Deus duobus modis redimere hominem potuit, ex misericordia, &
 ex iustitia. 32.1. B.
 Deus nec mutari nec emendari potest. ibid. D. potuisse salua
 vtraque perfectione hominem gratis à culpa liberare, ibid.
 E.
 Dei offensus placandi diuersa ratio esse debet, à ratione qua homo
 offensus placatur. ibid. 2. C.
 Deus in rebus finitis, quacunque facta, potest facere meliorem, ex-
 cepto opere redemptionis. 34.1. D.
 Deus in rebus omnibus non facit quod conuenientissimum est ab-
 soluto. 34.2. C. 64.1. C. 129.1. D. Facit tamen omnia conuenien-
 tissime ad finem intentum. 34.2. D.
 Deus cur nostrum redemptor esse debuerit, etiam si purus homo ex Dei
 acceptatione nos redimere potuisset. 35.2. B.

Index Rerum.

Deo nullus pro beneficiis acceptis aequalens reddere potest, sed persona increata Christus, & pro beneficiis acceptis condignas gratias, & pro hominum offensis satisfactionem condignam offerre potest. 29.1.A.

Deus potest premiare totum quod Christus potuit mereri. 54.1.C.

Deus de potentia absoluta potuit non acceptare satisfactionem Christi. 64.1.A.

Deus, posita promissione & pacto debuit ex iustitie obligatione acceptare Christi satisfactionem. 69.1.B.

Deus obligatur ex iustitia ad solvendum premium meritis iustorum. ibidem. Quomodo possit esse debitor ex promissione. ibid. 2.D.

Deus proprie & vere exercet actum iudicii, cum bonis premium tribuit pro meritis. 71.1.A.

Deus solus debitor ex iustitia distributiva. ibid. B.

Deus ut Deus non est principium valoris satisfactionis Christi, sed Deus quatenus alienam naturam sustentat. 76.2.E.

Dei plures intelligere quia maxime ratione sit impossibile. 77.1.B.

Deus posset de potentia absoluta conferre habitus physicos gratia & charitatis in homine peccante mortali. 103.1.C. imo & peccatori denuo infundere predictos habitus. ibidem. 1.D.

Deum non denegare gratiam facienti quod in se est, quo modo sit intelligendum. 107.1.B.

Quia ex Dei voluntate proveniunt super omni debitum creaturae, sola revelatione innotescunt. 117.2.D.

Deus an prius voluerit res esse in esse nature, quam in esse gratia. & gloria. 126.1. & 127.1.C.

Deus si per ordinem naturae extrinsecos fines. 130.2.C. Nihilque in eis necessario imprimit. 131.2.B.

Deus denominatur ordinans aut volens aliquid extra se, non ob extrinsecam mutationem quae in obiecto fiat, sed ab intrinseca ratione quae in Deo est. ibid. 1.E. Quomodo haec denominatio intelligi possit in Deo absque reali additione intrinsecae, vnum est ex divinis mysteriis quod humana ratione declarari nequit. ibid. 2.E.

Deus eodem actu secundum rem vult finem ut exequendum per illa determinata media, per quae in re ipsa illum exequitur. 133.1.E.

Deus rem ut futuram non potest cognoscere, nisi prius videat suam voluntatem eam ordinantem aut permittentem. 136.2.D.

Deus in primo signo, & in prima voluntate quae voluit unionem hypostaticam, voluit illum determinatam in tali persona, & in natura. 141.2.B.

Deus non prius circa unius rationes versatur, & deinde circa particulares. 142.1.A.

Deus non prius secundum rationem ordinavit ad gloriam homines in communi, & postea hos in particulari. ibid. 2.E.

Deus non prius voluit Christum venire passibilem & mortalem quam voluit permittere peccatum. 147.1.B.

Deus, quia praevidit peccatum futurum, ideo voluit carnem Christi esse passibilem. 148.2.D. Non vero, quia Deus voluit carnem Christi esse passibilem, ideo peccatum permisi. 149.1.A.

Deus cur & quo modo personam suam naturae humane communicare decreverit. 159.2.E. & 160.1.C.

In Deum nihil potest converteri per omnimodam mutationem seu transubstantiationem. 177.2.D.

Deitas non potest esse forma corporis, neque spiritus. 178.2.A.

Deus est eius simplicissimum, pluresque in se habet unitas perfectiones, quae in nobis diuisae sunt. 180.2.C.

Dei nomen supponit pro essentia nisi ex adiuncto determinetur ut supponat pro persona. 276.1.C.

Deus, ut predicatur de tribus personis est quid subsistens commune illis. ibidem. D.

In Deo nihil est absolutum & essentiale quod per summam identitatem non sit communicabile tribus personis. 281.1.C.

Deus ex vi sua absolute existens habet subsistere. ibid. 2.B.

In Deo quidquid essentiale est, est idem numero in tribus personis. 279.2.A.

Deitas ex vi sua absoluta subsistentia non est persona. ibidem. C. Et cur. 285.2.B.

Hic Deus ex vi solus individuus conceptus non requirit subsistentiam communem absolutam. 285.1.A.

Hic Deus sicut existens, ita & subsistens intelligitur, abstractus per intellectum subsistentis. clarius ibid. B.

In hoc Deo possunt praeter ligi actus essentiales non notionales, ibidem & 286.1.A.

Deus est speciali modo ubi specialiter operatur. 291.1.E.

Deus per subsistentiam absolutam potest assumere naturam creaturam. 302.1.A.B.

Si hic Deus naturam humanam assumpsisset, quomodo homo esset persona. ibid. 2.C.

Deus intra se habet omnem perfectionem sibi connaturalem, & infinitam vim communicandi se creaturis. 305.2.D.

Deus quot & quanta possit facere supra naturae ordinem. 307.2.A.

Deus non assumpsit hominem. 312.B.

Deum esse incomprehensibilem creatura cognitione, de se. certum est. 412.1.A.

Deus quia ratione dicatur inuisibilis. 433.2.A.

Deus videndo seipsum, videt omnia quae in ipso sunt, & potest participationem illius scientiae creaturae communicare. 434.1.D.

Deus & creaturae quo modo eodem actu videntur. ibidem. E. & 2.A.

Deus continet creaturas eminenter tanquam perfecta causa earum. ibidem. 2.C.

Deus eo perfectus videtur quo plures effectus in eo videntur, ceteris paribus. 435.1.A.

Deus quo modo loquatur. 448.2.D.

Deus, cum loquitur, quomodo possit ostendere quid in se esse qui loquitur, non manifestando clare se ipsum. 449.1.A.

Deus si lus est causa principalis gratiae. 481.B.

Dei substantia, vis virtus seu quae in Deo existit non coniungitur per se ipsam formaliter, & intrinsece instrumento suo in ordine ad operationem. 493.2.E.

Dei imperium est efficacissimum sit, supponit tamen vel conferre creaturae potentiam praestantius id quod imperatur. 496.1.B.

Deo secundum se nihil est supernaturale, bene tamen per comparationem ad creaturas. 503.2.E.

Deus ut autor naturalis preparat res ut sint aptae instrumenta, ut supernaturalis vero virtus illis. 509.1.B.

Deus non potest operari ubi est. 515.2.B. Hoc autem habet ex sua immensitate & infinita perfectione. 516.1.B.

Deus ita est virque ut substantia eius infinite diffusa sit. 532.1.B.C.

Deus sine legum obligatione naturae suae ad bonum determinatur, nec potest a eo quod bonum est deviare. 539.2.D.

Deitas est homo, non dicitur, proprie, & cur. 557.2.D. Neque est conuerso. 558.1.E.

Deitas generat falsa est propositio. 558.1.A.

Deitas est incarnata, vera est propositio. ibid.

Deus & deitas, licet idem sint, in ratione significandi & supponendi distinguuntur. ibid. 1.C.D.

Deus est homo, propositio est verissima, sed in ea exponenda multi errarunt. 562.2.A. 563.1.E. & 2.A. In qua propositione nomen Deus supponit pro persona Verbi. 562.2.B.C. An si in materia naturali vel contingente. 564.2.B.C.

Deus supponit pro determinato supposito iuxta exigentiam praedicati. 562.2.C.D.

Deus

Index Rerum.

Deus factus est homo, vera est propositio, eo quod natura humana vere incepit esse in supposito diuino. 568.1.D.E.
 Deus factus est hic homo, tam propria est locutio quam vera. ibid. 2. A. & 568.2.B. In qua propositione hic homo non designat suppositum sed humanam naturam subsistentem. 569.1.A.
 Deus non voluit ut Christus nos redimeret, quia Christus id prius humana voluntate voluerit, sed potius e contra. 596.1.B.C.
 Deus potest absoluta & efficaci voluntate sua predefinire actum liberum in particulari. 597.2.A.
 Deum predefiniuisse actus omnes supernaturales, praesertim electorum hominum in particulari verisimile est. 599.1.D.
 Deus magis amat gloriam animae Christi, quam omnium hominum & angelorum. 631.1.D.
 Dei maior liberalitas est dare nobis Christi merita & satisfactionem, & propterea nobis penam remittere, quam eandem penam nobis gratis condonare. 635.1.A.
 Dei omne beneficium quod non sit ipsum Christi, omnisque benevolentia circa homines fundatur in Christi meritis. 652.2.E.
 Deus per Christum voluit dare electis omnia media creata & efficiat, quibus saluentur, & ceteris auxilia quibus saluari possint. 654.1.B.
 Ad Deum multa in hoc indice pertinent, ut Pater, Verbum, Spiritus, Sancta Trinitas.
 Dilectio.
 Dilectio Dei super omnia necessaria est ad obtinendam remissionem peccati extra sacramentum. 90.2.A.
 Dilectio Dei absolute dicta, charitatis dilectionem significat. 91.1.A.
 Dilectionis actus non concurret ad remissionem peccati ut causa formalis, sed ut dispositio. 101.1.A.
 Dilectionis actus perfecte conuerit animam ad Deum conuersione actuali, & sic formaliter expellit peccatum actuale. 102.1.C.
 Non vero conuersione habituali opposita peccato habituali. ibid. & D.

Vide Charitas, Contritio, Amor.

Discretio spirituum.

In Christo fuit, & quae illa fuerit. 383.1.B.C.

Dispositio.

Dispositio ad vnionem hypostaticam cum qua illa habeat naturalem connexionem dari non potest. 244.2.C.
 Neque est aliqua dispositio ita necessaria ut ad vnionem necessario supponatur. ibid.
 Dispositio ut ornamentum humanitatis vel animae Verbo vnionem ad quibusdam Theologis statuitur. 245.1.D. sed reuera nulla est, neque in corpore, neque in tota humanitate. ibid. 2.A. vsq. 246.2.A.
 Dispositiones cur ad vnionem necessariae non fuerint. 246.2.E. & 247.1.A.
 Dispositionis physicae essentia in quo consistat, & in quo a dispositione morali differat. 247.2.E.
 Dispositio moralis quae sit. 249.1.B.
 Dispositio ut vera sit, necesse est ut ex se presupponi possit secundum existentiam ad id, ad quod disponit. ibid. 1.E.
 Dispositio supernaturalis & libera, ad effectum supernaturalem, meretur illum saltem de congruo. 261.1.E.
 Dispositio ad gratiam in Christo non fuit preparans, sed consequens, & ornans. 633.1.B.C.

Dominium Dei. Dominium Christi.

Dominium Dei non minuitur per hoc quod creatura acquirat ius ad rem quam Deus exhibere tenetur. 73.1.C.
 Dominium absolutum Deus habuit omnium actionum Christi, tam secundum esse physicum, quam morale. 78.1.C.

Dominium rerum omnium Christus ut homo habuit, sed dependenter. 77.1.E. Christus ut homo per voluntatem creatam fuit Dominus omnium suorum meritorum, & actionum, tam secundum esse physicum, quam morale. 78.1.C.D.
 Dominium temporale & humanum, licet Christus aliquarum rerum habuerit, non tamen simile habuit in totum orbem. 710.2.B.
 Dominium altioris ordinis per se & directe in res omnes, & earum actiones Christus habuit. ibid. D. non tantum post resurrectionem, sed & in vita mortali. 711.1.D.
 Dominium hoc cum sit excellentioris ordinis, non excludit priuata dominia. ibid. 1.B.

Dona Spiritus Sancti.

Dona Spiritus sancti generaliter sunt omnia dona gratiae, sed specialiter sunt habitus quibus homo bene disponitur ad operandum ex peccati & extraordinaria motione Spiritus sancti. 377.1.E.
 Dona haec sunt septem, quatuor pertinent ad intellectum, tria ad voluntatem, & quae illa. ibid.
 Dona Spiritus sancti in Christo simpliciter fuerunt. ibid. 2.B.
 Dona scientiae & intellectus sunt a scientia beata & infusa distincta. ibid.
 Dona concomitantur gratiam, & manent in patria. ibid. C.
 Donum consilij in Christo quomodo fuerit. ibid. D.
 Donum sapientiae & intellectus, nullam imperfectionem in Christo includunt. ibid. D.E.
 Dona pertinentia ad voluntatem in Christo fuerunt perfectissima. 378.1.E.
 Donum mouet hominem ad operandum praeter ordinarias regulas rationis, tam naturales, quam supernaturales. ibidem. 2.C.D.
 Donum pietatis versatur circa materiam religionis, & cultus qui perfectissimus manet in beatis. ibid. E.
 Donum timoris fuit in Christo, & est in beatis, & contrarium est haeresis Abailardi. 379.1.A.

Dolor.

Dolor sensibilis formaliter consistit in quodam actu appetitus, quo veluti contristatur, & fugit corporis lesionem. 547.2.C.
 Dolorem fuisse in Christo de fide est. ibid. D.E.

Dulia.

Dulia est cultus qui creaturis excellentibus dari potest. 767.1.C.
 Dulia habitus ab habitu religionis seu latvia specie differt. 775.1.A.
 Dulia prout Deo ut supremo domino accommodatur, vere est latvia. 770.1.A.

Vide, Adoratio, Latvia.

Durationes.

Relatiue tres sunt in Deo. 274.2.A.
 E.

Ecclesia.

Ecclesia cuius caput Christus esse dicitur, quamam sit. 403.2.A.
 Ecclesia est angelis & hominibus, veluti vna spiritali republica constituitur. 404.1.E.

Effectus.

Effectus causa formalis, non potest variari etiam de potentia absoluta, ipsa inuariata manente. 248.1.E.
 Effectus autem in genere efficientis variari potest. ibid. 2.A.
 Per effectus Deus tanto perfectius cognoscitur, quanto perfectiores sunt & perfectius cognoscuntur. 451.2.A.
 Effectus causa secunda prius natura creati a solo Deo, deinde fieri a creatura absurdum. 522.1.E.
 Effectus per aliquam formam constitutus concipi non potest, quin in illo talis forma includitur. 582.2.D.

Electio.

Electio ad gloriam praecedat meritis in intentione, sed subsequitur in executione. 126.2.B.

Electio

Index Rerum.

Electio ad gloriam prior ratione est in Deo ipsa prædestinatione seu ratione mediorum. 142.1.D.
 Electionem Dei incrementum & æternam non posse cadere sub medium in quo sensu habeat verum. 251.2.E.
 Electionem suam B. Virgo ut esset mater D. i. & Ioannes Baptista ut esset præcursor, & maiores Christi ut tales essent, non meruerunt. 261.1.C.
 Elegit Deus ad gloriam, vel gratiam, aut fidem, hos potius quam illos ex sola sua voluntate, & nihilominus concessit omnibus per Christum necessaria media quibus gratiam consequerentur. 642.1.A.
 Electio horum præ illis non ex meritis Christi est, sed ex libertate diuina voluntatis. 651.1.D.
 Electio circa præterita, quæ iam non sunt, in hominis potestatem non cadit. ibid. 2.C.D.
 Electio in quo à prædestinatione distinguatur. ibid.
 Vide Prædestinationem.
 Elipandus.
 Elipandi error de Christi se uitate qui fuerit. 681.2.B.
 Elipandus non tantum in voce adoptionis sed in ipsa incarnationis quoque mysterio errauit. 733.1.E.
 Elipandus, licet non discretis uerbis Nestorij errorem fuerit professus, in eo tamen fuit. 734.2.D.
 Epiphanius à calumnia erroris circa imaginum usum vindicatur. 793.1.D.
 Essentia, esse, ens.
 Essentia diuina quo modo sit forma intellectus creati. 178.2.B.
 Ens quomodo in creatum & increatum diuidatur. 201.2.D.
 Essentia & existentia in rebus creatis in re non distinguuntur. 226.1.D.
 Esse unum existentia absolutum, & essentiale, & commune tribus personis esse in Deo, est certum. 270.1.A.
 Esse est quo lammodo Deo proprium, nihilque magis est illi contrarium, quam non esse. ibid. 1.E.
 Esse seu existere in Deo est perfectio simpliciter. 271.1.A.
 Essentia Dei, licet præ se habet relationibus, non tamen ab existentia. ibid. 1.C.
 Essentia diuina & relatio sunt una entitas, sed ratione distinguuntur. 273.1.B.
 Esse unum simpliciter est in Deo, triplex autem non nisi relatiuum. ibid. D.E.
 Esse essentiale est de in se conceptu relationum diuinarum. ibid. 2.C.
 Essentias tres esse in Deo est quorundam sententia: sed hic modus loquendi ut omnino falsus & erroneus vitandus est. ibid. 2.E.
 Essentias tres, etiam relatiuas, esse in Deo negandum est. 274.1.A.
 Essentia rei quid. ibid.
 Essentia est radix totius substantiæ relatiuæ, sed non formalis ratio. 281.2.C.
 Essentia in æternæ generatione quo modo sit principium generandi. 293.1.D.
 Esse subsistentia non est propter operari sed esse natura. 320.2.B.
 Essentia diuina supplet vicem speciei, non quia vere informat, sed solum quia in se habet intellectui, & cum eo concurret ad visionem sui. 411.1.E.
 Essentia creati in se in se constituitur in esse entitatis actualis non per habitudinem ad existentiam, sed intrinsece per existentiam. 582.2.D.
 Essentia non comparatur ad existentiam per modum subiecti, neque per modum principij effectiui. 583.1.C.
 Natura creata in essentia sua conservari non potest, simulque priuari sua existentia. 585.2.E. & 586.1.A.
 Essentia creatura, ut abstrahit ab actuali existentia, solum significat rem possibilem, quæ ut si nihil actu est. 586.2.E.
 Esse in Christo tantum est unum, perfectum, substantiale, & completum. 588.1.A.

Esse Christi non est unum per omnimodam simplicitatem sed per admirabilem compositionem & substantialem unionem. ibid. B. & C.

Eucharistia.

Eucharistia vera continet corpus Christi. 191.2.A.
 Eucharistia, quando corrumpitur, quomodo accidentia transcant in aliam materiam. 228.1.C.
 In Eucharistia Christus datur secundum realem præsentiam, & non secundum unionem personalem sed accidentalem. 238.1.A.
 In Eucharistia unio hypostatica iterum fit per uerba consecrationis. 244.1.E.
 Eucharistia mysterium, in quo unio hypostatica iterum atque iterum renouatur, Christus meruit. 258.1.E.
 In Eucharistia an speciali modo Pater & Spiritus sanctus continentur. 290.2.C.
 In Eucharistia, licet idem corpus constituitur sub diuersis speciebus non tamen idem est modus existendi. 304.2.E.
 In Eucharistia Verbum æquale diuinum est per concomitantiam sub speciebus panis & uini. 332.2.E.
 Eucharistia mysterium per scientiam infusam à Christo cognosci potuit & comprehendere. 451.2.A.
 Eucharistia mysterium per ubiuitatem destruitur. 532.1.C.

Existentia.

Existentia non potest proprie pendere à subsistentia, sed potius è conuerso. 209.2.A.
 Existentia actualis potest conseruari sine subsistentia, ut in Incarnatione factum est. 227.2.C.
 Existentia est conditio magis necessaria ad agendum, quam subsistentia. 254.1.A.
 Existentia est illud esse quo res habet ut sit aliquid in actu, seu actualis entitas distincta ab ente in potentia. 269.2.B. 582.1.E.
 Existere per se, seu per se existendi in rebus creatis non conuenit naturæ formaliter per seipsam, seu per existentiam suam, sed per aliquid reale distinctum. 277.2.C.
 Modus existendi per se perfectio simpliciter simplex est in Deo. 279.1.A.B.
 Existentia absoluta in Deo vere est subsistentia, ibid. 2.D.
 Existere aliquam entitatem per existentiam vel entitatem realiter à se distinctam impossibile est. 301.2.E.
 Existentia & esse quomodo differant. 582.2.B.
 Existentia humanitatis Christi est incompleta. ibid. C.
 Existentia ablata nihil manet in re quod assumi possit. 586.2.E.
 Vide, Essentia, Esse.

F.

Fides, Fides in Christo.

Fidei nostra mysteria, etsi supra rationem sint, non tamen contra. 241.B.
 Fides in Christum explicita ante lapsum homini fuit necessaria. 110.2.D.
 Fides prout est uirtus Theologica, in Christo non fuit. 371.2.C.
 Fides prout est uirtus moralis & fidelitatem significat, in Christo fuit perfectissima, ibid.
 Ad fidem duo actus concurrunt intellectus & uoluntas. ibid. E.
 Fidei nostra certitudo in eo maxime fundatur quod Christus habuerit infallibilem cognitionem. 412.2.E.
 De essentia Fidei est, ut nitatur diuina auctoritate credita, & non euidenter cognita. 448.2.B.C.

Filiatio, Filius.

Filius quare potius debuerit incarnari, quam Pater & Spiritus sanctus. 289.1.C.
 Filius assumpsit humanitatem in eo quod ei proprium est, non in eo quod commune Sanctissime Trinitati. 292.1.E.
 Filij adoptionis Dei omnes, qui præcesserunt Christi aduentum, fuerunt. 716.1.B.C.

Filius

Index Rerum.

Filij adoptiui sunt omnes iusti, etiam si praesciti sint, secus qui in peccato mortali vel originali sunt, etiam si sint praedestinati. ibid. 2. C.

Filiatio ad Deum quibus modis accipi possit. 718. 1. B. C.

Filiatio quae aliter dicenda sit proprietate persona & non natura. 722. 1. B. C.

Filiatio diuina participata duplex, adoptiua & naturalis. 728. 2. A.

Filius Dei Christus in quantum homo. 718. 1. E. & qualiter. 720. 1. C.

Filiationis huius fundamentum est ipsa gratia vnionis. 719. 1. B.

Filiatio haec in Christo tantum est relatio rationis, nec aliquid reale supra vnionis gratiam superaddit. ibidem. 1. D.

Humanitas Christi nullatenus dici potest filia ibid. E.

Filius Dei adoptiuus Christus in quantum homo dici non potest sed naturalis. 720. 2. B. C. Non tamen in eo rigore, quo ratione atque generationis naturalis filius dicitur. 728. 1. B.

Filiatio haec Christi ut hominis nullatenus competit humanitati propriae & secundum se sed per se primo competit huic persona composita. 722. 1. D.

Si filiatio aliqua consequeretur in Christo ad infusionem gratiae habitualis, non esset adoptiua, sed potius naturalis. 723. 2. B. 724. 2. A.

Nulla filiatio Christo conuenit ratione gratiae habitualis. 720. 1. A. 722. 2. D. 729. 2. B.

Filiatio naturalis Christi, & ea quam habet ratione aeternae generationis, & filiatio adoptiua, inter se comparantur. 728. 2. D.

Filiationes Christi, licet tantum in re sint duae, tamen tres ratione nostra distinguuntur propter naturalis filiationis eminentiam, & qualiter ibid. E. & 729. 1. A. per totam. Spiritus sanctus si assumeret humanitatem esset in quantum homo, filius Dei naturalis. 730. 1. B.

Hac propositio Christus est filius Dei naturalis, est simpliciter de fide, sicut haec, Christus in quantum homo est filius Dei naturalis, designando suppositum. 738. 1. E. si vero naturam designet, in vno sensu est falsa, in alio autem vera, licet sub opinione. ibid. 2. C.

Hac propositio, Christus est filius adoptiuus, simpliciter est haeretica. 740. 2. C. & etiam si addatur, in quantum homo designando suppositum. Imo etiam si naturam designet, falsa est, non tamen haeretica. 741. 2. A.

Finis.

Finis intentio an in Deo supponat scientiam mediorum, varia Theologo: um placita. 127. 2. B.

Omnis intentio finis supponit scientiam mediorum saltem ut possibilem seu sufficientem, non vero ut futurorum. ibid. 2. E.

Finis intentio efficax supponit in Deo scientiam mediorum efficaciam & futurorum, saltem conditionatam. 128. 1. A.

Finis non pendet a medio, tanquam a ratione propter quam finis intendatur, sed solum pendet ab illo quoad executionem. ibid. 2. D.

Finis intentio includit in virtute volitionem mediorum, ibidem. B.

Vtilitas medij ad finem debet aliquo modo supponi in medio. 130. 1. C.

Finis intentio an ita sit prior ratione in Deo, quam electio, ut ab hac non pendeat. 133. 1. B. & sequent.

Finis intentionem ratione esse priorem electione mediorum aliud est quam esse omnino independentem ab illa. ibid. 2. B.

Finis intentionem esse simul eam electione mediorum quo sensu sit verum. 133. 1. E.

Finis intentio est prior in Deo electione mediorum, in quantum finis est ratio volendi media & non e conuerso. ibid. 2. D. 653. 1. D.

Felix.

Felix heresis fuit, Christum esse filium Dei adoptiuum. 193. 1. B. 734. 1. B.

Felix, licet non disertis verbis Nestorii errorem fuerit professus, illum tamen in re habuit. 734. 2. D.

Felicitas.

Felicitas hominis quo modo incarnationis beneficio complenda fuit. 28. 1. A.

Felicitas seu gloria aeterna in sui radice gratis datur. 106. 1. B. Vide, Beatitudo, Visio.

Fomes.

Fomes consistit in resistentia sensualis appetitus ad rationem. 534. 2. D.

Fomes potest in actu primo & secundo considerari, & quid sit. ibidem. E. & 545. 1. A.

Fomes peccati in Christo locum non habuit. ibidem. Neque in actu secundo. 545. 1. A. Neque in actu primo. 546. 1. A.

Fomes ut exstingeretur in statu innocentiae necessarii fuit aliqui perfecti, vel specialis Dei prouidentia. 535. 1. E.

Fomitem esse qualitatem quadam morbidam quidam, sed improbabilius opinantur. 544. 2. D. Et quid sit. 545. 1. A.

Fomitis motus sine peccato esse possunt, sed sunt indecentes & turpes. ibid. C. D.

Fomitis motus Christus pati non debuit, etiam ut nobis exemplum tentationum superandarum praeberet. ibid. E.

Fomes etiam quoad actum primum in Christo non fuit, nec esse potuit etiam de potentia absoluta. 546. 1. D.

Fomes per quid in Christo exstinctus sit. ibid. 1. B.

Forma. Formalis causa.

Forma non actuat nisi subiectum sibi proportionatum. 178. 2. D.

Formalis causa effectus sine causa formali cur non sit. ibid. E.

Formae quae in abstracto non praedicantur de se inuicem, in concreto non praedicantur nisi propter coniunctionem in eodem supposito. 194. 1. C.

Forma substantialis separata a materia vniui potest hypostatice verbo. 321. 1. D.

Formae quae educuntur de potentia materiae, non prius sunt a Deo solo, quam sint per actionem qua concurrunt cum causa secunda ad earum educationem. 522. 2. B.

Forteparticula cum in Scriptura diuina coniungitur, cum diuina scientia promissione, non indicat incertitudinem, sed aliquod mysterium. 97. 2. E.

Futura contingentia.

Futura contingentia propriissime ex liberis actibus pendet. 446. 2. B.

Futura contingentia cognoscere, licet proprium Dei sit, per lumen tamen supernaturale a creatura cognosci possunt. ibid. C.

Futura contingentia cognoscere, ad consummationem Prophetiae donum, & munus doctoris perfecte exercitum, necessarium. 447. 1. B.

Futura contingentia quo modo Christus cognouit, per modum intuitivae cognitionis. ibid. 1. E.

Futurorum omnium cognitio in determinationem diuinam voluntatis reuocanda non est. ibid. 2. A.

Futura rem esse, nihil reale ponit in re possibili, quod sit representabile per aliquam imaginem obiectiuam. ibid. D. E.

Futura contingentia per se etiam infusam Christi, abstractiue cognosci potuerunt. 448. 2. A.

G.

Gloria.

Gloriam corporis nemo mereri potest sine gloria animae, nisi haec prius habeat, 636. 1. C. D.

Vide Gratia, Visio, Beatitudo, Felicitas.

Lumen Gloriam.

Gratia habitualis, Gratia vnionis.

Gratia habitualis & vnionis, quo modo differant in influxu aeternum, ab illis proficiscentium. 451. 1. A.

Gratia

Index Rerum.

Gratia que supponitur iustitie in tantum dimittit perfectionem eius in quantum est quaedam virtualis remissio debiti, gratis facta. 87.1.E
 Gratiam infinitam personam finitam habere non potest. 86.2.A
 Gratia habitualis est causa formalis remissionis peccati. 100.2.D
 Differentia que est inter gratiam habituales, & actum contritionis, & dilectionis Dei supernaturalis in ordine ad iustificationem. ibid.
 Gratia habitualis simpliciter est perfectior quocunque actu supernaturali. 101.1.D.E
 Gratia habitualis est primaria quedam participatio diuinitatis. ibid.E
 Gratia & habitus infusi ordine nature in nullo genere causa antecedunt contritionem, que est dispositio ad illos. 102.2.E. & 103.1.A
 Gratia habitualis de potentia absoluta potest esse in eodem subiecto cum peccato. 103.1.C. non vero ex natura rei. ibidem. 2.A
 Gratia prima non solum excitans, sed etiam sanctificans & habitualis datur gratis. 106.2.C
 Gratia augmentum non gratis sed ex meritis tribuitur. ibidem. 1.C
 Si gratia diuina nihil homo potest facere quod ad vitam eternam conferat. 112.1.E
 Gratia sanctificans est fundamentum totius iustitie, meriti, & satisfactionis apud Deum. ibid.
 Gratia connaturalis est ut per opera sua possit expellere peccata venialia. 115.1.C. & consequenter est ei debitum debito connaturalitatis, ut opera eius acceptentur in satisfactionem pro culpis venialibus. ibid.D
 Gratia in ordine rerum est altioris ordinis quam ipsa anima. 123.1.C
 Gratia vnionis non est in genere gratie habitualis: sed in superiori. ibid.D.E
 Gratia dicitur, & ipsa Dei voluntas gratis aliquid dantis, & ipsum gratuitum Dei donum. 128.2.B.C
 Gratia vnionis proprie est vnio substantialis, & potest dici de ipsa Verbi personam. 241.1.A.B
 Gratia vnionis non potest dici naturalis homini Christo tanquam proveniens ex propriis humane nature. ibid.E
 Neque etiam est naturalis Christo prout naturale est idem quod debitum: quo modo gratia habitualis illi est naturalis. ibid. 2.A
 Gratia vnionis potest dici naturalis, non absolute sed respectiue. 242.1.A
 Gratia habitualis non est dispositio ad vnionem hypostaticam necessario requisita. 245.1.A.B
 Gratia habitualis nulla est excellentior qualitas, nec magis ornans animam. 246.1.B
 Gratia habitualis Christi non est gratia adoptionis. ibid.D
 Gratiam habituales esse physicam vel moralem dispositionem ad vnionem hypostaticam omnino implicat. 247.2.E
 Gratia habitualis ex vi sue specificae nature non ordinatur ad gratiam vnionis, sed ad visionem beatam, qua consecuta, dicitur consummata. 248.1.B
 Gratia habitualis Christi ordinata est a Deo ad vnionem hypostaticam, non ut ad finem qui per eam acquiritur, sed ut ad finem cui inferuit. 249.2.A
 Gratiam habituales esse instrumentum physicum ad efficiendam vnionem hypostaticam, absolute non implicat, secus si simul eidem nature utraque gratia conferatur. 250.1.B.C
 Gratia habitualis, ex natura sua non requirit gratiam vnionis, tamen gratia vnionis postulat gratiam habituales ut proprie atque sibi debitam. ibid.E
 Gratia prima cur sub meritum cadere non dicatur. 256.1.A
 Gratia & liberum arbitrium in medio coniungi non debent. 263.2.A
 Gratia est participatio diuinae nature, cui respondet participatio diuinae operationis. 320.2.A

Gratia in Christo, & ipsius naturam perficit, & est principium perficiendi alios. 357.2.E
 Gratia habitualis in Christo fuit propter tria. 358.2.B. & 364.2.A
 Gratia est aliquid inherens in anima, qua in actuales & habituales distinguitur. 359.1.A
 Gratia vnionis talis est, ut nullam admittat secum peccati maculam. 360.2.D
 Gratia vnionis pre se non confert omnem iustitie & sanctitatis perfectionem extensiuam. 361.1.D
 Gratia habitualis non fuit necessaria Christo ut esset gratus, & Deo sanctus simpliciter. ibid. 2.E. nec ad merendum. 619.1.B
 fuit tamen illi necessaria ad consummatam perfectionem extensiuam, seu statum sanctitatis. 362.2.E. Et ad operandum connaturali modo. 619.1.C
 Gratiam esse quid permanentis de fide est. 364.1.E
 Gratia hac in Christo & in nobis eiusdem rationis est. ibid. 2.D. 387.2.D
 Gratia habitualis data est anime Christi simul cum gratia vnionis, est tamen posterior quam illa, ordine nature. 365.1.B. 2.B
 Gratia Christo facta est naturalis ratione vnionis. ibid. 2.B.C. 367.1.D
 Gratia habitualis non manat a Verbo, aut ab vnione physica diuinatione, aut per veram efficientiam, sed immediate datur a Deo. 366.1.D
 Gratia habitualis terminata est in Christo ad certum gradum non ex natura rei sed ex diuina providentia. 367.1.C
 Gratia secundum habitudinem sibi connaturalem ac physicam non respicit Christum ut subiectum maxime proportionatum, ac connaturale sibi. ibid. 2.C. Est tamen in illo tanquam in subiecto sibi conuenientissimo. ibid.
 Gratia adiuvans tam necessaria fuit anime Christi ad supernaturales effectus, quam nobis. 368.2.C
 Gratia gratis data sunt actus qui supra naturam sunt, & diuinae virtute sunt in confirmationem fidei, & aliorum perfectum. 381.2.B. earum diuisio. ibid.C
 Gratias omnes gratis datas qua aliis hominibus communicantur, Christus habuit. 384.2.B. & sequentibus
 Gratia gratis data fuerunt in Christo permanentes & per modum actus. 384.2.A
 Gratia plenitudinem Christus habuit. 385.1.D. Estque illi propria absolute loquendo. 394.1.E. 395.1.D
 Gratia operans significat motionem & auxilium Dei, quo primo mouetur homo ut se disponat ad iustificationem. 385.1.D
 Gratia vnionis quo modo sit infinita. 387.1.A
 Gratiam habituales in pura creatura dari equalem seu aequalem intensam, ac fuit in Christo, non implicat. 388.1.A. & 396.1.E. de potentia tamen ordinaria ad gradum gratie Christi, nullus vnquam hominum, vel angelorum potuit, vel poterit peruenire. 388.1.A. 394.1.E
 Gratia habitualis in Christo est finita in entitate sua, & intentione quam in subiecto habet. 390.1.E
 Gratia nulla finita de se est plene adequata dignitati Christi. ibid. 2.E
 Gratia habitualis non tantum ratione modi vnionis, sed maxime ratione Verbi vniti confertur humanitati Christi. 391.2.B.C
 Gratia Christi ex eo non fuit infinita quia impossibile est qualitatem creatam esse infinitam. ibid. 2.D. Nam si possibile esset, data Christo fuisset. 390.2.D
 Gratia Christi secundum quandam rationem & dignitatem dici potest infinita ex coniunctione ad Verbum. 393.1.A.B
 Gratia hinc habet ut sit proximum principium infiniti meriti. ibid.C.D
 Gratia Christi intensius non potest augeri sub ea ratione qua infinita est. ibid. 2.C. extensius tamen augeri potest. ibid. 2.E
 Gratia plenitudo in quo consistat. 394.2.C. 395.1.C.

D d d d

Gratia

Index Rerum.

Gratia nulli subiecto creato est naturalis. 396.1.D
 Gratia quomodo in infinitum augeri possit. ibid. 2. A
 Gratia est forma cui connaturalis est visio beatifica. ibid. B
 Gratia Christi in intentione & mente diuina fuit prior omnia. 398.1.E
 Gratia capitis & personalis in Christo eadem. 401.2.C
 Gratia influxus in Christo duplex. 405.2.E
 Gratia a pitu est principium merendi alius. 406.1.C
 Gratia vnionis, & gratia habitualis potest dici gratia capitis. sed diuersa ratione. ibid. 1. A. & 2. A
 Gratia capitis Christo ita propria est, vt cum eadem perfectione nulli pure creature communicari possit. ibid. 2. B.
 Gratia quare ratione specialiter participatio diuine nature datur. 449.2.D.
 Gratia omnes & supernaturalia dona. que in Ecclesia conferuntur. per Christi humanitatem tanquam per instrumentum conferri, satis pie & probabiliter credi potest. 479.2.C
 Gratia solus Deus potest esse causa principalis & quare. 475.1. B
 Gratia hominum quomodo sit participatio gratia Christi. 484.1. A
 Gratia Patrum antiquorum an à Christi humanitate dependere ceperit dubitatur: & resoluitur negatiue. 517.1. A
 Gratia vnionis sicut per opera non comparatur, ita nec corrumpi potest sicut gratia habitualis. ibid. 1. D
 Ex gratia habituali opera Christi valorem & condignitatem habuerunt ad meritum. 619.2. A
 Gratiam habitualm Christus mereri potuisset, si eam aliquo tempore non habuisset. 628.1. B
 Gratia est in essentia anima, & comparatur ad alios habitus infusos, vt forma principalis ad suas potentias. 632.1. A
 Gratia sanctificans respectu nostri datur gratis, respectu Christi datur nobis iustitia. 639.1. C. D. 642.2. C 643.2. E
 Gratia augmentum, & glorie, & omnes actus quibus illam meremur sunt ex meritis Christi. 645.1. A
 Gratia qua Deus vult dona sua esse merita nostra, propter merita Christi nobis conferuntur. 645.2. C
 Gratia habitualis non potest vniri diuino supposito nisi media humanitate. 722.2. E
 Gratia vnionis communicata Christo alterius rationis est à gratia filiorum adoptiuorum. 731.1. B
 Vide, Meritum, Liberum arbitrium
 Prædestinatio.

H.

Habitus. Habitus in Christo.

Habitus intellectuales quid sint in Christo. 414.2. A
 Habitus scientia duo includit, & que sunt illa. 458.2. D
 Inter habitum & lumen infusum nulla est distinctio in scientia infusa. 460.2. A
 Habitus fidei non requirit lumen à se distinctum. ibid. B. C
 Habitus per se infusus datus est Christo, eleuans intellectum eius ad actus scientia infuse. 462.1. E
 Habitus non est necessarius angelo ad actus scientia præter species. ibid. 2. C
 Habitus non sunt tot, quot species intelligibiles. ibid. 2. E
 Habitus operatiui non est productiuus alterius, sed actiuus. 483.2. B
 Inter habitus vitiosos & reatum poena qua sit differetia ob quam indecens fuerit Deus assumere naturam illis obnoxiam, & non huic. 541.2. E. & 522.1. A
 Habitus cur possint inter se vnioce conuenire quamuis obiecta ipsorum vel actuum analogè tantum conueniant. 768.1. A
 Hæresis ex verbis inordinate prolatis incurritur. 563.1. E

De hæreticis vide in propriis ipsorum nominibus.

Hebdomada.

Hebdomada nomine in Scriptura quid intelligendum. 8. 2. E.
 Hebdomada de quibus Daniel loquitur componebantur ex annis solaribus, non lunaribus. 9. 2. D. E. Aequalis & continuus fuerunt. 10. 1. C. Quando initium habuerint. ibid. 2. A. & quando finem. 11. 1. A.

Hilarius.

Hilarius non putauit in Christo nullum dolorem fuisse. 547.2. E. explicatur eius dicta, quibus ille videtur in Christo dolorem negare. 548.1. C. Non negat in Christo fuisse dolorem, sed naturam doloris. id est dolori suo merito subiectam, ibidem. D. E.

Homo, Homopus.

Ex hominis lapsu orta maxima necessitas incarnationis. 30.1. E
 Homo purus quantumvis sanctus, non potuisset plene & perfecte pro hominis peccato satisfacere. ibid. 2. D.
 Hominis redemptio liberum est Dei opus. 31.1. C
 Hominem redimi seruato iustitie rigore, non fuit necessarium, sed conuenientissimum. 32.1. B.
 Homo per peccatum quasi venditus est, & sub damonis potestate constitutus. 36.1. A.
 Homines plures esse saluandos in statu nature lapsæ, quam in statu innocentia incertum. 55.2. E. Quia via potest sustineri declaratur. 56.2. B. Probabilius, tot fore saluandos in statu nature lapsæ, quot in statu innocentia. ibid. 2. E.
 Homo quantumvis naturalis seruatus sit De seruuus, est tamen capax proprii dominij. 72.1. D.
 Humanum genus, sicut offendit in vno indiuiduo nature suata satisfecit per aliud. 74.1. D.
 Homo purus ex perfecta iustitia non potest Deo satisfacere. 82.1. D.
 Hominis puri opera non habent valorem sufficientem ad satisfactionem omnino aequalem. ibid. 2. A. Et vnde hoc oritur. 85.2. A.
 Homo purus minus potest pro se satisfacere, quam per alium. 86.2. E. 109.1. E.
 Homo nihil potest operari, quod apud Deum condignum valorem ad meritum vel satisfactionem habeat, nisi fuerit vniuicium membrum Christi. 115.2. C.
 Homo satisfaciit vt membrum Christi, quando satisfaciit per gratiam propter Christum acceptam. 116.1. B.
 Homo si non peccasset, gratiam & immortalitatem per fidem Christi habuisset. 159.1. D.
 Quod si homo non peccasset, Deus non fieret homo, quo sensu sit verum. 160.1. A. Et quo falsum ibid. C.
 Homo quando non potuit mereri incarnationem de condigno. 258.2. D.
 Homo celestis cur Christus dicatur, & homo terrenus Adam. 229.2. A.
 Homo pure viator interdum eleuari potest ad intelligendum sine phantasmatis. 456.1. D.
 Homo, cum non habet gratiam, neque alia supernaturalia dona, quomodo dici potest leuatus ad supernaturali finem. 495.2. A.
 Homo de Christo & nobis vniuocè dicitur. 563.1. B. 565.2. C. D.
 Homo factus est Deus, propositio ista vt sit explicatur, & varij illius sensus declarantur. ibid. D. E.
 Homo genitus est Deus, vera est propositio, quia hic homo per generationem habet vt sit Deus. ibid. C. D.
 Homo cepit esse, demonstrato Christo, dici non potest. 574.2. A. & E.
 Homo quo modo vi imago Dei adorari possit. 821.2. D.

Vide satisfactio. Meritum.

Honor.

Honor est maior est, quod à maiori persona exhibetur. 38.1. A. Honor

Index Rerum.

Honor quid sit, & qualiter se habeat ad adorationem. 756.2.
A.
Honorari potest Deus solo interiori motu cordis. 759.2.B.
Honor civilis & externus Principibus iure naturali debetur. 771.
2.D.

Humanitas, Humanitas Christi.

Humanitas unita tribus personis non esset Sanctior neque venerabilior, quam sit nunc vni tantum coniuncta. 53.2.B.
Humanitas Christi non prius fuit preiussa vt existens in esse natura, quam predestinata ad vnionem hypostaticam. 126.2.C.
Humanitas & eius substantia sunt per actiones aliquo modo in re distinctas & separabiles. 211.1.A.
Humanitas Christi distincta actione formatur, & Verbo copulatur ibid. 2.A.
Humanitatis Christi conceptio quoad modum fuit supernaturalis, quoad substantiam vero naturalis. ibid. C. vno autem ad Verbum omnino supernaturalis. ibid.
Humanitas Christi prius natura existit, quam assumatur à Verbo. 212.2.B.
Humanitas Christi si dimitteretur à Verbo, non desineret esse simpliciter, sed subsisteret in propria ibid. & 228.1.A.
Humanitas non aduenit Verbo accidentaliter, nec Verbum humanitati nisi substantialiter. 213.2.A.
Humanitas est subiectum & non fundamentum relationis ad Verbum. 222.1.B.
In humanitate Christi fuit aliqua existentia creata substantialis, sed incompleta. 26.1.C. 27.1.2.B. 278.2.A.B.
Humanitas à Verbo dependet in subsistendo, quomodo non pendet à Patre, vel Spiritu sancto. 227.1.A.
Humanitas non manet violenter in Verbo. & cur. 229.1.A.
Humanitas Christi habet naturalem capacitatem ad propriam subsistentiam, sed non appetitum. ibid. 2.A.
Humanitas quo modo sit in Verbo. ibid. E.
Humanitas ratione vnionis debetur maior honor, quam cuiuslibet persone create. 237.1.A.
Humanitas Christi ex vi sue productionis non habet gratiam vnionis nisi concomitanter. 241.2.D.
Humanitas Christi, vel anima non meruit, nec mereri potuit electionem suam seu predestinationem ad vnionem hypostaticam. 251.2.B.
Humanitas Christi non est capax meriti. 252.1.C.
Humanitas Christi seu anima non meruit suam assumptionem etiam de potentia absoluta ibid. D. & 253.1.E. & 2.A.
Humanitas Christi prius natura quam assumatur à Verbo, qualiter dici posset per se existens. 277.2.E. 583.2.C.
Humanitas natura sua non est capax substantie communicabilis, bene tamen per potentiam obedientialem. 303.1.A.
Humana natura secundum dignitatem & secundum necessitatem fuit à Verbo maxime assumptibilis. 310.1.E.
Humanitas ita Verbo unita est, vt vbique sit, illi unita sit. 318.1.E. & 2.A.
Humanitas in duobus locis existens quod in vno habeat personalitatem propriam, & in alio illa careat, & existat in Verbo, non implicat. ibid. D. secus in eodem loco. ibid.
Humanitatem aliunde quam ex stirpe Ade Verbum potuisset assumere. 319.1.C.
Humanitas à Verbo assumpta, est vnica, indiuidua, & singularis. 326.2.E.
Humanitas hac non de nouo creata est, sed ex stirpe Ade concessa. 327.1.B.
Humanitas Christi non prius tempore existit, quam sit unita à Verbo. 341.2.A.B.
Humanitas ex vi vnionis anime & corporis secundum se non manet unita. 153.2.B.
Humanitas vt est quada natura integra & totalis, assumptibilis est propria, & adequata assumptione. 355.1.A.

Humanitatem Christi vnctam esse diuinitate, Scriptura more idem est ac esse sanctificatam. 360.1.E.
Humanitas non potest assumi in puris naturalibus, id est nec gratia, nec ingrata Deo. 362.1.B.
Humana natura à Verbo assumi non nisi in statu natura integra. 369.2.D.
Humanitas Christi ex vi solius vnionis ad Verbum non est facta potentior physice ad operandum, quam ex natura sua esset. 477.2.B.
Humanitas Christi organum fuit diuinitati. 481.1.B.
Humanitas Christi non fuit principale principium ad efficienda miracula, sed solum instrumentum. 482.1.E. & eodem modo se habet respectu productionis gratie. 483.1.C.
Humanitas Christi per solam vnionem ad Verbum non constituitur in actu primo ad operandum supernaturaliter. 494.1.A.
Humanitas Christi operari potest miraculose vbi non est localiter presens. 516.1.B.
Humanitas Christi non potuit efficienter operari antequam existeret, instrumentaliter physice. ibid. 2.A. & 517.1.D.
Humanitati Christi an fuerit communicata potestas creandi vel an aliquando ea vsa fuerit. 521.1.C. 522.2.C.
Humanitas Christi ad quod miraculorum genus assumpta fuerit. 522.2.E.
Humanitas Christi neque aeterna, neque immensa dici potest. 531.2.D.
Humanitas Christi potuit toti mundo fieri presens. 532.2.B. sed non est ita de sacro. ibid. C.
Humanitas mutans locum secum fert vnionem ad Verbum, & ita mutata humanitate nulla sit in Verbo mutatio. 533.1.A.
Humanitas Christi per vnionem ad Verbum facta est impeccabilis. 537.2.A.
Humanitas Christi ex quo incepit esse Verbo unita habuit vnica inuariatam existentiam. 586.1.B.
Humanitatem Christi cavere scientia beata & infusa, de absolute Dei potentia non repugnat. 612.1.D.
Humanitas considerata vt precisa à Verbo & amari, & laudari potest. 784.1.B.
Summa excellentia propter quam est adorabilis humanitas, est gratia vnionis. ibid. 2.B.
Humores omnes immediate fuisse Verbo unitos, auctores tradunt, & probabilius est. 334.2.C. Cur excrementa ab Aristotele vocentur. ibid. D.E.

Hypostasis.

Hypostasis Græcè, idem quod suppositum Latine 194.2.C.
Hypostasis vox imposita est ad significandam personam. 280.1.B.

Idolatria. Idolum. Idolodulia.

Idolatriæ nomine cur falsorum Deorum cultus significetur. 767.1.A.
Idolum falsam imaginem significat, quæ vel representat quod non est, vel quale non est. 824.2.A.
Idoli nomen in scriptura semper in malam partem sumitur. ibid. B.
Idolatria tunc proprie committitur, cum adoratio soli Deo debita ei qui Deus non est, communicatur. 827.1.D.
Erigere Deo imaginem vt propriam eius naturam, sicut est, representet, idolatria ibid.
Error idolatriæ vnde ortus. ibid. E.
Varij modi antiquæ idolorum cultura. ibid. 2. per totam.
Idolodulia est, aliquid honorare adoratione sanctis debita tali adoratione indignum. 827.1.E.
Idolorum vsus qualiter ab imagine differat, vide verbum Imaginatio.

Iesus.

Iesus est homo, propositio est propriissime in materia naturali, & cur. 564.2.C.

D d d d 2 Huma

Index Rerum.

Humanitatem formaliter significat. 777.2. A.
Iesu nomini specialis adoratio debetur. 822.1. C. ead. respectiva.
ibidem. E.

Imago, Imago Dei, Christi, & Angelorum.

Imaginum sanctorum vsum qui heretici detestati. 790.2. A. varia causa ob quas imagines depingi possunt. 791.1. A.
Imago in se continet prototypum in esse representatiuum. 806.2. B.
Imaginum vsum licitus & honestus 791.1. A. & propter varios & honestos fines in Ecclesia introductus. 792.1. B.
Imagines Sanctorum congrua, & honesta templorum ornamenta. ibid. 2. A.
Non solum licet depingere imagines h. storian continentes, sed simplices picturas. ibid.
Dei & Angelorum imagines licite & religiose in vsum habentur. 793.2. E. non tamen possunt esse nisi metaphorice. 794.1. E. & 2. A.
Si semel tamen ad representandum instituantur, sacra sunt & honoranda. 821.1. E.
Non possunt ad libitum depingi, sed iuxta Ecclesie vsum in forma, in qua aliquando apparere. 794.2. E.
Varia contra imaginum adorationem hereses. 795.2. A.
Imagines Sanctorum adorandas, honorificas tractandas, ex Sacra scriptura probatur. 796.1. C. Ex Ecclesie definitione. 797.1. C. Ex communi vsum & traditione. ibid. Ratione ostenditur. ibid. E.
Miraculum pro adoratione imaginis B. Virginis factum. ibidem. E.
Vt colantur quali publica impositione & auctoritate indigeant. 821.2. A.
Ex relatione, quam habent ad res sanctas quas representant, quodammodo sanctae dicuntur. 797.2. B.
Imaginum adoratio prout ad illas terminatur, respectiva. ibid. E. non autem abusiva, vel impropria, qualis esset, si adorari diceretur ex eo solum, quia ad praesentiam earum prototypa adorantur. 1. B. & 2. A. per totam.
Non solum actionibus externis adoranda, sed & aliqua interior adorationis intentio, sine qua vera adoratio consistere non potest, in eas dirigenda. 799.1. A. 2. B. 807.2. A.
Varia ad hoc VII. Synodi loca ponderantur. 799.1. E.
Aderatio ad praesentiam imaginum tripliciter fieri potest. 804.2. D.
Ex praesentia imaginis sumpta occasione potest prototypum adorari non adorata imagine. ibid. E.
Et prototypum in imagine, & imago propter prototypum vno eodemque actu interiori & exteriori possunt adorari. 806.1. D.
Qua adoratione res representata in imagine propter intrinsecam suam excellentiam primario adoratur. 807.1. C.
Tota ratio adorationis imaginum est excellentia prototypi. ibid. 2. D. 820.2. A.
Adoratio qua imago simul cum portotypo coadoratur, respectiva est prout a limagine terminatur. 808.2. E.
Imagines licet non possint adorari nisi propter exemplar, possunt tamen in se & proprie adorari, non adorato directe & vt quod exemplari. 811.2. A. B. C.
Qui modus adorationis rectus est & honestus. ibid. D.
Cum hoc modo imago adoratur, eadem qua res alia sacra inanimata, adoratione colitur. 814.1. B.
Idem habitus ad exemplaris & imaginis propter ipsum adorationem inclinatur. 815.2. E.
An hac imaginis adoratio vt ab exemplari precisa dicenda sit latet. 816.1. B.
Tota hac adoratio imaginis quantumvis precisa in exemplar refertur, & quare relatione. ibid. 2. A.
Varia dicta Conciliorum qualiter cum hoc modo adorationis stare possint ostenduntur. 816.1. B. 817.2. B. C. D.

Patrum etiam testimonia explicantur. 818.2. B. 819.2. A. B.
Imago vt in actu exercito considerata semper proponit exemplar vt obiectum primario adorandum, cum quo ipsa coadoratur: secus si tantum prout res quaedam sacra concipitur. 817.2. A. B. C.
Cur eiusdem persona vni imagini maior deferatur bono quam alteri. 819.2. A.
Qualiter in omni imaginum adoratione idem motus sit in istam qui in exemplar. ibid. E.
Adoratio Dei vel Christi pariter circa terram & imaginem exerceri valet: at terra tunc non adoratur, secus imago & quare. 820.2. E. & 821. A.
Irreuerentia facta imagini ex contemptu exemplaris multo maior, quam facta ex sola irreuerentia erga res sacras. 821.1. C.
Dei & angelorum imagines quantumvis metaphorice, eodem duplici modo cultus, quo reliquae imagines adoranda. ibid. 2. C.
Vsum & adoratio imaginum non est in praecepto naturali, nec diuino. 822.2. A.
Consuetudo tamen Ecclesie circa imaginum vsum est in ista praecepti, & quando obliget. ibid. B. C.
Suppositio sacrarum imaginum vsum duplex: de earum adoratione ex ipsa rerum natura praeceptum oritur, affirmatiuum vni, negatiuum aliud. ibid. E.
Imaginum vsum contra idolorum cultum inuenitur. 823.1. C.
Quantum inter imaginum adorationem & idolorum cultum interstet, & inter imagines & idola. 824.1. A. & 2. A.
Imagines nostra, neque idola, neque simulacra, neque sculptilia nominantur. 824.2. B.
Imaginis sanctificatio non consistit in vntione, vel benedictione aliqua, sed in representatione persone sacrae. 813.2. B.
Imagini sacrificium offerri non potest, neque ad eam nisi figurato sermone preces fundi. 758.1. A. B. C.
Quomodo per imaginem Christi vt hominis humanitas a diuinitate non diuidatur, vt contendunt heretici. 788.1. C.
Duae sui ipsius imagines Saluator ipse reliquit, quantum vniam, dum viueret, ad Abagarum, ad alium regem Persiae aliam misit. 791.1. A. C.
Imaginis Christi crucifixi a Nicodemo depicta historia a VII. Synodo approbata. ibid. C.
Imago seu statua Saluatoris Caesarea erecta a milite a sanguinis fluxu sanata. ibid. D. E.
Imago Christi sub figura agni VI. Synodo, c. 82. approbatur. 794.1. C.
Imaginis Christi adoratio, qua Christus primario adoratur, coadoratur imago, vera latet, quoniam idem ipse actus, vt ratione nostra intelligitur terminatur ad prototypum, si perfecta latet, vt vero ad imaginem, imperfectam tantum. 808.2. E. & 809.1. A. B.

Incarnatio.

Incarnationis mysterij tractatio totius Theologiae praestantissima, excepto Trinitatis mysterio. 1.2. A.
Huius mysterij quantae difficultas. ibid. 2. A. B.
Incarnatio omnibus gratiae & creationis operibus excellenter. 1. D.
Incarnationis consideratio triplicem Theologiae totius considerationem complectitur. ibid. 1. C.
Incarnationis vox non refugienda: optime enim hoc mysterium ex ignobiliore parte assumpta exprimit. 3.1. A.
Incarnationis nomen fundamentum habet in sacra Scriptura. ibid. C.
Incarnatio Deo maxime conueniens ad eius bonitatem ostendam. 2.1.1. A.
Incarnatio secundum Augustinum est supremum exemplar gratiae. ibid. 2. D. E.
Per illam Deus se perfectissime communicauit. 2.2.1. D. E.
Vt mutatio est, creaturae conueniens, Deo autem vt communicatio boni infiniti. 2.3.2. B. C.
Nulla ratione impossibilis probari potest, nec possibilis demonstrari.

Index Rerum.

Strari, licet supposita fide, variis exemplis & coniecturis ratione naturali verisimilis ostendatur. 24.1. D. 25. 2. A.
Qualiter hoc mysterium in Dei visione cognoscatur. 26.1. A.
Incarnationem factam esse vnum ex positissimis fundamentis nostrae fidei. ibid. B. Non tamen potest evidenter probari contra infideles. ibid. D.
An potuerit ex aliquo effectu cognosci. ibid. E.
Quomodo & cognosci & prae dici potuerit a nonnullis gentilibus. ibid. 2. A. & seq.
Incarnationis opus & Deo ipsi & humanae naturae maxime conveniens. 27. A. B.
Est quasi complementum & perfectio vniuersi. & qualiter ex illa ad omnes creaturas redundet dignitas. 28. 1. A. B.
Rationes quae incarnationem convenienter probant, vim etiam habent in statu naturae integrae. 30. 1. A.
Fuit, supposita Dei voluntate ad hominis salutem necessaria, non tamen simpliciter ad hominis reparationem, ex cuius lapsu maxima eius necessitas orta. 30. 2. A. 31. 1. A. B. 32. 1. C.
Patres qui eam necessariam dicunt, quo modo intelligendi. 33. 2. A. B.
Fuisse medium convenientissimum omnium possibilem ad redemptionem nostram multis ostenditur. 34. 1. B.
Incarnatio vnius diuinae personae esset premium adequatum vni actui merito. Ch. isti, inter se, non ex eius. 53. 2. C. D.
Incarnationis causam esse peccatum non vbiq. Scriptura tradit, cur vero illi frequentius attribuitur. 118. 1. B. 137. D.
Incarnatio ab Adam cognita fuit, & praenunciata. 120. 1. B.
Incarnationis causam fuisse peccatum ex Patribus, effectibus, & coniecturis ostenditur. 120. 1. C. D. 138. 2. B.
Non omnes rationes ob quas Incarnatio facta est in persona Verbi orta sunt ex hominis lapsu. 142. 2. B.
Incarnationis voluntas praecipue voluntatem permittendi peccatum simpliciter & in genere causa finalis. 145. 1. B.
Praecipit item voluntatem dandi gratiam Ade. ibid. C.
Item praecipit iam absolutam peccati originis. ibid. D. E. Posterior tamen fuit quam ferrent conditionata illius. ibid.
Incarnatio & passio in eo differunt, quod in incarnatione per se amabilis sit, passio vero non. 147. 1. D.
Incarnationis adequatum motuum & sufficiens non fuit vnicum tantum sed plura totalia & per se sufficiens, & quae fuerint. 150. 1. B. in quo hoc habeat fundamentum. 152. 1. E.
Incarnationis mysterium per se amabilis est quam sint angeli & homines, non solum in esse natu. sed etiam in esse gratiae. 151. 1. C.
Sola hominum redemptio sufficiens ratio fuit, ut propter eam solem Deum vellent incarnationem. ibid. C. & D.
Vnde constat incarnationis motum fuisse de facto plura. ibidem. 2. D.
Quare incarnatio dicatur esse facta ob nostram redemptionem. 156. 1. B.
Incarnationis solam causam esse remedium peccati, Sancti dicentes explicatur. 152. 2. A. 156. 1. E.
Inarnationis prima causa fuit excellentia ipsius mysterij, & alia bona quae ipsum consequuntur absque remeio peccati secundae redemptionis nostra etiam quoad substantiam ipsius mysterij. 153. 1. D. & 154. 1. A.
Qualiter hac inter se coherent optimo exemplo declaratur. 154. 2. C.
Quod nam ex his motibus fuerit praecipuum, & efficacius, tam respectu diuinae voluntatis, quam nostri utpote diuinam charitatem erga nos magis ostendens & commendans. 155. 1. A. D.
Modus loquendi Scripturae de fine incarnationis explicatur. ibid. 2. E.
Vnica & adaequata ratio incarnationis Christi in carne passibili, nostra redemptio. 156. 2. B. 161. 2. D. ex Scriptura ostenditur. 157. 1. A.
Incarnationem fieri necessarium fuit, posito primo decreto voluntatis diuinae in sensu composito. 159. 2. A.

Incarnatio quomodo non fuisset, si peccatum non fuisset. 160. 1. A.
Incarnationem futuram etiam si homo non peccasset, quomodo verum. 165. 1. D. E.
Praesens de rerum de incarnatione, licet precedat permissionem peccati, habet tamen supposita scientia conditionata necessariam connexionem cum illa. 164. 1. B. C.
Vtrum saltem ex alio decreto incarnatio fieret, cessante peccato. 165. 1. D.
Facta est circa quater millesimum mundi annum. 174. 2. E.
Licet conuenienter tot seculis dilata non tamen debuit in finem mundi diffundi. 145. 2. A.
Incarnationis terminus duplex, terminans & resultans. 188. 1. C.
Est actio realiter realem terminum produciens. ibid. 2. A. B.
Eius terminus adequatus est Deus homo, hoc est, substantialis seu individua quaedam substantia. ibid. & 2. E. 2. D.
Incarnatio est vnio vera & realis, ineffabilisque Christi Dei hominis compositio. 206. 1. E.
Incarnatio in re aliquo modo includit actionem productiuam humanitatis: proprie tamen & in rigore actio vniuius est, non productiu alicuius ex extremis. 211. 1. E. & 2. A. C.
Est substantialis vnio per modum compositionis ex natura, & supposito, accidentalia nequaquam, neque ex partibus materialibus, metaphysicis, physicis, aut ex ente & essentia. 213. 1. B. E. 214. 1. C.
Incarnationis descriptiua definitio. 213. 1. C.
In incarnatione quae & quot intuentur. 215. 2. A.
Incarnatio ut actio, tota Trinitati communis. ibid. 2. E.
Per incarnationem mutari humanam naturam non cessat. 216. 1. C. Quae mutatio neque in qualitate, neque in relatione consistit. ibid. 2. C. & 217. 1. E.
Terminus formalis seu quod incarnationis est vnio hypostatica in humanitate facta. 218. 2. D. & 219. 2. C.
Terminus a quo incarnationis est carencia termini ad quem, vniuius scilicet in humanitate, ut actio enim non habet terminum a quo positum. ibid. 220. 1. D. E.
Sufficit hanc carenciam antecedere prioritate naturae, ut sit terminus a quo incarnationis. ibid. 2. E.
Incarnationis causa efficiens principalis Sanctissima Trinitas, nulla creatura, etiam instrumentaliter concurrente. 242. 1. E. 244. 1. B.
Licet soli diuinae misericordiae hoc beneficium tribuatur, qualiter potuerit cadere sub merito. 255. 1. B.
Incarnationem suam Christus non meruit, neque eius circumstantias. ibid. 2. D. 256. 1. B.
Nullus hominum eam de odigno meruit, nec potuit a pura creatura sic mereri. 258. 2. A. D.
Incarnationis praedestinatio, qualiter de potentia absoluta sub priori hominis meritum cadere possit. 260. 2. C.
Incarnationem meruerunt antiqui Patres quoad executionem, & quoad aliquas circumstantias. 261. 1. C. D. & qualiter hoc meritum ad illam necessarium. 262. 1. A.
Incarnationem in Persona Patris & Filij factam esse quidam heretici smiarunt. 288. 2. E. Cur potius in secunda persona facta. 189. 1. B.
An possit vna persona sine alia incarnari, disputatur. ibid. 2. A.
Per incarnationem diuina natura fuit vnita humanitati in persona Verbi. 290. 1. D.
Incarnatio quae ratione a Christo per scientiam infusam cognita fuerit. 450. 1. E.

Vide vnio, persona, substantia.

Infans, Infans Christus.

Infans in vtero materno potest dici membrum Christi. 404. 1. A.
Infantibus in gratia decedentibus debetur gloria ex iustitia fundata in merito Christi. 639. 2. B.

Index Rerum.

Infantium efficax vocatio est ipse baptizatus. 642.2.E
Infantem baptizari ante mortem specialis gratia ob Christum
data. ibidem.
Infans Christus non habuit impedimentum vsus rationis sicut alij
parvuli. 470.1.A. Operabatur tamen vere vt infans, quamvis
potuisset operari vt vir. 472.2.A

Iniuria.

Ed est grauior quod dignior persona offensa, & offendens vilior. 37.
2.B.C
Ex iniuria illata duplex oritur obligatio in iniuriante. passiva v-
na, actiua alia. 65.2.D
Iniuria facta in bonis superioris ordinis, non potest bonis ordinis
inferioris compensari. 86.1.E

Instrumentum.

Quomodo differat à causa principali. 243.1.C
Instrumentalis virtus in diuini instrumentis non est qualitas su-
peraddita, nec per motum aliquem physicum in actu primo co-
stituitur. 489.2.B. 490.2.E
Non possunt sine aliqua virtute actiua, per solari extrinsecam e-
leuationem physica causare. 492.C
Nec per solam denominationem extrinsecam, aut subordinatio-
nem ad Deum, si in eis nulla potentia supponatur, in actu primo
constitui possunt. 492.1.E. 493.1.B
Supernaturalis instrumenti eleuatio quid sit, & quae includat.
494.2.E
Instrumenta non eleuantur ad agendum secundum quod habent
potentiam passiuam. 495.2.A
Instrumentum non agere virtute propria, sed principalis agentis,
quo sensu verum. 493.1.E. & 2.A
Auxilium quo eleuantur super naturalia instrumenta, n. n. est in
ipsis tota ratio agendi. 507.1.A
Ad instrumenti rationem, nec quod procedat à causa principali,
nec quod ab illa recipiat aliquid prauum ad actionem, neces-
sarium est. 508.2.C.D
In quo vera instrumenti physici essentia consistat. ibid. E
Supernaturalia instrumenta cum non limitentur ad agendum
per contactum, operari possunt, vbi non sunt. 516.1.B.C
Instrumentum vere & realiter agi, & ideo in eo requiritur ac-
tiale esse, reg. operari potest non existens. 518.1.A.B
Instrumentorum natura vel attributa genera. 519.1.C.D. & 2.
C
Ad quod ex his generibus instrumenta diuina reducuntur. ibid. 2.
C. Non est necessaria in illis praua actio propria & conuatu-
ralis ipsis, vt attingant effectum principalis agentis. ibidem. E.
Nec attingunt dispositionem aliquam, ex vi cuius principalis ef-
fectus resultet. ibid. D

Intellectus.

Intellectus quomodo idem sit cum anima vel diuersus. 339.1.
A.B
Non concurrunt ad visionem beatificam, nisi iuxta mensuram au-
xilij & formae per quam eleuatur. 392.2.C
Intellectum creatum habuisse Christum de fide est. 409.1.D. qui
est in naturali perfectione inferior angelico, perfectior omni
humano creato, non possibilibi. ibid. 2.C.D
In intellectu Christi fuit actus creatus intelligendi, tam naturalis
quam supernaturalis. 410.2.A. 412.1.E
Omnia actus intellectus Christi fuit verus, certus, & euidentis scien-
tia, opinionem autem vel humanam fidem ex se fallibilem
non habuit. ibid. 2.C.D. 413.1.A.B
In intellectu Christi error cadere, aut in sermone mendacium, non
potuit, etiam de potentia absoluta. 414.1.A.B
In intellectu Christi fuerunt habitus naturales. ibid. 2.A. & insu-
si. ibid. E
Intellectio, quae fuerit sufficiens ad penetrandum obiectum ex-
actè ex parte eius, erit sufficiens ad eiusdem comprehensionem.
431.1.A.B

Intellectus duas res simul cognoscere potest, & quomodo. 434.1.
D.E
Intellectus & species intelligibiles quomodo concurrant ad intel-
lectionem. 460.2.D.E
Intellectionem, vt est actio vitalis, procedere ab intellectu, & vt
est representatio obiecti procedere ab specie, quo sensu verum.
461.1.B

Intellectus in ordine ad naturales actus intelligendi de se habet
vim actiuam, ex parte potentia requisitam, in ordine tamen
ad supernaturales, nec partialem habet conuatualem. ibid.
1.C

Intellectus anima Christi non habet sufficientem virtutem acti-
uam naturalem ad actus scientiae infusae requisitam, nec ad
illos eleuatur per solas species infusas. ibid. C. & ibid. 2.D.E
Intellectus agens anima Christi licet praedita scientia infusarum
naturalium, otiosus non fuit. 472.1.C

Ira. Ira in Christo.

Ira in Christo esse potuit. 553.2.E
Ira est effectus tristitia, seu passio composita ex tristitia & app-
etitu vincta. ibid. m. & 554.1.A

Iuda Tribus.

Nullum habuit in Iudeos dominium ante Dauidem. 411.C
Propter Messiam caeteris est prelatum. ibid. 2.A
Quae huius vsque ad Christum regiam potestatem obtinuerit. 511.E
Ad illam sacerdotium nunquam pertinuit. ibid. 2.C
Cur sola dicatur secuta Roboam, & non tribus Benjamin. 71.
B.
Quia Christo frui vel nesciuit, vel noluit, sua dignitate priuata
est. ibid. 1.D
Ante aduentum Christi semper alius Tribus prelatum. ibid. 10.
2.C

Iudei.

Iudeorum capita à transmigratione adhuc circa Babyl. non prin-
cipatum habere fabulosum est. 411.A
Potestas, quam vsque ad Herodem habuerant, ab ipso ablata est
eis. 6.2.B
Iudei redeundi è Babylone in patriam facultas, quando & quo-
ties data. 10.2.C
Templum illud spectantes, Salomonico gloriosius, insaniunt. 15.
1.C. Eorum conatus in alio templo exire de vano. ibid. D
Nullam aliam ob causam exierunt, nisi ob Christi ead. m. 15.7.D
Qualem expectent Messiam, vt propitius Christum Dominum
respuant. 16.1.A
Multa de Messia aduentu dicta metaphoriè, ad cortem litera
intelligentes, errant. ibid. C. Item circa duplicem Christi ad-
uentum quem vnum fingunt. ibid. E
Iudeorum aliqui duos iam fingunt Messias. ibid.

Julianus Apostata.

Imaginem Christi confregit, & Christianis quod idola adora-
rent, obiecit. 790.2.D
Signo crucis ex consuetudine contra suam perniciem se signauit,
demonibus fugauit. 832.1.C

Iustitia, iustitia Christi & Dei.

Proprie est alterum. 57.1.D.
Inter Patrem & filium non intercedere, quomodo intelligendum.
58.2.A
Iustitia vnius personae ad seipsam secundum diuersas naturas esse
potest. 59.2.D
Ibi esse potest vbi in iustitia. 60.1.A.B
Communis iustitia inter seruum & dominum in humanis tripliciter
capitur. scilicet nequitia inter Christum & Deum. 60.2.B
Ad iustitiam actum exercendum qui necessarium. ibid. 2.D
Vt inter duos intercedat, non est necesse, vt vterque ex mutuo for-
mali iustitia operetur, neque vt ratio vel obligatio iustitia sit in
vteroque reciprocè seu eiusdem omnino rationis. 61.1.D.C
Inter Deum & homines perfectissima iustitia. ibid.
Iustitia in Christo non fuit distincta speciei à nostra. 62.1.E
Iusti.

Index Rerum.

Iustitia obligatio non cadit in Deum nisi ex suppositione alicuius patris. 64.1.B. 69.1.B.
Duplex est in Deo. generalis & specialis, & quid veraque. ibid. 1.C.

Iustitia Dei generalis non est speciale attributum, sed omnia comprehendit. ibid. 2.A.

Distributiva est formaliter in Deo, commutativa eminenter tantum. 71.1.E.

Distributiva ex propria ratione pactum requirit. ibid. 2.B.

Non nisi ex promissione sub conditione operis aequivalentis, iustitia debitum oritur in Deo. 72.1.A.

Iustitiam inter servum & dominum intercedere non repugnat. ibid. C.

Ius creaturae ad rem nec minuit perfectum Dei dominium, nec imperfectionem aliquam in eo ponit. 73.1.D.

Iustitia non attendit aequalitatem inter personas, sed inter datum & acceptum. 74.2.A.

Iustificatio.

Fuit per propriam & perfectam conversionem, tanquam per ultimam dispositionem. 90.1.E.

Idem est quod sanctificatio. 92.2.C.D.

Iustificatio est translatio ab statu peccati in statum gratiae. ibid. E.

Iustificatio includit remissionem peccatorum, & infusionem gratiae habitu alio, unde eadem est ad remissionem, quae ad iustificatio. em. dispositio. 93.1.B.

Non tamen est prorsus idem iustificatio cum remissione peccati, quia plus iustificatio includit, quam remissio praefate sumpta. 100.2.B.C.

In iustificatione peccatorum non intercedit vera & propria iustitia ex parte Dei, sed semper est opus misericordiae. ibid. & 106.2.B.

L.

Latria.

Adoratio soli Deo delicta latria dicitur. 767.1.A.

Interdum actum, interdum habitum significat. 783.2.E.

Quae dicatur perfecta latria, quae vero secundaria. ibid.

Nulla creatura potest esse obiectum per se primo adorationis latria tamen secundaio per illam coadorari potest. 809.1.D.

Distinctio latriae soli Deo debita in externis actibus, potissimum ex interiori inventionem pendet. 770.1.A.

Vide Adoratio. Cultus.

Laus.

Quaedam species honoris est. 756.2.D.

Laus divina, per quam quis Dei excellentiam & suam ad illam summitionem proficitur, genus quoddam adorationis est. 760.2.A.

Lex, Legislator.

Legem nemo potest imponere, nisi qui potestatem habet coactionis. 664.1.E.

Lex divina duplex, naturalis, & positiva, & haec rursus in generalem & specialem dividitur. 666.1.A.

Lex naturalis obligari, est quasi proprietates consequens humanam naturam. ibid. 1.E.

Legislatores quandoque legibus a se conditis obligantur. ibidem. 2.C.

Lex vetus solum eos obligabat, qui per seminalem rationem ab Abrahamo descendebant, vel se illi sponte subiebant. 567.1.B.

Legislatoris potestas in Christo a regia potestate & sacerdotali non distinguitur. 698.1.E.

Lex gratiae est perfectior legi naturae, & veteri, & eodem modo eius sacrificium. 701.1.A.

Lex Scripturae, licet legem novam representaverit, non tamen dici potest lex nova esse secundum ritum veteris. 706.1.A.

Liberalitas.

Liberalitas maxime conveniens ei qui bonus est, & fere soli Deo propria. 21.2.D.

Liberalitas Dei magis elucet in eo quod hominem ex rigore iustitiae redemit, quam si gratis ipsi condonaret omnia. 32.2.A.

Libertum arbitrium, Christi, Nostrum.

Libertas.

Libertum arbitrium ex hoc potissimum principio Patres colligunt quod sumus capaces precepti & obedientiae, praemij, & meriti. 539.2.E. & 594.1.C.

In hoc consistit, ut non solum a coactione, sed a necessitate etiam sit immune. 595.1.A.

Quomodo fuerit in Christo, etiam si fuerit impeccabilis. 595.1.E. 601.1.C.

Libertas perit ex suppositione, qua posita necessario actus sequitur, si suppositio libera non est. 596.1.A.

Ut aliqua suppositio tollat libertatem, necessarium est, ut aliquo efficiat, & veluti physico modo determinet voluntatem ad talem actum. 597.2.B.

Libertatem non tollit divinae voluntatis decretum, quod humanum antecedit, etiam si illo posito infallibilis sit, hanc consensuram, vel operaturam. ibid.

Libertas exercenda modus ita est intrinsecus voluntati, ut non possit rationabili precepto impediri. 640.1.E.

Libertas requiritur ad meritum ex intrinseca natura & essentia meriti. 619.2.E.

Litaniae.

Vetus à Papa Gregorio tempore cuiusdam pestis introductus. 772.1.B.

Lumen. Lumen gloriae. Lumen scientiae.

Lumen gloriae cur sit ad visionem beatam necessarium. 461.2.E.

Per lumen gloriae quid Theologi intelligent. 462.1.A.

Habet communem essentiam divinam per modum speciei seu obiecti actui intelligibili. 632.1.E.

Lumen gloriae sit in animabus beatis, per Christi humanitatem. 479.2.A.

Lumen scientiae infusa est unus tantum habitus seu simplex qualitas. 463.1.C.

Lumen scientiae infusa esse eadem cum lumine gloriae probabile, oppositum probabile. 464.1.E. & 2.A.

Lumen quo illuminantur colores, inheret corpori colorato, quoad ex rursus se recipiunt. 296.2.D.

In lumine ita esse virtutem actiuam ad producendas species, ut colores nullam habeant, error in philosophia. ibid. E.

M.

Machabaei.

Fuerunt ex Tribu Iuda iuxta maternam originem, non autem iuxta paternam. 5.2.C.

MARIA.

Maria Virgo vere concepit Deum, quia eius conceptio in eodem instante fuit ad Verbum terminata, quo humanitas Christi Verbo unita est. 212.1.E. & 2.A.

Non fuit ita sanctificata per conceptionem, sicut humanitas per unionem. 237.2.E. & 238.1.A.

An effectus attrahit unionem hypostaticam. Pars affirmativa pia & probabilis, non tamen necessaria. 243.2.C.

Maria consensu angelo praestitus, fuit medium ad executionem incarnationis. 263.2.D.

Fuit Maria realis ac physici a causa Christi Dei hominis. ibid. E.

Digne fuit disposita ut esset mater Dei. ibid. 2.A.B.

Consecrata est hanc dispositionem partim ex divina gratia, partim per opera sua & merita de condigno. ibid.

Eiusdem prerogativa, partim divinitus concessa, partim ab ea comparata, quibus eam dignitatem adeptam est. 266.2.A.

Non meruit de condigno esse mater Dei. ibid. D. & qua certitudine hoc tenendum. 267.2.D. Potuit de potentia absoluta hoc mereri de condigno, non merendo ipsam incarnationem. ibid. E.

Dddd 4 Maria

Index Rerum.

Maria Virgo non meruit etiam de congruo ut eligeretur in Dei matrem. 268.1.D.
Mariae operibus defuit promissio & pactum, & connaturalis propositio cum diuina maternitate. 267.2.C.
Mariam non elegit Deus in matrem, quia virgo futura, sed elegit ut esset virgo, quia matrem decebat. 268.2.B.
Consentiens angelo plus meruit, quam omnes angeli & homines sancti omnibus suis actibus. ibid.2.D.
Supposita Dei ordinatione ex nulla alia semina potuit Deus ita congruenter carnem assumere. ibid.E.
Non fuit electa in Dei matrem ex praestitis meritis, sed in executione meritis illam dignitatem per sua opera. 269.1.B. Verè dicitur & est mater Verbi. 587.2.B.
Non est adoranda adoratione latriæ, sed hyperdulia. 825.2.E. & 826.1.A.
Cur non dicatur naturalis Dei filia, licet dignitati Matris connaturaliter debita fuerit gratia. 731.1.B.C.
Materia.
Materia prima assumi potest sine forma, atque adeo sine natura integra atque completa. 321.2.A.
Habit suum actum entitatum, & sine forma conseruari potest. ibid. & B.
Materia est propter formam, & si aliquo modo subsistit, solum est ut subiectum formæ. 337.2.A.
Præ natura habet esse a causa prima quæ ininformetur formæ. 341.1.C.
Præ natura est subsistens, quam vniatur formæ. 348.1.D.
Materia Christi in triduo fuit vnita Verbo. ibid.2.A.B.
Mardochæus.
Adorare Aman cur recusauerit. 771.2.B.
Matrimonium.
Fuisset sacramentum in statu innocentie. 159.2.A.
Mediator.
Inter Deum, id est, sanctissimam Trinitatem & homines Christus est mediator. 38.2.C. 833.2.C. & solus ipse perfectus mediator. 833.2.E.
Mediatoris nomen muneris est, non substantiæ. 832.2.C.
Ysarphatur interdum ad significandum substantiale medium inter duas extreme distantes naturas. ibid.
Angeli beati qualiter dici possint mediatores inter nos & Deum. 834.1.B.
Mediatoris munus ad quid se extendat. ibid.
Mediatoris munus idem in Christo cum munere redemptoris. ibid.2.A.
Quædam huius muneris participatio tam in angelis: quam in sanctis hominibus repetitur. 834.1.A. imo & in sacerdotibus. ibid.
Absolute concedi potest tam Verbum, quam Deum, esse mediatorem Dei & hominum. 835.1.C. secus reduplicando, in quantum Deus aut Verbum. ibid.1.B.
Deus homo mediator ut quod, ut quo vero ipsa humanitas. 835.1.D.
Nec humanitas Christi, neque eius diuinitas, mediatrices dici possunt. ibid.E.
Concedi debet, Christum in quantum Deum hominem esse mediatorem. ibid.2.B.
Melchisedech.
De persona Melchisedech, varia hæreticorum placita. 702.1.B.C.
Fuit verus & purus homo. ibid.D. Nimirum fuit Sem primogenitus Noë. ibid.2.B.C.
Cur à Paulo vocetur sine patre & sine matre. ibid. Ipsius sacerdotium quare. 703.1.B.
Panem & vinum obtulit in sacrificium, quo facta Eucharistia sacramentum obumbratur. ibid.1.A.B.
Melchisedech in multis figuræ Christi. 704.2.D.E.

Non dedit decimas Abraham, sed Abraham ipse. 705.1.A.
Fuit non solum sacerdos, sed & supremus sacerdos. ibid.1.D.E.
Eius sacerdotium non tam fuit per Christum ablatum, quam ad perfectiorem statum eleuatum. 706.1.A.
Meritum, mereri, meritum Christi.
Plures significationes huius vocis. 268.2.D.
Meritum non distinguitur realiter à quantitate meriti, & quomodo hæc mutuo se habeant. 46.1.E.
Ut sit æquale præmio non requiritur æqualitas physica inter res quæ sunt meriti & præmium, sed sufficit æqualitas proportionis. 50.2.C.
Christus sufficiens fuit ad merendum de condigno vniorem hypostaticam, & determinationem liberam voluntatis diuinæ ad aliquem effectum. 51.1.A. Imo hoc posterius potest cadere sub meritum puræ creaturæ. 51.1.A.B.
Increatum bonum quatenus in se est absolute, sub nullius meritum cadere potest, secus quatenus libere communicabile. ibid. dem.C.
Meritum in quo differat à satisfactione. 73.2.D.
Meritum de congruo quo modo reperitur in contritione. 111.2.C.D.
Meritum necessarium est ante præmium, saltem prioritate nature. 252.2.C. 628.2.C. interdum vero solum antecedit in præsentia. 679.2.E. 272.2.C. 628.2.C.
Meritum causa participat aliquo modo ad rationem causæ efficientis, saltem moralis. 252.1.A. & cum finali in quo conueniat. 255.1.B.
Meritum principium cadere sub meritum est impossibile: quod late explicatur. 254.2.D. 255.1.B. 263.2.E. 646.1.D.E.
Merita futura quomodo esse possint causa præmij ante collati. ibid. dem.
Meruit Christus continuationem incarnationis & partium per nutritionem accedentium assumptionem. 257.1.C. & 2.C. & ut vni hypostatica iterum atque iterum poneretur in Eucharistia. 258.1.E.
Mereri alteri de condigno primam gratiam non potest purus homo. ibid.2.C.D.
Meritum quare ratione ab impetratione differat. 260.1.E.
Meritum de condigno quid requiratur. 259.1.A.
Meritum de congruo non est sine gratia Dei & Christi: fundatur enim in illa. 263.1.C. 265.2.B.
Meriti de condigno & congruo essentia, & differentia ab iniunctum. 264.1.A. 267.2.C.
Actus meritorius debet esse liber, honestus, proportionatus & condignus præmio. 618.2.A. 619.1.A. 920.1.C.
Hæc conditiones ad meritum in operibus Christi qualiter fuerint. 618.2.D. 619.2.C.
Persona quæ meretur, debet esse grata, & viatrix. 619.2.D.
Meriti valor non solum ex honestate actus, sed ex sanctitate personæ operantis pendet. ibid.1.D.
Ad meritum de iustitia necessario requiritur pactum ex parte Dei sub conditione operis. ibid. dem.2.E. quæ nihil ei derogat. 619.2.E.
Meritum est actus cui merces ex iustitia in prædicta promissione fundata, debetur. 620.1.C. 621.1.B.C. Et sique formaliter in actibus a voluntate elicitis, in imperatis vero solum per extrinsecam denominationem. 621.2.C.
In animabus purgatorijs & beatis non reperitur. 626.2.A.B.
Omne meritum de condigno fundatur in cognitione supernaturali. 631.2.E.
Meritum beatitudinis non esse simul cum ipsa beatitudine qualiter intelligatur. 632.1.B.
Meritum ad genus causæ dispositiue reuocatur. 633.1.A.
Sub meritum id cadit quod Deus conferre, & non conferre potest. 634.1.B.
Ad merendum aliquid non est necesse, ut homo ex propria intentione ordinet opus ad tale præmium. 635.1.A.
Merita nostra sunt dona Dei, & Christi, diuersa tamen ratione. 645.1.B.

Meritum

Index Rerum.

Meritum vnius non potest esse meritum alterius, quamuis vni possit dari premium ob meritum alterius. *ibid.* C.
 Meritum non potest in suo genere allicere voluntatem, si solum ut possibile, vel ut futurum sub conditione praecognoscatur. 653. 1. D.
 Christus potuit de potentia absoluta non mereri, secus de ordinaria. 651. 1. E.

Meritum Christi.

Meritum Christi imò & quilibet eius actus fuit sufficiens ad quodlibet premium creatum, & increatum, diuinus, imò & collectivum sumptum. 50. 1. B. 2. A. 52. 2. A.
 Mereri potuit Christus per diversos actus omnia premia infinita, collectivum sumptum. *ibid.* C. & 50. 2. A. 51. 2. A. 5.
 Mereri potuit vno actu totum quod pluribus, & actu remisso totum quod intenso. *ibid.*
 Non potuit Christus mereri aliquid impossibile. 54. 1. B.
 Meritum Christi ut est in actu, semper refertur ad finitum premium. *ibid.* 2. A.
 Meruit Christus angelis gratiam & gloriam, quibus remissionem culpae aut poenae non meruit. 152. 1. B. C.
 Plus meruit Christus toto vitae tempore quam vnico instante. 49. 1. E.
 Non tamen plusquam Deus possit premiare. 54. 1. B.
 Meruit Christus per actum amoris Dei à charitate elicatum, & à beatis factum distinctum. 62. 2. 1. A. & per actum charitatis propter morum, reliquosque tam virtutum infusarum, quam liberos suae voluntatis. 62. 2. B. 62. 4. 2. A.
 Mereri potuit premium supernaturale naturalibus actibus, & quomodo. *ibidem* B.
 Sola vnio hypostatica sufficeret illi ad merendum de condigno. 62. 4. 2. D.
 Incepit mereri intrinsicè à primo instante incarnationis. 625. 1. B.
 Quod vsque ad instantem mortis, qui fuit terminus meriti eius, continuavit. 62. 4. 2. C. D. 62. 6. 1. E.
 Potuit mereri suam gratiam & gloriam in instante suae conceptionis per opus prius naturae antecedens, sed de facto non meruit. 62. 8. 2. C. 62. 9. 1. C. 2. D. 63. 2. 1. A. nec lumen gloriae, nec alios habitus infusos. *ibid.* 63. 2. 1. E.
 Non potuit mereri primum suum actum meritum, nec necessaria ad illum. 63. 4. 1. B. C. Nec suos actus ut ab illius humana voluntate procedebant, nec infinitum valorem quem ab vnione habebat. 633. 2. E. Nec suam impeccabilitatem, aut habitus scientiarum & virtutum moralium acquisitam, nec naturalia bona, per se loquendo. 635. 1. C.
 Nec titulum supremi domini qui proprius est Dei, sed quem in humanitate assumpsit, nec dominium radicale, quod habuit ab instanti suae conceptionis. 637. 2. A.
 Meruit omnes actus supernaturales, quos post primum meritum habuit, quatenus sunt dona Dei. 634. 2. A. & gloriam, resurrectionem, & doctores sui corporis gloriosum, triumphum ascensionis, & exaltationem sui nominis, resurrectionem qua de eius diuinitate sunt in Euangelio, dominum in vniuersum orbem. 635. 2. E. 636. 2. E. 2. C. 637. 1. B. *ibid.* 2. A. iudiciariam etiam potestatem. 637. 2. C.
 Homines omnes meruit remissionem omnium peccatorum, & gratiam & gloriam quoad sufficientiam, non quoad efficaciam, & praedestinationem. 648. 2. A. 652. 1. B. 2. A. 638. 2. A. C. 639. 1. E.
 Aliquis etiam specialia dona quibus infallibiliter merita applicarentur. 643. 1. A. Omnibus autem adultis dispositiones omnes ad gratiam. 642. 1. C. & remissionem poenae temporalis, etiam quae datur per satisfactiones hominum. 646. 1. C.
 Merita Christi duobus modis nobis applicantur. 640. 2. A.
 Applicatio eorum per sacramenta ex meritis Christi. 642. 2. E.
 Nullum meritum fuisse in Christo, quod non spectauerit ad nostram redemptionem, quo sensu verum. 640. 2. A.

Hec merita solum in praesentia Dei antecesserunt gratiam antiquorum Patrum. 640. 1. B.
 Christi meritum qualiter influat in nostra, explicatur. 645. 2. A.
 Christi meritum & nostra satisfactio quomodo inter se concurrant sine alterius imperfectione vel redundantia. 646. 2. A.
 Merita Christi respondentia actibus amoris Dei & proximi, praenisi sunt ante electionem praedestinatorum. 653. 2. E. 653. 2. B.
 Angelis gratia & gloria data est propter merita Christi praenisa. 655. 1. E.

Messias.

Quid, & vnde, & cur sic dicatur, & cur à Iacob, Siloth nomenetur. 3. 2. D. 4. 2. B. C.
 Messia veri appellatio qualis sit. 8. 2. A. tam venisse (quod omnibus Christianis compertum est) ex sacra Scriptura demonstratur contra Iudeos. à fol. 3. 1. C.
 Cunctis generibus desideratus. 13. 2. C.
 Qualis promissus, & qualia bona orbi attulerit. 16. 1. B.
 Messiam temporalem regem adhuc sperant Iudaei. *ibid.* A.
 Verum Deum, & hominem futurum ex sacra Scriptura ostenditur. 16. 2. E. & 17. 1. A. 2. E. & 18. 1. A.

Miracula, Miracula Christi.

Miraculum est opus insolitum, & super vires naturae. 478. 1. E.
 Miracula Christi per humanitatem operatus. 478. 1. A.
 Eis debuit suam fidem confirmare: & quare ratione incarnationem esse factam ostendant. 26. 2. A. Ea ut vera tam angeli boni quam mali euidenter cognouerunt: potuerunt etiam euidenter homines cognoscere, qui viderunt: Qui autem non viderunt, quomodo. 478. 1. C. D. *ibid.* 2. B.
 Miraculorum virtus in Christo fuit permanenter per modum habitus à primo instante incarnationis, ut proprietates vnionem consequens. *ibid.* 2. E. 479. 1. A. B. quam nunquam deinde amissit, imò etiam post ascensionem habet vsum eius. *ibid.* 479. 2. A.
 Hec virtus non est qualitas, motus, vel aliquid aliud humanitati superadditum, sed potentia obediens actui. 484. 1. A. 485. 2. A. B.
 Obiectum huius potestatis quale. 523. 1. B. 486. 1. A.
 Ad effectus loco distantes haec virtus extenditur. 516. 1. E.
 Humanitas est effluxus miraculorum, estque eadem operatio eius ut instanti, & Dei ut principalis agentis. 480. 2. A. 486. 2. B.
 Miracula semper Christus operatus est per aliquam actionem humanitatis. 520. 2. D.
 Non habuit potestatem ad omnia miracula posibilia. 602.

Modus.

In quo formaliter ratio modi consistat. 307.
 Differentia inter modum rei & rem. 218. 2. A.
 Non potest suppleri per realitatem distinctam, nec modificare rem aliam etiam de potentia Dei absoluta. 231. 1. D. 307. 2. C.
 Non potest localiter à se separari. 308. 1. D.
 Modus spiritalis ex intrinseca ratione dicere potest ordinem ad rem materiale. 514. 1. B.
 Supponit ordine naturae rem cuius est modus, praesertim si sit extraneus. 583. 2. E.

Monarchia.

Romanorum quando cepit. 11. 2. E.
 Graecorum quot annis durauerit. 12. 1. A. Quot monarchia Persarum. 12. 1. C.

Morbus, & morbus in Christo.

Morbus in quo consistat. 529. 2. C. D.
 Christus morbum non assumpsit, nec in illum incidit: potuisset tamen incidere, si ad summam usque aetatem perveniret. *ibid.* 1. C. D. E.

Mors,

Index Rerum.

Mors.

Mortem Deum non fecisse qualiter intelligendum. 147. 1. B. C.
Mortem Ad e. & posterorum eius non prius Deus vidit quam peccatum. ibid. 5. & 2. A.
Christus p. r. mortem suam (quam quoad omnes circumstantias p. r. defecitam verisimilius est) sibi aliquid meruit, tamen non dicitur pro se mortuus. 660. 1. E. 599. 1. C.
Mors pena peccati. 147. 2. A. B.

Moyfes.

Quo sensu Dei & hominum mediator. 834. 1. E.

Mundi.

Duratio per sex aetates in vniuersum distri. ui solet. 170. 1. A. & quid vnaquaeque durauerit. ibi. 1. B. C.

N.

Natura, Natura diuina, Humana.
Natura ordo & gratia quomodo differant. 26. 2. E.
Natura unde dicatur, & quid sit. 177. 1. D.
Natura qualiter conueniat per se existere. 277. 2. D.
Natura, & res naturales, quot modis dicantur. 241. 2. A.
Cum duae naturae vniuntur in vnica substantia personalis ex eis resultat vna persona. 184. 1. C.
Natura substantialis, licet naturaliter esse non possit sine substantia, non tamen ab illa nisi sit a consequente constitutione pendet. 209. 2. D. 210. 1. E. 211. 1. B. C.
Natura dicitur constituere personam constitutione essentiali, non personali. 287. 2. A.
Si eadem a tribus diuinis personis assumeretur, necessario essent tres vniões. 304. 1. A.
Communis natura assumi non potest, sicut nec subsistens, nisi propria personalitate p. iunctur. 313. 2. E. 315. 2. B. E. & 316. 1. A.
Vna natura de alia in abstracto predicari non potest. 557. 1. D.
Natura creata potest esse simul in pluribus personis extrinsecis: secus in vna propria & alia extrinseca. 317. 2. B. 318. 2. E.
Natura diuina existit per se esse absolutum, in quo nihil est quod illam reddat incommunicabilem. 272. 1. B. 276. 2. E. 277. 2. C. D. a sua suppositiuitate ratione tantum distinguitur. 585. 2. A.
Cum tribus relationibus terminetur. 384. 1. A.
Non est generis sed per generationem accepta. 288. 1. C.
Subiectis per intellectum proprietatibus personalibus potuit Deus ex vi sua subsistentiae naturam creatam assumere, secus si non subsisteret. 295. 1. D. 301. 2. D.
Natura diuina ex sua ratione postulat tria supposita, & qualiter in illis simul sit. 303. 2. C.
Nullatenus potest informare intellectum creatum, licet ei possit vniiri per modum speciei intelligibilis. 411. 1. C. D.
Naturam diuinam esse incarnatam qui Patres dixerunt. 288. 1. C.
Naturam humanam Deum assumere conuenientissimum. 34. 1. B.
Per peccatum facta est apta materia, ut in ea Deus iustitiam suam simul cum misericordia patefaceret. 119. 1. D.
Inter naturam humanam & diuinam Christi, nulla interuenit relatio realis vniōis. 220. 2. D. bene tamen rationis. ibid.
Vtriusque naturae proprietates manserunt in Christo distinctae. 557. 1. D.
Naturam irrationalem vniiri hypostatice Deo non implicat, secus ipsum videre. 319. 2. D. 320. 2. C.
Licet non sit in illa extrinseca congruentia ad hanc vniōem, non est tamen in eius assumptione indecentia. 320. 2. D. E. & 321. 1. A.

Nestorius

Nestory error qui fuerit. 188. 1. E.
Nestory sequaci qui fuerint. 192. 2. D.
Terminum incarnationis substantiam esse negare debuit. 188. 1. E.
Eius error ex professo confutatur. 192. 2. B.

Qualiter in Christo vnam tantum voluntatem posuerit. 590. 2. D.

Nomen.

Nomina noua nouis rebus imponenda. 2. 2. E.
Nomina abstracta significat in Scriptura perfectionem rei, cui attribuantur. 74. 2. E.
Nouati error qui fuerit. 98. 2. B.

O.

Obedientia, & religio est ad alterum, sicut & iustitia. 59. 2. D.
Oblatio.

Oblatio Christi ut ab ipso procedebat, habebat infinitum valorem simpliciter, non ut procedebat a B. Virgine, vel sacerdote. 47. 1. D.
Oblatio Christi non fuit infinita simpliciter in ratione pretij ex sola re oblata. 46. 2. E.

Omnipotentia.

Omnipotentia Dei simpliciter nec fuit communicata, nec potuit communicari humanitati Christi, & qualiter Patres de hoc loquentur intelligendi. 477. 1. A. E.
Ad omnipotentiam Dei duo requiruntur, & quae illa. ibid. E.
Ad omnipotentiam Dei pertinet, ut possit vni creatura sua ad omnem effectum non inuoluentem contradictionem. 493. 2. A.
Deus formaliter est actiuus per omnipotentiam suam. 491. 2. D.

Opus, Operatio Christi.

Opus sanctioris personae, ceteris paribus, maioris valoris. 44. 1. D.
Operis dignitas maior est a persona operante, quam ab ea ad quam diriguntur. ibid. 2. A.
Ad opus satisfactorium non est necesse ut alter acceptet, vel accipere teneatur. 67. 2. E.
Opera bona moralia, meritoria sunt de condigno supernaturalis gloriae. 463. 1. C.
Quo modo sit intelligendum rem esse propriam suam operationem. 101. 2. B.
Opera bona moralia hominis in puris naturalibus, licet habeant proportionem cum naturali beatitudine, sed non propriam rationem meriti. 620. 2. C.
Operari illi triuitur cui simpliciter triuitur esse. 59. 2. A.
Opera Christi sunt infiniti valoris, ad merendum & satisfaciendum. 39. 2. A. Non tamen quia a voluntate diuina proficebantur. 40. 2. A. neque a personalitate, vel ut per se ipsam influente immediate in ipsum actum. 42. 1. C. vel vti ratione diuinitate praefixa. 76. 2. C.
Nec quia physice vniuntur Verbo diuino. 42. 1. E. 43. 1. A. neque ab aliqua creata virtute speciali. 62. 2. C. sed ex parte personae praefixae ut operans est, & vniōis mediate ad ipsam, nec non materiae circa quam versabantur. 43. 1. E. 2. C. D.
In operibus Christi non est compositio ex actu voluntatis humanae & diuinae. 40. 2. C. D.
In ratione meriti, satisfactionis & sacrificij magnum valorem habuerunt ex re oblata, non tamen infinitum, licet ipsa infinita sit. 45. 2. D. E.
Inaequalia fieri in propria bonitate intrinseca, aequalia valere utpote infinita. 49. 1. C. D.
Sufficerent ad soluendum omne debitum, etiam si infiniti tituli deberetur, & ad merendum incarnationem. 254. 2. C.
Operationem vnam in Christo reperiri tribus modis intelligi potest. 615. 2. D.
Omnis operatio humanitatis Christi fuit humana. 617. 1. A.
Operatio humana vna tantum in Christo dupliciter intelligi potest. 616. 2. D.
Operationes quae in nobis sunt naturales, sunt etiam naturales in Christo, licet eius voluntati subiectae. 617. 1. A.
Opera Christi ordinata sunt ad satisfaciendum pro nobis, sed non sine nobis. 36. 2. D.

In Christi

Index Rerum.

In Christo cur sint due operationes & vnum tantum esse. 589.

1.B

Oratio, Oratio Christi.

Oratio vt est actus religionis est quidam adoratio. 762. 2.A.B

Est actus inferioris deprecantis auxilium superioris. 687. 2.C

Generat significationem omnem actum interiore, quo anima eleuatur in Deum significat: quidam magis stricte. 691. 1.A.B.

Oratio mentalis dicit aliquid pertinens ad intellectum, & aliquid ad voluntatem. ibid. A

Non solum pro bono communi, sed pro particulari fundi potest. 689. 2.D.E.

Qualiter Christum orare possimus vt pro nobis oret in celo. 693. 2.B

Habet efficacia ex Christo, non minus quam meritum, nec sine eius gratia potest aliquid impetrare. 261. 1.A. 263. 1.C

Si Christus esset tantum Deus, orare non posset. 688. 1.C

Christus per contemplationem beatam orauit. 688. 1.C.

Fuit illi necessaria mentis oratio propter se: vocalis secus. 689. 2.B

Omnis oratio Christi ex absoluta voluntate profecta, exaudita est non quae ex uelleitate. 600. 2.B.

Qua Christus sciebat non futura, nunquam, absolute orando, a Deo petiit. 688. 1.C

Christus simpliciter non indiget oratione, vt quacunque uellet fierent: se us ex dispositione prouidentia. 691. 2.C.D

Christus non in omni sua oratione suis est oblitus. 637. 1.D

In celo semper pro nobis interpretatur orat, imo interdum aperta & expressa voluntate sue representatione. 692. 2.D.E

Ordo.

Ordo naturae supponitur ordinem gratiae, non tamen res omnes vtriusque ordinis inter se hunc ordinem seruant. 126. 1.B

Ordo gratiae supponit naturam in executione, non in intentione. ibid. 2.A.B.C

Ordo prioris & posterioris in intellectu diuino & voluntate vnde sumendus. 127. 1.C. Vnde inter scientiam visionis & voluntatem Dei. 138. 2.E Vnde inter res, quarum prioritatis in Deo non est fundamentum. 128. 2.E

Ordo duplex: intentionis, & executionis, & qualiter in diuina voluntate distinguantur. 345. 2.A. 131. 2.E

Ordo prioris & posterioris in scientia visionis. 136. 2.D

Ordo visionis hypostaticae non supponit ordinem gratiae, & qualiter ad vtriusque se habeat ordo naturae. 144. 1.E

Ordo naturae solum est inter causas & effectum. 345. 1.E

P.

Passio Christi.

Quare illi specialiter tribuatur nostra redemptio. 32. 1.B

Non omnes species passionum Christus assumpsit. ibid. C

Passiones sensibiles fuerunt in Christo, seclusis imperfectionibus vnde melius propassiones dicuntur. 544. 1.E. 545. 1.B. ad vnde decem capita reuocantur. 546. 1.E

Christus quare ratione passionis superasse dicatur. 545. 2.A

Pater aeternus.

Pater aeternus non nisi vnam personam generare potest. 305. 2.B

Est vnum principium Filij & Spiritus sancti, quauis habeat plures relationis. 306. 1.C

Patres antiqui.

Patribus antiquis propter meritum Christi preuisa datus est quidquid gratiae & meriti habuere. 263. 2.C. 264. 2.A

Non meruerunt de condigno incarnationem nec executionem: hanc vero meruerunt de congruo, circumstantiaq, aliquas. 464. 2.D. 261. 2.C. 262. 1.C

Imo & merita Christi & aliquos effectus generales ipsorum: & passionem eius & mortem. 265. 1.B. Quo sensu redemptionem meruerunt. 264. 2.B.

Non potuerunt mereri incarnationis praedestinationem: potuerunt tamen illam mereri de potentia absoluta simpliciter loquendo. 260. 1.B. 261. 1.C.

Peccatum.

Peccati malitia est minor bonitate Dei. 38. 2.A.B

Propria ratio peccati ex iniuria facta Deo sumitur. 60. 1.D.

Per illud offenduntur omnes tres personae. 76. 2.A

Actus peccati quomodo sub dominium Dei cadat, & in eius iniuriam cedat. 1. 78. 1.D

Non habet infinitatem simpliciter ex persona offensa, sed tantum secundum quid. Vnde maior malitia est in vno peccato quam in alio. 83. 2.B. 84. 2.A

Quae sit forma praecipua expellens peccatum, & qualiter hac expulso a fauore extrinseco Dei, gratiaque habituali pendeat. 103. 1.C. 2.A.B.

Peccati macula aut non distinguitur a culpa habituali, aut est priuatio gratiae. 98. 1.B.

Peccatum actuale est maius intensius originali, extensius secus. Morale grauius originali, sed non veniale. 125. 1.A.

Peccatum aliquod actuale totam naturam inficit. 165. 2.D.

Propter peccata actualia, si veniale non praecessisset, ex vi praesentis decreti Christus non assumeret carnem passibilem. 166. 2.C

Peccata membrorum Christi non possunt dici Christi quoad commissionem. 536. 2.E. & 537. 1.A

Peccatum permittere in alio, potest esse bonum, secus in seipso. 539. 2.D

Multa venia non aequivalent vni mortali. 86. 1.E

Peccatum veniale.

Peccatum veniale non est proprie contra Deum, neque ab eo auctum, & analogice tantum est offensa, cui temporalis tantum poena debetur. 113. 1.A

Reparari potest ab homine iusto, per intrinsecam gratiam. 112. 2.E

Non potest quis propter veniale gratia aut gloria priuari vel in perpetuum puniri per se. 115. 1.C. 114. 1.B

Peccatum Originale.

Peccatum Originale simpliciter est maius malum quam actuale. 125. 1.B.

Semper consequitur ex aliquo actuali. 114. 2.B

Qualiter inficit totam naturam, & sit radix omnium actualium. 125. 1.C. 165. 2.E. 56. 2.A

Quomodo poenam sensus mereatur. 125. 2.A.

Anima prius natura informat corpus quam illo inficiatur. 540. 1.B

In Christo esse non potuit, nec proprie fuit in Adamo. 540. 1.B. 401. 2.B

Christus maxime venit propter originale tollendum, & propter ipsum solum venisset. 166. 1.C.D.

Originalis permissio & praesentia posterior fuit electione hominum ad gloriam, & voluntate incarnationis. 142. 1.C. 148. 2.A.B.

Peccatorem, quantum est in se, velle Deum destruere quomodo intelligendum. 85. 1.A.B.

Iniuriam infert Deo & in extrinsecis bonis eum laedit. 86. 2.C.

Peccator.

Peccator non a se formaliter expellit peccatum per contritionem. 98. 1.C

In peccatoris confessione non est valor aequalens ad satisfactionem, etiam ex gratia Dei. 99. 2.E. 105. 2.E

Potest tamen imperfecte satisfacere. 111. 2.A.

Pelagius.

Pelagij error quis. 98. 2.A.

Pelagiani gratiae Dei hostes male de Christo sentiebant. 35. 1.C.

Perfectio.

Simpliciter simplex quae nam sit. 279. 1.A

Est de ratione entis infiniti simpliciter. ibid. C. & communis tribus personis diuinis. 271. 1.B. C.

Aliqua

Index Rerum.

Aligua perfectio relatiua est in vna persona Trinitatis, qua non in alia: absoluta secus. 282. C.D.

Nulla perfectio diuina prout in Deo est, potest per se ipsam vniri creaturae, nisi subsistentia. 412. B.

Perfectio accidentalis ad substantiale & intrinsecum complementum dispositio esse non potest. 250. 1. A.

Perfectio in corpore humano duplices sunt, debita alia, alia indebita. 526. 2. E. & 527. 1. A.

Perseuerantia.

Non cadit sub meritum de condigno: bene tamen sub meritum de congruo. 264. 1. B. & 44. 2. B. C.

Perseuerantie donum est effectus meritorum Christi. 644. 2. A.

Potissimus effectus est & complementum predestinationis. ibid. B.

Persona, Persona diuina, Persona Christi.

Persona addit ad hypostasim quod sit in natura rationali. 182. 1. C. 194. 2. C.

Persona creata constituitur in ratione personae per id per quod constituitur in ratione per se existens. 278. 1. A.

Quae incommunicabilis est necessaria ad constitutionem personae. 277. 2. A. 279. 2. D.

Persona est incommunicabilis aliis personis, non naturis. 287. 1. C.

Propriissime competit illi naturam assumere. 286. 2. C.

Persona creata ut persona, non est assumptibilis. 315. 1. D. 311. 1. E.

Tribus modis dici potest assumi. 311. 1. E.

Personalitas relatiua aliam relatiuam secum comparatur, non absolutam. 317. 1. E.

Personae dignitas semper confert valorem operi, & qualiter. 42. 1. D. 43. 1. E.

Aliter auget bonitatem intrinsecam actus, aliter valorem. 48. 1. E.

Personae unitas maior numerali. 233. 1. A.

Diuinae personae, quauis in vna essentia vniuntur, nihil vnum componunt. 197. 1. C.

Personae diuinae unitas in se maior est unitate trium personarum. 234. 1. A.

Non multiplicatur nec distinguuntur in esse Dei. 272. 2. D. E.

Personis diuinis tripliciter potest aliquid conuenire. 273. 1. E.

Sunt tres subsistentes etiam substantiae. 281. 1. B. C. & tres subsistentiae. 282. 1. A.

Diuina persona quid significet, quidque in illa sit incommunicabile ibid. 281. 2. A.

Inter constitutionem diuinae personae, & creatae, discrimen. 283. 1. D.

Tres personae sunt hic Deus, seu individuum Deitatis, vna substantia, vnum subsistens. 284. 2. D. & 285. 2. A.

Necessario ubi vna est, est alia. 291. 1. D.

In solo rebus duo distinguuntur. 293. 1. C.

In eadem natura communicare possunt, imo & assumere eandem naturam, & propriis substantiis eam terminare, secus in eadem persona. 303. 2. A. Quod si de facto assumerent vnam naturam humanam, essent vnus homo: Quod si quilibet assumeret distinctam naturam, essent tres homines. 305. 1. C. D. 2. A. 306. 2. A.

Sola persona increata potest alienam naturam terminare, & quare. 307. 2. D.

Concilia quae docent tres personas esse vnam substantiam in Deo, significant esse in Deo absolutam subsistentiam. 279. 2. E.

Eadem humanitate à tribus personis assumpta, non esset maioris valoris actus ab illis elicitus, quam est modo à Iesu Christi. 53. 1. E.

D. Petrus.

Non meruit de condigno Ecclesiae principatum, suscepit tamen condonantem gratiam à domino pastorem. 167. 1. D.

Pena & Penalitas.

Pena aeterna, etiam damni simpliciter non est aequalis culpae mortali. 86. 1. B.

Pena aeterna non remittitur, nisi culpa remittatur. 97. 2. B.

Pena temporalis pro qua iustus satisficit, ex operibus remittitur. 108. 2. D.

Pena temporalis reatum manere in natura assumpta: a Verbo, quod ante assumptionem peccasset implicat, seu aeterna. 541. 2. C.

Penalitates huius vitae cur Christus assumere debuit, non alterius. 524. 1. D.

Nec has assumere fuit omnino necessarium. 524. 1. D.

Poenitentia.

Significat retractionem propriae voluntatis, quae in Christo locum non habuit: licet habuerit Christi habitum poenitentiae. 63. 1. C. 37. 4. 1. E.

Qualis habitus sit: & quare ratione pars infirmitas. 63. 1. B. 110. 2. D.

Imperfecte tantum satisficit pro peccato. 110. 2. B.

Pontifex Summus.

Pontificis summi decisioni potius standum, quam communi Patrum sententiae. 677. 1. B.

Pontifex summus non habet dominium temporale directum rerum omnium. 711. 2. A.

Potentia.

Potentia ut non dicitur frustra esse quid requiratur. 472. 1. E.

Potentia physica actiua quae sit. 479. 2. E.

Potentia actiua non denominatur potentem nisi dicitur inesse, quae denominatio intrinseca est. 493. 1. A. 2. B. C.

Potentius anima precise consideratur aliqua vis actiua inesse ad supernaturales actus. 495. 1. D. Quae non est naturalis, sed obedientialis. 500. 2. D. Per illam concurrunt ut supernaturales instrumenta vitalia, & aliquando libera, siue cum habitu, siue cum auxilio extrinseco. 505. 1. A. 511. 1. D. 483. 1. D.

Quomodo & per quos actus potentia specificentur. 514. 2. E. & 2. A. 503. 1. A.

Potentia naturalis nullatenus specificatur per supernaturales actus. 507. 1. D.

Potentia obedientialis.

Potentia obedientialis, quid. 486. 2. B.

Duplex est, & quare illa. 416. 2. A.

Solum est respectu creatoris. 482. 2. C.

Potentia obedientialis actiua, sicut passiva, in omnibus creaturis. 487. 2. D. 515. 1. B.

Licet innata non constituit simpliciter potentem. 486. 2. C.

Potentia obedientialis actiua quae necessaria. 498. 1. A.

Possibilis demonstratur, & tam necessaria quam passiva. 498. 1. E. 499. 1. A.

Dari probatur auctoritate Patrum. 501. 1. A.

Quo differat à potentia naturali. ibid. 2. A.

Tam actiua quam passiva aliquo modo est naturalis, non tamen simpliciter. 504. 2. E.

Obedientialis passiva, positiua & realis potentia. 499. 1. E. 501. 2. B. 500. 1. A.

Potentia obedientialis vox attributa rebus inanimatis, aliquid metaphorice inueniunt. 499. 2. A.

Nullatenus distinguitur ab ipsa re cui inesse, neque est ab illa separabilis. 502. 1. E.

Non per se primo ordinatur ad id agendum, vel recipiendum, ad quod est potentia, neque ad illud dicitur ordinem transcendentem, nec sumit ab eo speciem: eandem enim habet quam respectu ipsa. 502. 2. E. 503. 1. E. 504. 2. B. 507. 1. C. Esset materialis vel spiritalis, substantialis vel accidentalis, naturalis, vel supernaturalis, prout eius quasi subiectum fuerit. 507. 1. C. 502. E. 512. 2. A. C. nec in se ipso perfecta. 515. 1. D.

Qualiter in ea inchoetur supernaturalis ordo, & ipsa suscipi proportionetur. 505. 1. C.

Actiua non necessario requirit naturalem actiuitatem in re cuius est potentia. 505. 1. B.

In ratione potentia neque est supernaturalis, nec naturalis, sed obedientialis, & quare. 507. 1. C. D.

Non

Index Rerum.

Non agit nisi iuxta mensuram auxilij vel habitus, quo eleuatur. 508.1.E.

Est in ratione instrumenti infinita intensitas, & potest in intensiorem & intensiorem effectum in infinitum. 514.2.A.D.E.

Cum in relationibus diuinis non recipitur. 515.E.

In vnaqueque creatura tantum est vna secundum rem, licet possit per nostros conceptus multiplex in ordine ad varios effectus distingui. 511.1.A.B.

Potentia obedientialis, quam intelliguntur habere antequam fiant, in sola non repugnantia consistit. 499.2.E.

Potentia, Potestas Christi.

Potentia regendi Ecclesiam creaturis communicata est in suo genere propria & principalis, in fluendi vero gratiam, instrumentaria tantum. 402.2.D.

Habuit Christus in quantum summus sacerdos, supernaturalem quandam excellentiam potestatem in viuensam Ecclesiam. 475.1.A.

Potentia excellentia, Christi in quo consistat. 475.1.A.

Potentiam regiam & legislatiuam in omnem mundum habuit, verumque spirituales regni. 706.2.B.707.2.B.C. & seq.

Nulli creaturæ huiusmodi potestas est communicabilis. 707.1.C.

Eam habuit a primo incarnatus in instanti, ibidem.

Præceptum Christo impositum

Præceptum.

Quid significet quidque de eius essentia. 664.1.C.

Nec comminatio, nec obligatio de ratione præcepti. 665.2.B.

Eius transgressio vel libera omisso semper praua. 665.1.A.

Negatiua & affirmatiua præcepta qualiter obligent. 596.2.E.

Præceptum quid extrinsecum est, solum ex parte obiecti mouens. 597.2.B.C.

Efficat ad id necessarium ad bonam statem morum, & debitam conuersionem cum ultimo fine. 602.1.C.

Non datur de necessitate. 603.1.A. Inter præceptum & prædestinationem differentia in ordine ad libertatem. 599.1.E.

Christus fuit capax præcepti, & qualis. 665.1.C.

Præceptum Christo impositum quomodo ipsius libertati non deroget. 599.2.B.599.2.A.

Probabile est non habuisse Christum potentiam physicam transgrediendi præcepta negatiua, quod non est in affirmatiuis. 599.2.B.

Probabile est habuisse præceptum determinans omnes circumstantias. 599.1.A.

Si Christus voluntarie, etiam per puram omissionem non impleveret præceptum peccaret. 600.1.D.E.

Non habuit Christus præceptum amandi Deum. 603.1.A. Habuit tamen redimendi genus humanum per passionem, & mortem suam. 668.1.C. & quale fuerit. 669.2.A.

Prædestinatio. Prædestinatio Christi.

Proprie tribuitur supposito. 754.2.B.

Dupliciter aliquid prædestinari dicitur. 747.1.D.

Tria in cuiusvis prædestinatione consideranda. ibidem. D.

Inter obiectum & terminum prædestinationis mutus est ordo. ibidem. E.

Supponit scientiam futurorum conditionatam, non absolutam. 119.2.A.

Quid prædestinatio apud D. Thom. ibid. 2.D.137.1.A.

Prædestinatio & glorificatio quomodo pendent ex meritis. 132.2.E.

Verfatur circa res singulares cum circumstantiis earum. 146.1.A.

Prædestinationis ordo ex Paulo ad Hebræos secundo declaratur. 137.1.A. Idem ipsum late explicatur. 649.1.A.

Prædestinatio qualiter sub merito cadere possit. 647.1.B.C.

Nemo illam mereri potest nisi mereatur omnes effectus eius. 648.1.D.

Christus in quantum homo, ab æterno prædestinatus, imo & vnio cum humana natura. 749.1.C.

Christus simpliciter dici potest prædestinatus, quod de filio Dei non dicitur, nisi cum relatione ad aliquem terminum. ibid. E. & 750.1.A.

Christus, licet non factus, prædestinatus tamen filius Dei naturalis, quomodo, Verbum non item. 752.1.C.2.A. per totam.

Primario prædestinatus ad vnionem hypostaticam, secundario ad beatitudinem & alia dona gratia. 753.2.C.D.E.

Christus primus prædestinatus, licet cum ipso alij prædestinati fuerint, & quomodo. 140.2.A.143.2.A.D.E.

Ante peccati prauisionem prædestinatus incarnandus, saluator, iustificator & glorificator, redemptor autem non nisi in potentia. 146.1.A.149.1.A. Admisso tamen quod etiam in actu, non sit, Verbum deficiente peccato, non incarnandum. 160.2.C.

In primo signo rationis quo Christus est prædestinatus, non est completa tota ratio prædestinationis. 162.1.E.1.A.

Christus causa exemplaris & finalis prædestinationis aliorum. 142.2.B.

Prædestinatus.

Prædestinatorum electio præcessit in Deo permissionem peccati. 149.1.C.

Nullus prædestinatus mereri potuit totam suam prædestinationem. 146.1.B.

Prædestinatus non datur gratia propter merita, sed ut illa habeant. 252.1.A.

Causa salutis prædestinatorum incarnatio, non vero medium. 655.1.B.

PRÆDICATIONE includens imperfectionem repugnantem ei quod est per se tale, non potest de ipso dici per participationem. 722.2.A.

Princeps interdum suis legibus obligatur. 665.2.C.

Prioritas & Prius.

Prioritas rei, vel rationis, latius patet quam independentia. 133.2.B.

Prioritas naturæ, & ea à qua aliquid non conuertitur subsistenti consequentia, diuersa. ibidem. C.

Prophetia.

Ante Christum plurima post ipsum nulla, omnes enim per ipsum & in ipso impleta. 8.1.D.22.1.B.

Sæpe effectus explicat prophetiam. 10.1.B.

Quid sit, & in quo à fide distinguatur. 382.2.D.E.

Vnde eius perfectio sumenda. 383.1.A.

Propheta verè fuit Christus, & plusquam Propheta. 282.1.A.383.2.B.

Habuit prophetia donum permanenter. 382.2.C.D.382.2.B.

Prudentia.

Auiga est aliarum virtutum, in practica cognitione consistens. 469.2.E.

Fuit in anima Christi ab instante sua creationis. 470.1.A.

Pulchritudo.

Ex quibus consurgat. 828.2.C.

Cum modestia coniuncta quemcumque maxime ornat. 529.1.A.

Fuit peccatissimo modo in Christo. 528.1.E.

Qualitas.

Qualitas nulla creata esse potest causa principalis miraculorum, imo nec natura sua ad illa efficienda instrumentum. 482.2.A.

B.484.1.E.490.1.C.

Qualitas corporea non potest efficere naturali vi sua formas spirituales. 490.2.B. Nec spirituali habet naturalem proportionem aut habitudinem ad corpus. ibidem.

R.

Regnum temporale Christi.

Christus non fuit rex temporalis Iudeorum, nec habuit aliquod ius ad illud. 709.1.A.B.

Habuit in vniversum orbem dominium temporalis indirectum. ibid. 2.E.

Eccc

Relatio,

Index Rerum.

Relatio, Relatio diuina.

Relationis existentia nihil aliud est, quam actualis entitas relationis. 275.2.A.
 Relatio diuina licet vnum constituat cum essentia, non tamen per illum essentia existit. 278.1.B.
 Dicit perfectionem infinitam in suo genere, non tamen simpliciter. 278.2.E. 289.2.E. 294.1.A.
 Includit substantiam relationem. 294.1.A.
 Non sunt de conceptu essentiali essentie, bene tamen essentia de conceptu ipsarum. 76.2.D. 79.1.E.
 Cur terminare possint unionem hypostaticam, non visionem beatificam. 290.1.A.
 Relationes accidentales habent inesse, diuina subsistere. 282.1.A.B.
 Relationis humanitatis ad Verbum, quod fundamentum. 221.1.C. 2.C. 222.1.B.
 Relatio unionis alia est a relatione requiritatis. 222.1.D.
 Relatio similitudinis vel equalitatis inter diuinas personas rationis est. ibid. 2.A.
 Qui relationes predicamentales admittit, realem ex parte humanitatis ad Verbum admittit necesse est. 223.1.B.
 Relatio realis creata habet distinctam existentiam ab existentia subiecti. 222.2.D.E.
 Relatio non potest esse subsistendi ratio. 183.2.B.
 Relatio inter Deum & creaturas quales sint. 204.2.C.
 Religio.
 Est erga Deum veretur, cur non virtus Theologica. 757.2.C.D.
 Semper respicit aliquid creatum ut proximam materiam. 763.2.B.
 Actus aliarum virtutum a religione, in quantum assumuntur ad exhibendum Deo honorem, induunt rationem adorationis. 759.1.B.
 Eadem est virtus religionis, quae etiam propter diuersos titulos Deum adoratur & colitur. 769.1.A.
 Omnis actus a religione procedens, dicitur continere cultum latræ. 783.2.E. Non tamen est necesse quod semper dirigatur in rem intellectualem. 821.1.A.
 Non solum impletio, sed & ipsa emissio voti, est actus religionis. 765.1.C.

Reliquiæ Sanctorum.

Est veneratio debita. 826.2.C.D.
 Veneratio Ecclesie Romanæ, & aliarum, erga sanctorum reliquias, ibid. 2.E. & 827.1.A. & seq.
 Variamiracula earum virtute facta. 827.2.A.
 Solum adorantur propter moralem dignitatem, quam ex habitu digne ad personas quarum fuerint, participant. 828.2.D.
 Ut coniunctæ personæ, & eadem qua ipsæ adoratione coli possunt, ibid. E. & 829.1.A. Immo & seorsum adoratione inferiori & respectuius, ibidem. 829.1.A.
 Hic reliquiarum cultus qualiter religiosus, ibidem. B.
 Earum venditio simoniaca, ibidem. D.
 Ut reliquie aliquæ publice ab Ecclesia colantur, quid necessarium, ibidem. E. Quia, ut priuate, ibidem. 2.C.
 Quomodo a solute & sine conditione adorari possint, ibidem. A.
 Corpus eiusdem sancti cur in duobus locis esse aliquando existimetur, ibid.
 Sanctorum reliquias priuatim possidas secum deuotionis gratia portare licitum ac pium, ibid. E. & 830.1.A.
 Remissio peccati.
 Ad obtinendam remissionem peccati extra sacramentum, necessaria est dilectio Dei si per omnia. 90.2.B.
 Fit per aliquam formam inherenter, nec de facto confertur, nisi per infusionem gratiæ & infinita. 100.2.B.D. Possunt tamen de potentia absoluta ab inuicem separari. 103.1.E.

Absolute loquendo gratia datur, est peccator imperfecte satisfactus. 106.1.A. 108.2.D. 111.2.B.
 Non est a Christo ut operante per voluntatem humanam, sed a solo Deo. 483.2.E.
 Remissio peccati in purgatorio, si per indulgentias, vel per viuorum satisfactiones fiat, ex meritis Christi est, secus si per condignam satisfactionem. 646.2.B.

S.

Sacerdos, Sacerdotium, Christus Sacerdos.

Dicit essentialem ordinem ad sacrificij oblationem, vel ad actum sibi maxime proprium. 698.1.C.
 Sacerdotis munus quod. 706.1.A.
 Qui sacerdotes, & quale sacerdotium in lege naturæ. 706.1.B.
 Christus vere & proprie sacerdos. 698.2.B. Non ut Deus, sed ut homo, vel ut Deus homo. 698.2.B.C. 699.1.A. ibid. 2.E.
 Seipsum in sacrificium obtulit & qualiter hæc oblatio ab oblatione Mariæ differat, ibidem. 699.1.C.D.
 Quo pacto sacerdos & victima dicendus. 700.1.C.
 Christi sacerdotium diuersa & longe perfectioris rationis quam sacerdotium legis nouæ veteris & naturæ, quæ sacerdotia inuicem comparantur. 701.2.E. 700.2.A.
 Dicit solam potestatem & dignitatem convenientem naturæ rationis unionis, characterem, & aliam qualitatem nullam ponit. 700.2.A.B. in suo vero genere importat infinitam quandam dignitatem. 701.2.D.
 Christus sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech, in ratione representati, & representantis. 704.1.C. Notamen secundum ordinem Aaron. 705.2.B.C.

Sacramenta.

Qua ratione ex latere Christi profuxerint. 627.2.B.
 Organa sunt per quæ merita Christi nobis applicantur. 644.1.C.
 Quis sacramentorum effectus premium est meritum Christi, ibidem.
 In lege Evangelicæ cultus sacramentorum, adorationem latræ continet. 700.1.E. 2.A.

Sacrificium.

Varia huius nominis acceptiones. 698.2.D.E.
 Quod proprie sacrificium dicatur, ibidem.
 Solum Dei proprium. 770.1.E. Christo enim ratione humanitatis non offertur. 778.1.C.
 Est essentialiter a latræ. 770.1.A.
 Sacrificia quæ inter se essent aliter distinguuntur, si a religione impendantur, solum materialiter differunt, in ratione diuini cultus. 709.2.D.E.

Sanctificatio, & Sanctus.

Sanctificationis nomine quid intelligendum. 320.1.D.
 Sanctum, in se, & gratum Deo esse quæ vim includat. 339.2.B.
 Christi sanctificatio duo dicit. 362.1.A.

Sanguis, Sanguis Christi.

Non est pars corporis humani, neque informatur anima. 330.2.E.
 Sanguinis officia in animali. 332.2.D.
 Futurus est in corporibus resurgentium. 322.1.B.
 Sanguinem assumpsit Verbum, & propter quas rationes. 332.1.D. 333.2.A.D.
 Totus sanguis qui fuit in Christo, etiam in passione effusus, virtus fuit verbo. 333.1.B.
 Vna eius gutta sufficiens precium nostræ redemptionis, & qualit. 39.2.E. 47.1.A.
 Habuit infinitum valorem, & vnde. 332.1.B.C.
 Non necessitas in resurrectione assumpsit omnem sanguinem, quem habuit in vita. 334.2.A.
 Sanhedrim concilium Hebræorum quale & vnde duxit originem. 6.1.E. In eo primarij iudices fuerunt ex Tribu Iuda. 7.2.B.
 Extinctum est ab Herode. ibidem. C.

Satisfactio.

Index Rerum.

Satisfactio.

In quo formaliter consistat. 78. 2. C.
In quo a restitutione differt. 57. 2. C. 66. 1. B. 78. 1. C.
In quo a merito. 73. 2. D.
Conditiones ad satisfactionem requisitae. ibid. m. 74. A. satisfactio acceptatio quid. & ad quid necessaria. 65. 2. D.
Acceptatio Dei necessaria est in omni satisfactione ipsi facta. 66. 2. D. 100. 1. E. 116. 1. A. Qualiter vero cum aliis satisfactis requiratur. 68. 1. A. B. 100. 1. A.
Satisfaciendi dupl. x. modus. 66. 1. A.
Satisfactio pro peccato sit proprie a Deo ut Deus. 60. 1. B.
Nec inter aequales fieri, neque ab ipso offendente necesse est. 74. 1. B. 2. A.
Qualiter non fundatur in gratia offensi. 75. 1. D.
Qualiter fieri ex bonis creatoris, vel ab illo acceptis non deroget rationi iustitiae. ibid. 76. 1. B.
Qualiter fieri debeat ex bonis aliis indebitis. 79. 1. B.
Satisfactio pura creaturae unde habeat non posse adequari, nec ex iustitia reddere aequale pro offensa. 81. 1. A. 85. 2. A. 105. 2. A.
Ad satisfactionem maior valor requiritur quam ad meritum. 103. 2. D.
Viribus naturae non potest homo satisfacere pro veniali, licet ex gratia possit, non tamen ex rigore iustitiae, nec tam exacte ut Christus. 112. 1. D. E. 2. D. 113. 1. E.
Satisfactionem nostram fundari in meritis Christi quid sit. 116. 1. B. & qualiter satisfactio Christi nostra dici possit. ibid. D.
Non satisfacimus ex rigore iustitiae, licet a Deo ex iustitia acceptari nostra satisfactio. ibid.
Satisfactionis valor qualiter ex dignitate personae sumatur. 38. 1. A. 40. 1. D.
Valor satisfactionis Christi infinitus ex infinita persona de sumptus. 40. 1. B. 44. 1. E. & 2. A.
Scientia, scientia Dei, & Christi.
De singularibus ut de Deo & Christo dari potest. 2. 2. B. C.
Scientia obiectum duplex, materiale, & formale. 444. 2. C.
Per inuentionem comparata, ab ea quae per doctrinam, qualiter differt. 468. 2. B.
Scientia simplicis intelligentiae & visionis unde distinguantur. 127. 1. D. E.
Scientia visionis & conditionata quid sint, & quomodo distinguantur. 119. 2. B.
Conditionata fuit in Deo ante omnem operationem voluntatis. 145. 2. B. omnemq. actum ad praedestinationem pertinentem. 648. 2. C.
Non praecognoscitur per eam peccatum, antequam sit permixtum. 149. 2. B.
Non vocatur simpliciter praescientia futurorum. 110. 2. D.
Ad scientiam simplicis intelligentiae pertinet, & quam necessaria. 127. 1. D. ibid. 2. D. 598. 1. A.
Scientia conditionata merito non est ratio eligendi praedestinatos, sed tantum conditio. 128. 2. D.
Potuit eam Deus communicare animae Christi. 443. 2. C. sub merito autem non potuit casere. 648. 2. C.
Eam D. Thomas admittit. 168. 1. E.
Omni scientia futurorum contingentium habet in seipso indifferentiam quandam ex parte obiectorum, sine reali variatione sui. 163. 2. D.
Scientia infusa dupliciter dici potest, idem quod indita. 416. 1. D.
Triplex infunditur. 454. 2. E.
Non est a sursum estq. vna simplex qualitas. 457. 2. A. 463. 1. C.
Quid quod habitum a dicitur. 464. 1. E.
Varios & multiplices actus habet. 457. 1. A.
Christi anima per increasam scientiam nihil sciuit. 410. 2. C. D. 411. 1. A.
Christus habuit scientiam connaturalem animae humanae, & quam. 419. 1. D. 2. B.
Beata & naturalis in Christi anima quae, & quanta. ibidem. C.
Habet item infusam habituales, ab illis distinctam, ab in-

stanti sua creationis. 420. 1. B. E. 2. D. 455. 1. A. quin cum acquisita confundatur. 468. 2. B. & in quo ab ea differt. 445. 1. C. D.
Quae, ut terminatur ad res naturales, perfectior est angelica. ibid. E.
Procesit a Deo solum ut autore gratiae. ibid. 2. A.
Quo differt a scientia angelorum in effectibus cognoscendis. 451. C. D.
Qualiter ea vii Christus potuerit cum conuisione ad phantasmata. 456. 1. F.
Iuxta capacitatem obedientiae est illi infusa. 459. 2. D.
Per eam cognoscit omnes res naturales, quas angeli per species inditas. 444. 2. E. & singularem, intendo eorum existencias. 445. 2. B. Cogitationes cordium. 446. 2. C. D.
Futura contingit. 447. 1. A. res item praecritas. 449. 1. C. Omnes creatas supernaturales, per proprias species, in proprio genere. 449. 2. A. E. Deum ipsum quoad unitatem & attributa essentialia. 451. 2. A. 1mo & mysterium Trinitatis quantum ad an est, & perfectius quam per fidem cognoscatur. ibid. 2. C. Non omnes autem effectus possibiles, cognouisse probabilius est. ibid. 1. E.
Scientia beata anima Christi eiusdem speciei, longe tamen perfectior visione aliorum beatorum. 427. 1. A.
Potuit ei perfectior de potentia absoluta communicari. 440. 2. D.
Non impedit actum scientiae infusae. 455. 2. E.
Scientia acquisita anima Christi eiusdem rationis cum connaturali animae humanae. 467. 2. A.
Ea cognouit res omnes materiales & immateriales, substantias & accidentia. ibid. 2. E.
Scientia tota naturalis anima Christi a principio creationis indita. 469. 1. C. D.
Scientia experimentalis dupliciter in Christo, non tamen a principio creationis anima sed discursu temporis in ea profect. 471. 1. C.
Scientiam visionis habuit Christus respectu suorum actuum quin eius libertati deroget. 604. 2. D.
Sceptum.
Sceptum apud Hebraeos regiam potestatem designat. 5. 1. E.
Quomodo manserit in Tribu Iuda. ibid. 2. D.
Scriptura.
Scripturae cum agunt de rebus nostrae fidei, & regulariter, in omni proprietate intelligenda dum absurdum non sequitur. 58. 1. B.
Scriptura comprehendit omnem regulam infallibilem fidei. 118. 2. E.
Modus loquendi Scripturae de fine & mortuo incarnationis explicatur. Cur raro explicat rationes consilij & voluntatis diuinae. 155. 2. E. & 156. 1. A.
Seruitus, & Christi seruitus.
Seruitus alia naturalis, alia per peccatum contracta. 680. 1. C.
Seruitus relatio in positiua habitudine consistit. 676. 1. E.
Relatio seruitutis ad Deum in quo fundatur. ibid. 1. A.
Negatio communicationis in bonis non est necessaria ad seruitutem, nec omnimoda carentia iuris ad bona domini: sed qualis. ibid. 1. E. 677. 2. E. 688. 1. A.
Seruitus aliquid addit supra obedientiam subiectionem, & quid. 684. 1. B. C.
Seruitus ad homines per adoptionem filiationem excluditur, quae vero ad Deum, etiam cum naturali filiatione comparatur. 677. 2. E. 685. 2. C. D.
Denominatio serui maxime a denominatione creaturae differt. 686. 1. E. 2. A.
Christi seruitus.
Christus ut homo est, & appellari proprie potest seruus Dei. 671. 2. E. Ostenditur ex testamento veteri. 682. 1. A. ex nouo. ibid. 2. B. ex Patribus. 674. 2. E. Ratione fulcitur. 676.
Qua certitudine tenendum. 679. 1. B.
Varia loca Sanctorum specialiter Damasceni de hoc exponuntur. 683. 1. E.
Christus in quantum homo, bene dicitur seruus sui ipsius, sine tali autem addito implicito vel explicito, nec sui, nec Dei, nec Patris, aut Spiritus sancti. 683. 2. D. 685. 1. E.

Sermo.

Sermo scientia & sapientia que gratia sit, & quomodo Christo conuenit. 383. 2. E.

Idem de sermonum interpretatione ostenditur. 384. 1. E.

Species.

Necessaria est ad cognitionem intuitiuam. 446. 1. A.

Solum requiritur ut efficiat tanquam instrumentum intellectus. 411. 1. E. 520. 1. D.

Eadem infusa sufficit representare naturam cum omnibus individuis: imo & infinitas species sub vno genere. 446. 1. B. 451. 1. B.

Species infusa Christo qualiter representauerint sanctissimam Trinitatem. 452. 1. A.

Species infusa Christo, non vna sed plures sunt, & vniuersaliores connaturalibus intellectui humano, imo & angelico. 459. 1. C. D. 2. A. D.

Per illas infinita representantur. ibid. 2. B.

Species que scientie, & que experimento deseruiunt in quo differant. 471. 2. E.

Spes, Si es in Christo.

Spei obiectum quale. 372. 2. C. D.

Christus non habuit actum spei de anime beatitudine, secus de gloria corporis, qui actus proprie a virtute spei elicitur. 372. 2. E. & 373. 2. A.

Qualiter inaneat in beatitudine. ibid. 2. A.

Spei appetitus sui in Christo, sicut desperatio sensibilis. 547. 1. A.

Esse potest cum certitudine mali futuri. 551. 1. C.

Spiratio actiua.

Spiratio actiua non constituit personam. 282. 2. A.

Non est accidens, licet adueniat personis constitutis. 275. 1. E.

Spiritus Sanctus.

Spiritus sanctus mouetur quantum conseruat ad meritum. 85. 2. C.

Nunquam dicitur minor Patre. 191. 2. E.

Vide Patrem eternum.

Subiectio, Subiectio Christi.

Subiectionis nomen quid importet. 661. 2. C.

Legi Dei eterna seu naturali Christus fuit subiectus, nulli alij possitua, licet id non repugnauit. 666. 1. E.

Minor Patre non potest dici nisi in quantum homo, subiectus vero sic. 663. 2. B. C. 669. 2. A. Non autem dicitur subiectus filii, vel Verbo, nisi cum addito. 669. 2. C. D.

Substantia.

Substantiam supernaturalem dari qua ratione repugnet. 503. 2. E.

Si Deus vniretur hypostatice substantie supernaturali, tale suppositum duplici titulo esset filius Dei naturalis, nullo adeptiuus. 723. 2. C. ibid. 1. C.

Subsistentia.

Subsistentia nomen quid significet. 276. 2. B.

Est modus per se existendi. 318. 1. D. 278. 1. B. 279. 2. C.

Subsistentia, suppositualitas & personalitas idem in creaturis. 278. 1. A.

Subsistentia a se soluta quid. ibid. 1. D.

Subsistentia vt sic, & multo minus Verbi, principium operandi non est, sed terminus natura. 42. C. D.

Subsistentia Verbi adequate & conuertibiliter est idem cum Verbo. ibid. D. F.

Non est prior existentia propria natura, nec se habent vt potentia & actus. 209. 1. A. est tamen modus existentie. 209. 2. A. 226. 1. E. & 2. A.

Non attingitur immutate ab aliquo agente, sed ex ipsa natura resultat, per actionem distinctam, & separabilem a productiua natura. 211. 1. A. 209. 1. A.

Non pertinet ad complementum humane nature, nec hominis vt homo est. 226. 1. E.

Subsistentia propria & modus vniionis non opponuntur. 229. 1. C. In Deo est vna absoluta qua formaliter est perfectio simpliciter. 230. 2. A.

Subsistentia Verbi, cum non sit modus, qualiter vere cum creatura

natura componat. 231. 1. C.

Subsistentia aliquo modo causat accidentales perfectiones, vnde in substantiis & accidentibus omnibus supponitur, & in Christi anima prius fuit vnio ad illam, quam aliqua accidentalium perfectio. 246. 1. A. Estque conditio requisita ad accidentium substantiationem. 355. 2. D.

Absoluta incommunicabilis non est in Deo. 278. 1. D. secus communicabilis, que cum tribus relatiuis quibus cum stare potest, in ipsisque includitur intime, quatuor numerum non conficit. 282. 1. A. 283. 2. C. 284. 1. E.

Quinque in Deo communem substantiam, hypostasim intelligunt. 280. B. C.

Cur tres substantias potius quam tria esse, in Deo asseramus. 282. 1. A.

Subsistentia relatiua dat esse per se incommunicabiliter Diuina personae quam constituit, non natura, aut huic Deo. 283. 2. D. E.

Vltior terminus qualiter substantie repugnet. 284. 1. B. C.

Subsistentia & relatio qualiter in Deo idem. 302. 2. A.

Communicari potest, non communicata persona. ibidem.

Subsistentia creatur cur per increatam suppleri possit, non creatur intellectio per increatam. 411. 2. A.

Subsistentia seu personalitas natura creatur non est de eius essentia. 585. 1. D. E.

Ab humanitate Christi separari potius manente propria existentia. 587. 1. A. B.

Suppositum.

Quid significet. 194. 2. E.

Quid supra naturam addat. 180. 1. A. 226. 1. D.

Suppositi vnitas maior quam natura ex materia & forma composita. 235. 1. C.

Creatum alienam naturam hypostatice nequit sustinere. 306. 2. C. D.

Suppositum & persona in Christo idem. 194. 2. D. E.

Re vnum sed in duplex per conceptus partibile. ibid. 2. C. D.

T

Templum.

Posterius priori in structura ignobilius, ob Christi Domini presentiam illustrius redditum. 141. B. 2. C.

Illud in priori aduentu Christus ingressus, vnde posteriori. ibid. 1. E.

Ab Herode secundum templum constructum est. ibid. 2. E.

Templum in Ierusalem sub Cyro inchoatum, & altare erectum. 123. 1. A.

Consuetudo discendi templa Sanctis quam antiqua & Iudeis. 773. 2. C. D.

Terminus.

Te mihi a quo & ad quem incarnationis, vide Incarnatio.

Theologia.

Theologia tripliciter Deum considerat, in se, in creaturis, vt finem vltimum. 2. 1. C.

Consideratio de incarnatione ad Theologum quibus modis attendatur. ibidem. D.

Theologia quomodo vitia & mortem Christi traicit. ibid. 2. D. E.

D. Thomas.

D. Thomas praeclarus itineris Theologiae dux. 2. 1. B.

Mens D. Thomae de inerti adoratione perperit. 739. 1. E. 764. 1. B.

Timor, Timor in Christo.

Timoris donum in Christo & beatus. 379. 1. A.

Timoris varij modi. ibidem. 1. C.

Timor reuerentialis & castus quid, & qualiter in Christo. 379. 1. B. C. seq. 609. 2. B. C.

De ratione timoris que fuga. 551. 1. A. B.

Timoris actus dupliciter haberi potest. ibidem. 1. C.

Timuit Christus malum quod est in morte. ibid. 2. B.

Malum scilicet sed non honeste vitabile, potest esse timoris obiectum. 552. 1. A.

Trinitas.

Trinitatis mysterium in quo consistat. 278. 1. D.

Nofra

Index Rerum.

Extra fidei est fundamentum. 269.2.C.
altius mysterium incarnatione. 25.2.C.
Trinitatis persona sunt idem in natura maiori unitate, quam quae hypostatice vniuntur, licet ipse non vniatur. 197.1.C. 233.2.D.
Trinitatis opera ad extra indiuisa. 242.2.A.
Est causa efficiens principalis gratiae. ibidem.1.D.
Nomen qui est, conuenit Trinitati ratione vnius existentiae. 270.1.B.C.
Trinitas non habet propriam efficientiam supra personam Verbi. 243.1.B.C.
Trinitas non est incarnata. 289.2.C. Est tamen speciali modo in humanitate. ibid. E. 291.1.B.C. & seq.
Trinitas est infinita simpliciter, & qualiter eius persona: & vnde. 278.2.C.
In Trinitate non multiplicantur concreta nisi multiplicatis formis. 281.1.D.E.
Vnaquaeque persona est Deus, & omnes tres vnus tantum Deus. 305.1.A.B. 316.2.B. Non tamen omnes tres vnum simpliciter. 579.2.C.D.
Trinitatis mysterium omnibus oculis: incarnationis etiam notum ipsi soli Trinitati. 422.1.A.
Prædicataque conueniunt Deo ab aeterno communia sunt toti Trinitati, scilicet quae per naturam assumptam. 564.2.E.
Trinitas. Trinitas in Christo.
Trinitas obiectum quod. 549.2.A.
In Christo trinitas fuit ratione sui & aliorum in vtraque portione voluntatis. ibid. 609.D.
Trinitas & gaudium simul in Christo fuerunt, & qualiter, miraculose tamen. 611.1.A.E.2.C.

V

Vbiq̃ueterarij.
Vbiq̃ueterarij error & absurda, & falsa fundamenta. 530.2.D.E.
Huiusmodi vbiq̃ueterarij aem repugnare i creatae effectui. 531.2.B.
Alius error Vbiq̃ueterarij de idiomatum communicatione refellitur. 2.A.C. 556.1.C.
Veneratio & cultus idem fere quod honor significant, & eodem modo se habent ad adorationem. 756.1.C.

Verbum diuinum.

Verbum per incarnationem sine sua potentia diminutione vel augmento factum est potens ad redimendum hominem. 30.1.E.
Per se ipsum & secundum totam suam infinitatem est vnium humanitati. 45.1.E.
Verbum in se persona simplex est, Verbum incarnatum compositum. 183.1.A.
Verbum, v. l. diuinitas pars Christi dici non potest. ibid. 2.E.
Verbum cur in antiquis apparitionibus singulariter representatum fuerit. 194.1.E.
Verbi causalitas ad extra etiam in humanitatem, est tantum effectiua & communis omnibus diuinis personis. 209.2.C.
Inter Verbum & naturam humanam est proportio, non naturalis, sed obediens. 231.1.B.
Cur ex his fiat vnus per se, non ex substantia & accidente. ibid.
Verbum quomodo magis sit in Patre, quam humanitas in Verbo. 233.2.E.
Verbi sola persona ex diuinis incarnata est, & naturam humanam assumpsit. 289.1.A.
Cur inter alias ipsam incarnari conuenientius. ibid. 1.B.
Primo & per se terminat humanitatem per proprietatem relationis. 292.1.C.
Si plures assumeret humanitates, diceretur vnus homo, non plures. 306.1.A.
Verbum si dimitteret humanitatem, & eam Pater assumeret, esset idem homo, licet non eadem persona. ibid. 2.A.
Licet ex se infinitam sanctificationem conferre posset, tamen vnicuique confert iuxta modum suum. 361.2.B.
Verbum vnus ut sic, non habet ratione vniouis specialem in-

fluxum physicum in actiones humanitatis. 477.2.C.
Verbum factus est Deus, propositio falsa est, etiam per communicationem idiomatum. 569.1.D.
Verbum per communicationem idiomatum, creata dici non potest. 573.2.E.
Verbum vere generatum & natum ex Virgine dicitur. 587.2.C.

Vide Christus, Filius, Incarnatio, Assumptio

Viator & comprehensor simul Christus fuit. 554.2.A.

Virtus, Virtus Christi.

Virtus heroica à comuni in quod differat. 576.2.E.
Virtutes morales duplices sunt, per se infusae, & acquisitae. 373.2.E.
Omnes in beatis manent. 375.1.C.
Vna aliarum actus imperare potest, etiam Theologicarum. 761.2.C.
Virtus creata in Christo nulla est, quae non possit esse, in pura creatura. 621.1.C.
Virtutes quae nullam imperfectionem continent simpliciter Christus habuit in gradu heroico. 370.2.E. 476.1.B.C.
Virtutes omnes morales animae Christi in sua creationis instanti infusae sunt, sine imperfectis quibus quod peccatum supponunt. 374.1.A.
Morales ex suo genere acquisitae Christus habere potuit. 375.1.B.
Habuit illas infusas sine vlla imperfectionis genere ab instante conceptionis. ibid. 1.C.2.A.
Virga apud Hebraeos regiam potestatem significat. 5.1.D.

Visio beata.

In quo excedat vniouem hypostaticam. 237.2.C.
Non potest esse infinita ex parte creaturae, & cur. 393.2.A.B.
Est ratio cognoscendi creaturas, cum in Deo videntur. 434.2.D.
Vna creatura in Deo visa, non necessario omnes videntur. ibidem.E.
Visio omnium effectuum possibilium non est infinita extensiuè. 436.2.D. Nec necessaria intensiuè. 338.1.D.
Non extenditur ad plura obiecta per aliquod augmentum quod in se recipiat. 436.2.D. 338.1.B.
Per eandem inuisibilem entitatem tanta vel tanta perfectionis, representatur Deus, & haec v. l. l. creatura. 337.2.E.
Vnde pronemius in visione representari plures vel pauciores creaturas. 338.1.D.
Visio creaturae omnium possibilium in Deo impossibilis. 339.1.B.
Ad hoc requiri infinitam visionem qualiter verum. 339.2.E.
Visione finita videtur Christus infinita in Verbo. 443.1.C.
Visio beata non est similitudo obiecti, sed ratio cognoscendi, potestque videri non viso Deo. 450.1.B.
Vngues, dentes, & capillos assumptos fuisse secundum hypostasim, probabilis. 335.1.B.

Vnio, Vnio hypostatica.

Conueniens fuit Dei bonitati. 2.2.D.
Non debuit communicari multis. ibid. E.
Ex parte humanitatis finitum quid. 45.1.E.
Vniri in persona est ita persona alicui vniri, vt nouam personam non constituat, distinctam ab ea cui fit vnio. 179.2.E.
Cur in persona & non in natura facta sit. 180.2.E. 194.2.C.
Vnio secundum subsistentiam demonstratur esse substantialis. 194.2.A.
Vniouem factam esse in hypostasi est eam eadem esse, vt ex ea resulteret vna hypostasis Christi duplici natura subsistens. 188.2.D.
Vniouis terminus non fuit natura ex diuinitate & humanitate conflata. 191.1.A.
Resultans ex vnioue, fuit compositum ex natura creata & personae increata. 200.2.E.
Vnio hypostatica si relatio inter has duas naturas secundum quod conueniunt in vna persona. 202.2.A.
Vnio, assumptio, humanatio, & incarnatio quomodo differant. 201.2.B. 205.1.A.
Vnio humanitatis ad Verbum non est creatio. 211.2.A.
Est tamen creationis quasi complementum. 346.2.C.
Per vniouem factus est in humanitate quidam substantialis modus, qui

dus qui necessario desineret esse, si ea à Verbo separaretur. 217.
 2.E.2.A.
 Unio humanitatis ad Verbum est omnino idem cum dependentia à
 Verbo. 224.1.A. & sequenti.
 Nihil reale ponit in Verbo. 249.1.E.2.A.
 Magis perfecti creatam naturam quam propria subsistentia. 251.
 1.D.
 Omni unione maior, & perfectissimum opus gratia. 234.2.C. &
 seq. 236.1.A.
 Ab unione per gratiam, & beatifica in quo differat. ibid. 2.B.C.
 & 37.2.B.
 Simpliciter dicenda supernaturalis, magis quam gratia, & visio
 beata. 237.1.E. & qualiter aliare supernaturali. 463.1.C.
 Cum sit ipsa gratia quo modo facta per gratiam. 238. 2.B. 239.
 1.A.
 Unio omnis creatura ad Deum est à cidentalis, præterquam in
 Christo. 291.2.A.
 Unio hypostatice non est facta ad subsistentiam essentialem. 292.
 2.A.B.
 Nequit tamen intelligi sine aliqua subsistentia. 301.2.A. & primo
 ac per se ad illam terminatur. 320.1.C.
 Nulla facta est præterquam in Verbo. 308.2.D.
 Ex partibus modis unionis corporis & anime spirituali hoc
 & materiali illo constat. 352.1.C.
 Ipsa non vnitur hypostatice, sed est ratio qua aliud vnitur. 353.
 1.E.
 Non tantum in anima & corpore, sed in ipsa humanitate com-
 posita facta est. ibid. 2.D.
 Solum confert dignitatem personalem, non pulchritudinem quam
 gratia habitualis. 362.1.D.
 Non est principium physicum à quo habitualis gratia physice di-
 manet. 366.2.A. 368.2.E.
 Eleuat, & nobilitat quidquid illi coniungitur, iuxta cuiusvis ca-
 pacitatem. 393.1.C.
 Nec confundit naturas, nec proprietates earum. 412.3.B.
 Formaliter & per se ipsam non constituit humanitatem in actu
 primo ad aliquid supernaturale, etiam per modum instrumen-
 ti. 413.1.A.
 Vbiunque est, eadem est. 533.
 Cur amitti non possit, sicut habitualis. 540.2.E.
 Nec dici potest adoptio. 743.2.B. & quomodo in hoc ab infusio-
 ne gratie accidentalis differat. ibid. 744.A.B. per totam.
 Unionis vox quid significet. 2.2.1.E.
 Quot modis fieri queat. 205.2.B.
 Unio realis non potest fieri nisi ad actualem entitatem, in qua in-
 trinsece includitur existentia. 209.1.B.
 Unio substantialis est coniunctio duarum rerum substantialium,
 per quam resultat una substantia composita. 213.1.D.
 Unio substantialis cur inter duas personas esse non possit. 315.1.E.
 Unio natura cum supposito substantialis est, cui non repugnat exi-
 stentia creata ipsius nature. 387.1.D.
 Vniuersum.
 Vniuersi perfectio extrinsece rerum ordine, natura gratia, & unio-
 nis hypostatice constat. 118.2.D.
 Qui horum ordinum magis ad vniuersi perfectionem necessarius.
 119.1.A.
 Vniuersi creatio & gubernatio eo tendit ut numerus predestina-
 torum impleatur. 142.1.C.
 Voluntas, Voluntas Christi, Volun-
 tas diuina.
 Voluntas cessat cessante omni ratione volendi, non vero cessante
 una si plures mouebant. 117.2.D. 160.1.D.
 Voluntas libera diligere potest simul id quod magis, & minus

perfectum est & medium minus fini coniunctum diligere. 129.
 2.A.
 Voluntas potest ad idem obiectum ex pluribus totalibus motibus
 ferri. 150.1.D.E.
 Differentia inter rationem motuum & impulsuam voluntatis.
 158.1.A.
 Voluntas motuum quot modis primum dici potest. 159.1.E.
 Voluntas antecedens aequiualet conditionati; & ideo, non imple-
 ta conditione, potest non habere effectum. 162.1.B.C.
 Voluntarium dupliciter dicitur. 153.1.A.
 Voluntas dupliciter dicitur libera, vel à coactione, vel à necessitate.
 159.2.B.
 Voluntas licet Deus cogere non possit, potest tamen duobus mo-
 dis necessitate, & quibus. 595.2.E. 597.2.E.
 Potest Deus ita regere aliquam voluntatem ut semper infallibi-
 liter consentiat, quantum libere. 598.1.A.
 Voluntas superioris quando habeat vim legis. 632.1.C.
 Voluntatem aliquam esse conformatam alteri variis modis accidit,
 sed duobus potissimum & quibus. 606.2.E.
 In voluntate ut natura est distinguuntur pars superior & infe-
 rior. 608.2.E.
 Voluntas apud Deum, quo sensu reputet pro facto. 86.2.C.
 Est principium omnium operum Dei in quocunque ordine. 127.1.C.
 In voluntate diuina illud est prius ratione quod est finis alterius;
 & posterius quod est propter aliud. 119.1.D. 131.2.E.
 Voluntas qua Deus vult finem, & media, ratione distinguuntur.
 129.1.C.
 In ea vnum prius cadit quam aliud, & quo modo. ibid. D.
 Quo modo possint res in diuina voluntate habere aliam habitu-
 dinem finis & mediorum, quam in natura sua habeant. 129.
 2.B.C.
 Ad eius perfectionem pertinet, ut eminentiori modo possit quid-
 quid humana, dum modo imperfectione non includat. 131.1.B.C.
 Potest libere velle obiecta creata sine sui mutatione. ibid. D.
 Non immediate facit mutationes in creaturis, sed solem applicat
 ad illas potentiam executivam. ibid. 2.B.
 Voluntas intentionis & executionis ratione distinguuntur in Deo.
 132.1.A.
 Eadem voluntas Dei potest manere circa vnum obiectum, sine a-
 liis ad quae modo terminatur. 154.2.C.
 Nihil reale addit illi libera de terminatio eiusdem, sed solum re-
 spectum rationis. ibid. E.
 Quo modo seclusa omni imperfectione possit habere motuum pri-
 mum origine. 150.2.B.C.
 Ita est communis rebus personis ut sit etiam cuiusque propria. 539.
 2.E.
 Voluntati diuinae debet conformari humana, non e contra. 651.2.
 A.B.
 Voluntas Christi in regendo appetitum quo modo se habuerit. 544.
 1.D.
 Voluntas humana creata in Christo fuit. 593.1.D.
 Qui in Christo posuerunt voluntatem vnam, Monothelita fue-
 runt. 590.2.C.
 Licet secundum aliquam rationem trisitari potuerit, non tamen
 gudio carere. 549.2.C.
 Voluntatum contrarietas in Christo non fuit. 607.1.C.
 Voluntates Christi quomodo non fuerint contrariae, & qualiter
 in efficacia differant. 612.1.C. 614.1.A.
 Inter voluntatem Christi humanam, qua vult efficiere quicquid
 Deus vult, & Beatorum idem volentium, qua sit dissimila-
 do. 612.2.D.
 Quando voluntas Christi etiam humana absolute & efficaciter
 aliquid volebat semper implebatur: desiderium autem & in-
 efficax voluntas non idem. 613.1.B. ibid. 2.E.